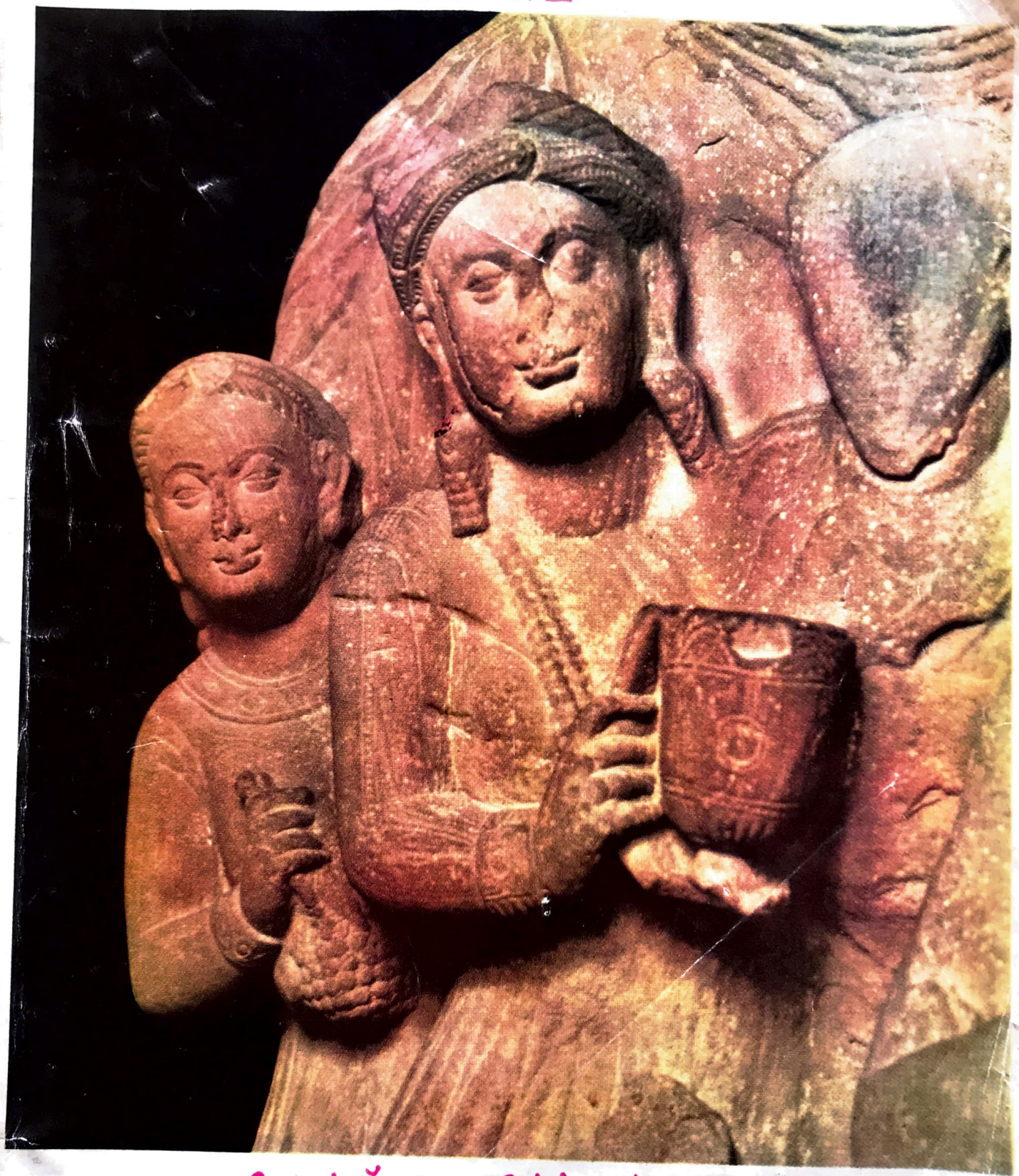

ട്രെസ്സ്ച്ച് മാഗസിൻ' ഫെബ്രുവരി രണ്ട്

നിനവ്

എസ്സെച്ച് കോളേജ് മാഗസിൻ'82

NINAVU
SACRED HEART COLLEGE MAGAZINE 1982

Editorial Board
Fr. Mathai Archangel, C. S. Jayaram, C. M. Das, Tom Varghese, K. G. Narayanan (Staff Advisers)
Ramkumar Sreekantan (Student Editor), S. Sanandakumar, Nam H. S.,
Shirin Mohammed, Jaison John (Student members) Johnson K Paulose, Shaju Jacob (ex-officio)

Student members of the editorial Board

S. Sanandakumar

Shirin Mohammed

Nam H S

Jaison John

Blocks : Cochin Blocks

Printing: Orient, Ernakulam

Front cover photograph: Luca Invernizzi

Illustrations: Shaji MM, Anoop B, Jaison John

Page Lay out: K. S. Ramachandran

Feature Unit:
Sanandan, Nam, Shirin

Interviews:
V Rajakrishnan, Rajmohan Gandhi

Special Features:
Documents for Drama and Revolution
The History of Palestinian Woe.

ഒരു കിനാവു മാത്രമായി ഞങ്ങളിലുറങ്ങിയിരുന്ന ഈ നിനവ് ഒരു സത്യമാക്കിത്തീർക്കാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ച കുറെ പ്പേർ മനസ്സിലേയ്ക്കു വരുന്നു. അവരോടു നന്ദി പറയുന്നതു തികഞ്ഞ ധിക്കാരമാണെന്നു് അറിയാതെയല്ല. എങ്കിലും, ഫാദർ വർഗീസ് പാലമറ്റം, യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളെജിലെ രാമചന്ദ്രൻ, പിന്നെ മുരുദ്ധരൻ, ദാസ്,സുരേഷ്,നാരായണൻ എം.വി. എന്നിവരോടു് ചെയ്യുന്ന ഈ ധിക്കാരം അവർ പൊറുക്കുമെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഹിബീബ് തൻവീർ, ആനന്ദ്, ഓറിയൻറിലെ സിബിച്ചൻ, കൊച്ചിൻ ബ്ലോക്ക്സിലെ സൗഹൃദങ്ങൾ, ആ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികൾ ഇവരോടൊക്കെ തീരാത്ത കടപ്പാടുണ്ടു്.

ബഹുമാന്യനായ ഫാദർ അക്വിനാസിന്റെ ശിക്ഷണത്തിനു് അവസരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ പെരുമാറ്റം അവരെന്നും സൂക്ഷിക്കും. അദ്ദേഹത്തിനു് ഹൃദയം നിറഞ്ഞ വരവേൽപ്പു്.

Rev. Fr. Aquinas CMI

നമ്മുടെ നാടു് ഇരുളിലേയ്ക്കു് കൂപ്പുകുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സമയത്താണു് ഫാദർ ആർക്കേയ്ഞ്ജൽ നമ്മുടെ സാരഥിയാവുന്നതു്. സമരങ്ങൾക്കും അനിശ്ചിതത്വങ്ങൾക്കുമിടയിൽ ശാന്തിയുടെ കരുത്തനായ പ്രവാചകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. നമ്മുടെ കോളെജു് കൈവരിച്ച പുരോഗതി ആ മഹനീയ സാരഥ്യത്തിന്റെ ഓർമ്മയെന്നോണം ഇന്നും പച്ചയായി നിൽക്കുന്നു. ആറുവർഷത്തെ സേവനത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം വിരമിച്ചതു് ഈ വർഷമാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് മംഗളങ്ങൾ.

Rev. Fr. Eleazer CMI Manager

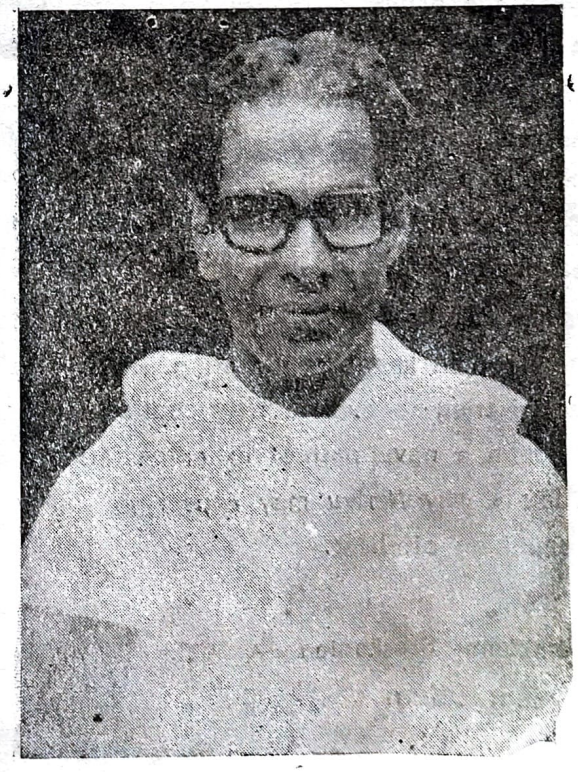

When a transition takes place, a student is bound to
react to it. The college magazine is a mirror
which reflects the real extent of his reaction.
We believe, a magazine should sense the
tempo of the change and so should serve the
tri purpose of information, expression and reaction.
This has been borne in mind
when the pages of *Ninavu* were being created.
An attempt has here been made to kindle a flame
of thought in the student's mind towards the
decaying values in education and public life
through a symposium and a write-up *Appu VS Appu*.
Going to the world at large, the two issues which have
captured the world attention have been dealt with
rather comprehensively-Palestine and Poland
Rather than keep on repeating like a stuck gramophone needle
we've tried to explore new continents of ideas
through a novel path of experimentation.
That is why *Ninavu* may appear to you as
something off-beat.

Ramkumar Sreekantan
Student Editor.

ഒരു നീണ്ട പൈതൃകത്തിന്റെ
ജീർണ്ണാവശിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്ന്
തീരെ പെറുതായിപ്പോയ മനുഷ്യരെ കൈപിടിച്ചുയർത്തുമ്പോഴും
ഭാവിയുടെ നിറച്ചെപ്പിലേയ്ക്ക്
തന്റെ പേരും ഒഴുകിയെത്തുമെന്ന്
ആ മനുഷ്യൻ കരുതിയിട്ടുണ്ടാവില്ല.
കറുത്ത കറുതായ ആ മനുഷ്യന്
തന്റെ വലിയ ഹൃദയം കൊണ്ട്
മനുഷ്യരാശിയുടെ
നവ്യശിഖരങ്ങളിലേയ്ക്ക് എത്തിനോക്കാനാവുമായിരുന്നു.
ആ മനുഷ്യൻ, വി. ടി.
ലോകമറിയുന്ന വി. ടി. ട്ടെതിരിപ്പാട്
കടൽത്തിരപോലെ അലയടിച്ചെത്തുന്ന
ആ വലിയ മനസ്സിനുമുമ്പിൽ
ആദരപ്രണാമങ്ങളോടെ
ഞങ്ങളും ഇത് നിവ്വ് സമർപ്പിയ്ക്കുന്നു.

മുഖചിത്രക്കുറിപ്പ്

ശിൽപകല മഥുരയിലെ കല്ലുകൾ

ഇന്ത്യൻ മനസ്സിന്റെ ജ്യോതിസ്സുവന്നു നിറയുന്ന ദൃശ്യപരമ്പരകളിലാകെ, മഥുരയുടെ നിതാന്തസ്മൃതികളം അലിഞ്ഞു ചേർന്നു കിടക്കുന്നു. ജന്മാഷ്ടമിയുടെ ഓമ്മകൾക്കും ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പ്രധാന്യങ്ങൾക്കുമപ്പുറം മഥുരയെ വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്ന ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. തുടർച്ചയായി ഒരു സഹസ്രം വർഷങ്ങൾ വേരോടിച്ചു വളർത്തിയ ശില്പകലയിലെ അനന്ത വൈവിദ്ധ്യങ്ങളെ മറവിയ്ക്കു കൊടുത്തു് മഥുരയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിയ്ക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. മഥുരയിലെ മ്യൂസിയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള ശില്പഭംഗി വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന അസംഖ്യം കല്ലുകളം ഈ സത്യം വിളിച്ചു പറയുന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകളം കടന്നു് സിന്ധുവിന്റെ സമതലങ്ങളിൽ ആ മാസിഡോണിയൻ ചെറുപ്പക്കാരൻ, അലക്സാണ്ടറുടെ കുതിരകളം മേയുന്നിടം വരെ ചെന്നെത്തുന്ന കഥകളം അവയുടെ മന:സംഭരണികളിലുണ്ടു്. സൈന്ധവനാഗരികതയിൽ നിന്നു തുടങ്ങി വർത്തമാനകാലത്തിലും പോയ്മറയാത്ത കളിമണ്ണിന്റെ കലയാണു് കരവിരുതിലൂടെ മഥുരയിൽ പിറവികൊണ്ടതു്. ഭാരതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭ്രവിഭാഗങ്ങളിലും ജന്മസാഫല്യം കണ്ട ടെറാക്കോട്ട സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു കോമഡിയ്ക്കു് വിത്തുപാകി: എ ഡി ഒന്നു് അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ശൂദ്രകനായിരുന്ന ആ നിയോഗം. ടെറാക്കോട്ടയിൽ ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന ശില്പകേന്ദ്രമായിരുന്നു. അന്നു്, മഥുര. പാടിനയും ബക്ട്രയുമായിരുന്ന മറ്റു കേന്ദ്രങ്ങളം. ചരിത്രാതീത കലകളെല്ലാം പോലെ, ഭൂമിദേവിയെ പ്രതീകവൽക്കരിച്ചു് ശില്പി രൂപം നൽകുന്ന മാതൃരൂപമാണു് ഇവിടെയും പ്രധാന സൃഷ്ടി. ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്ന പല ശില്പങ്ങളും മൗര്യകാലത്തേതാണെങ്കിലും, അവയുടെയെല്ലാം മൂലധാര ആ കാലത്തിനുമെത്രയോ മുമ്പു നിന്നും ആരംഭിച്ചിരിയ്ക്കാമെന്നാണു് വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. യവനാധിപത്യത്തിനുശേഷം, സാമാന്യ ജനങ്ങളുടേയും വരേണ്യവർഗ്ഗത്തിന്റേയും കലകംതമ്മിൽ ഒരു ഇഴയടുപ്പം സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ മൗര്യ ഭരണം ശ്രമിച്ചു. യക്ഷന്റേയും മറ്റും ശില്പങ്ങളിൽ നാടൻ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ സംസ്കരണം കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. മാത്രവുമല്ല, ഇതിനോടടുപ്പിച്ചു് വാർത്തെടുത്ത പെരിയ ടെറാക്കോട്ട രൂപങ്ങളിൽ നിന്നു് ബൃഹത്മാനങ്ങളുള്ള ചിന്തേരിട്ട കല്ലുകളിലേയ്ക്കുള്ള കലയുടെ പ്രയാണവും മഥുരയിൽ തുടങ്ങുന്നു. യക്ഷന്റെ പ്രസ്തുത പ്രതിമ ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു് പാർഖം എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ കണ്ണിംഗ്ഹാം കണ്ടെത്തുമ്പോഴും ജനങ്ങൾ അതിനെ ആരാധിച്ചിരുന്നു. മദ്ധ്യേഷ്യയിലെ കപിശത്തിൽ നിന്നും പിന്നെ മഥുരയിൽ നിന്നും കുഷാനരാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യം ഭരിച്ചു. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കനിഷ്കന്റെയും

ഹവിഷ്കന്റെയും രേണത്തോടെ മഥുരയുടെ സ്ഥാപത്യകല അതിന്റെ പ്രഥമ മഹത്വത്തിലേയ്ക്കുയരുന്നു. ബുദ്ധപാരമ്പര്യം തങ്ങളുടെ നിയമത്തിന്റെ ധാർഷ്ട്യം നിറഞ്ഞ ഒരു രക്ഷകനായി കനിഷ്കനെ കണക്കാക്കുന്നു. ഒരു കാലത്ത് മഥുരയിൽ ബുദ്ധനെയായികൊണ്ട് ഒരു വിദ്യാകേന്ദ്രമുണ്ടായിരുന്നു; അവർ അവരുടെ സ്തൂപങ്ങളും അവിടെ പണിതുയർത്തി.

ഹിന്ദുക്കുഷിനുമപ്പുറത്തു്, ബാക്ട്രിയയിൽ നിന്നും യവനരാജാക്കന്മാർ ഇടയ്ക്കിടെ ഹിന്ദുക്കുഷ് വഴി പെഷവാറിലേയ്ക്ക് തള്ളിക്കയറ്റം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ ബാക്ട്രിയൻ പ്രദേശങ്ങളിലുണ്ടായ ഗാന്ധാരകല ബുദ്ധമതശാസ്ത്രവും യവന ശില്പ രീതിയും തമ്മിലുള്ള ഒരു കൂടിച്ചേരലിൽ നിന്നുമുരുത്തിരിഞ്ഞു വന്നതാണെന്നാണ് അഭിജ്ഞമതം. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലാവണം, മിക്കവാറും, ഗാന്ധാരകല ഉറവെടുത്തതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, മഥുരയിലെ ശില്പകലയും ഗന്ധാരകലയിൽ നിന്നും രൂപം കൊണ്ടതാണു് എന്നായിരുന്നു ആദ്യകാല ചരിത്രകാരന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. കുഷാനവംശത്തിനു് മുന്നു പ്രധാന സ്ഥാപത്യധാരകളുണ്ടെന്നതിനു് ഇന്നു വ്യക്തമായ തെളിവുകളുണ്ടു്. ഓക്സസ് പ്രദേശത്തും, ഗാന്ധാര ദേശത്തും പിന്നെ, മഥുരയിലും. സിക്രിയിലെ പുള്ളികളുള്ള ചുവന്ന മണൽക്കല്ലാണു് മഥുരയിൽ ശില്പികൾ ഉപയോഗിച്ചതു്. ഗാന്ധാരദേശവുമായുള്ള സമ്പർക്കം നിമിത്തം മഥുരയിലെ ശില്പങ്ങളിൽ അല്പം ഗ്രീക്കു് സ്വാധീനം കണ്ടെത്താവുന്നതാണു്. എന്നാൽ, പ്രധാനമായും മഥുരയിലെ ശില്പകല വളർന്നതു് സാഞ്ചിയുടെ, ഭാർഹട്ടിന്റെ എല്ലാം പാരമ്പര്യം പിൻ പറ്റിക്കൊണ്ടായിരുന്നു. ഗുപ്തകാലത്തിനു് മഥുര അങ്ങനെ മധുരതരമായ ഒരു ഈടുവയ്പായി. കുഷാനകാലമഥുരയുടെ ശിൽപങ്ങളിലൊന്നു് മൃച്ഛകടികത്തിലെ ഒരു ഉപകഥയിൽനിന്നും പ്രേരണ ഏറ്റുവാങ്ങിയതാണു്. ഒരു പരിധിവരെ മതനിരപേക്ഷരായ കുഷാന രാജാക്കന്മാർ ബുദ്ധമതത്തിനൊപ്പം ജൈനമതവും ഹിന്ദുമതവും സ്വാംശീകരിയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ജൈനസ്തൂപങ്ങൾക്കു് അത്രമാത്രം സാമ്യം ബുദ്ധസ്തൂപങ്ങളോടുണ്ടു്. അവയുടെ പുറമേ, ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്ന ശിൽപങ്ങളിൽ, ഹിന്ദുദൈവങ്ങളുടെ സാങ്കൽപിക രൂപങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടു്. ബുദ്ധശിൽപകല ആദ്യകാലത്തു് ബുദ്ധന്റെ രൂപങ്ങളും യഥാർത്ഥമായി കൊത്തിയെടുക്കാതെ, സൂതാര്യമായ പ്രതിരൂപങ്ങളുടെ വഴി അദ്ദേഹത്തെ കല്ലുകളിൽ കുടിയിരുത്തി. ഒന്നും രണ്ടും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഇതിനു മാറ്റം വന്നു. ഗാന്ധാരദേശത്താണോ മഥുരയിലാണോ ആദ്യം ഈ മാറ്റം അരങ്ങേറപ്പെട്ടതെന്നു വ്യക്തമല്ല. എങ്കിൽപോലും യവനസാദൃശ്യമേറെയുള്ള ഗാന്ധാരത്തിൽ നിന്നും കടമെടുക്കപ്പെട്ടതല്ല മഥുരയിലെ കല്ലുകളിൽ കൊത്തിവയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശിൽപങ്ങൾ. ലോക കലയിലെ മാസ്റ്റർപീസുകളാണു് മഥുരയിലെ ബുദ്ധ പ്രതിരൂപങ്ങൾ. ഗുപ്തകാലത്തു കൈവന്ന ഈ ശിൽപസമൃദ്ധി ആറാം നൂറ്റാണ്ടോടെ അതിന്റെ അവസാനം കണ്ടു.

പാതകളിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടന്ന ഒരാൾ

മേരി ജോസഫ്
എം എ ഇംഗ്ലീഷ് ഒന്നാംവർഷം

ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്.
ചലനമേറ്റുവാങ്ങിയ ഓട്ടപ്പന്തയത്തിനായി
ദ്രുതവേഗങ്ങളിൽ അവരൊരുങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു.
ഉയരുന്ന കിതപ്പും എല്ലാമകറ്റുന്ന തളർച്ചയുമായി
ഓട്ടുന്നവർക്കൊപ്പം ഈ ഞാൻ.
അവർ മുന്നോട്ടായുമ്പോഴും
ഉന്നതിയിലെത്തുന്ന അട്ടഹാസങ്ങളും
ചുറ്റുമുള്ള കരച്ചിലുകളും ഞാൻ കേൾക്കുന്നില്ല.
മുന്നോട്ടായാൻ ആവേശോത്സാഹങ്ങളും
ഊർജ്ജം പകരുമ്പോഴും
ഞാൻ പിന്തള്ളപ്പെടുന്നു.
വേദന വന്നുനിറയുന്ന പാദങ്ങളും
മൃതിയിലേയ്ക്കെത്തിയ്ക്കുന്ന ക്ഷീണിതമായ വ്യഥകളും
മൂടൽ മഞ്ഞിൽ സ്വയം നഷ്ടപ്പെട്ട എന്നെ
ഈ പാതകളിലൊറ്റപ്പെടുത്തുന്നു.
എനിയ്ക്കു മുമ്പിൽ
നേരെന്നോ നിത്യമെന്നോ അറിയാത്ത
കലങ്ങിയ, ഇരുൾപുരണ്ട, അനന്ത വീഥികളും.

മനുഷ്യരെത്തിപ്പെട്ട ദിശകളും, അവരുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും എല്ലാം
മങ്ങി അവ്യക്തമായിരിയ്ക്കുന്നു.

ചിലപ്പോൾ, അവർ പിറകിലായി മടിയ്ക്കുന്നുണ്ടാവും.

എന്റെ ഹീനമായ നിഴൽ
എന്നെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നു:

"ഇനി, നിനക്കു ലക്ഷ്യം കണ്ടെത്താം"—
ആ നേരത്തു് മുറിവേറ്റ കാൽമുട്ടുകളുമായി
ഞാൻ താഴെ കഴഞ്ഞു വീഴുന്നു.
തവിട്ടു നിറമുള്ള, പഴുത്ത ഇലകളും കിരീടം ചാർത്തുന്ന
എന്റെ ശരീരം എനിയ്ക്കുപരിചിതമായിത്തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു.
വിജയപീഠത്തിൽ വീണ്ടും
ആരംഭിച്ചിട്ടും എനിയ്ക്കായി ആരവമുയർത്തുന്ന
ആഹ്ലാദലഹരി നുരയുന്ന നേരത്തു്
എന്റെ കൂടെ ഉത്സവത്തിനായി
എന്റെ ചിരകാല സ്നേഹിതനല്ലാതെ
ആരുമെത്തുന്നില്ല.

ആ ഓർമ്മയും ഇപ്പോൾ മങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നു.

ആരോ അറിയാതെങ്ങോ കൊഴിഞ്ഞു വീണ
സ്വപ്നങ്ങളും.
സ്വപ്നത്തിന്റെ
ഓരോ ആലിഴകളിലും
ഒരാത്മാവിന്റെ ദു:ഖത്തെ-
പ്പട്ടുത്തുയർത്തുവാൻ
എന്നിൽ,
കരിച്ച ഒരു നൂറ് ഓർമ്മകളുടെ ചിതൽപ്പുറ്റുകളും
മാത്രം.
ഇനിയും
ഈ തീരത്ത്,
തീരത്ത് തീരുന്ന തിരകളുടെ ആരവത്തിൽ,
ഞാനും
എന്നിൽ മരിച്ച എന്റെ അസ്ഥിയും
ഒരു സ്മാരകമായി ഉയരവേ
എന്റെ
ഏകാന്തതകളിൽ,
ഓർമ്മകളിൽ.....
തനിമയുടെ നീരസം പകർന്ന
ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ
തുടുത്ത മുഖം
അലിഞ്ഞു പോകുന്നുവോ?
നിഴലുകളെ,
ആത്മാവിലെങ്ങോ പ്രിതറി വീണ
പ്രതീക്ഷകളെ,
നിങ്ങളും,
നിങ്ങളിൽ ഞാൻ
പട്ടുത്തുയർത്തിയ താളങ്ങളും

രാഗങ്ങളും
ഈ
സന്ധ്യയുടെ തുടുപ്പിൽ
രാത്രിയുടെ ഉയിർപ്പിൽ
ഈ തീരത്തിൻ,
അലകളുടെ വരവിനു മുമ്പ്
എഴുതിയ കവിതപോലെ
പതഞ്ഞു കയറിയ
വെള്ളത്തുള്ളികളിൽ
മായുന്നുവോ?
കണ്ണുകളിൽ
പടുത്തുയർത്തിയ
സുന്ദരമായ ഒരു സ്നേഹത്തിന്റെ
അവസാനം
ഒരിറ്റു കണ്ണീരിന്റെ
നനവിൽ
അലിയുമ്പോഴും,
മൗനം സ്നേഹമാണെന്ന
തത്വത്തിന്റെ
ചിലന്തിവലകളിൽ
തൂങ്ങി
ഞാനും
എന്നിൽ വിടർന്ന
പനിനീർപ്പൂക്കളും
വാടിക്കരിഞ്ഞുവോ?
വിട!
തീരങ്ങളെ വിട!

എം. വി. ദിനകരൻ

ബീകോം മൂന്നാം വർഷം

ECONOMIC SCENE

The Million Dollar Threat

It was to gain time and introduce the neccessary flexibility into the economy that the government went for the I M F loan, it is said. The trade gap was widening as ever, a staggering Rs 5,500 crores was the last years trade deficit, with that the price inflation, the unemployment problem all needed immediate attention. But public passion was aroused when the press and the opposition together highlighted the strict conditions thrust upon the borrower. When finally the hush – hush negotiations on high finance announcing the largest loan in the history (Rs 5000 Crores) of international finance, was concluded, the financial wizard from Culcutta Ashok Mitra commented "the capital of India has shifted from Delhi to Washington."

It was a clear case of intervening on our internal policies. The I. M. F. had to be furnished with all kinds of information covering the entire gamut of the economy, information which comes under the head "classified". The conditions imposed on the economy when implemented will result in structural changes in fact that is what the Fund demands. Putting an end to budget deficits, tightening money supply, to control inflation, cutting all subsidies, loosening the controls on the economy and liberalising imports are some of the conditions borrowed from the I. M F. along with the credit. But when put into practice these directions may bring about many problems which are not easily solved. Cutting subsidies means spiralling prices of all the subsidised items. These comprise food, fertilizers, bus and rail fare and other sensitive areas But this development comes into conflict with the other condition of curbing inflationary pressures. Again, reducing fiscal deficits mean reducing governmental spending. But this results in cutting back on social welfare budget for education, health, nutrition etc. Many of the developing countries pledged to the path of socialistic development cannot tolerate this export of Reganomics.

The I M F has a past record of reducing the borrowing nations to bankruptcy. In Morocco there were food riots when under I. M. F directions they slashed food subsidies and raised food prices. In Tanzania president Nyerere suddenly called off his application for loan when the 'structural' changes demanded by the I M F came into conflict with his national objectives. Sri Lanka and Turkey too had similar experience and finally called off their loans

The bitter memories of the 1966 devaluation of the Rupee is still green in Indian minds-that may be the reason why the present conditions does not include a devaluation clause. Liberalisation of imports is an essential condition for the west when they face a reccession and when exports are to necessary for them.

The burden this huge loan (equal to two - thirds of I. M. F's total lending last year) is going to impose on the economy would be heavy. Interset rates are at 6-8 percent and 12 to 15 percent.

According to Economic Times the repayment of principal and the interest together will add more than Rs 4000 Crores to the loan's liablities. Repayment begins by 1985-86 when the debt servicing charges will be more than Rs 600 Crores, rising to Rs 1,225 Crores in 1988-89.

The opening up of the economy for foreign investors after almost a generation can be considered as an aftermath of the loan. The big multinational corporations has been invited by the government to make investment here. But what one often fails to remember is the political confusion these multinational gaints cause especially when the country's government is a highly vulnerable democracy like that of India. They often corrupt the officials so that they serve not the national interest but the vested interest of the companies. The conditionality or the terms of the SDR 5.8 billion loan sanctioned by the I M F may be broadly considered under two heads, the adjustment criteria and the performance criteria. The adjustment criteria relates to the correction of the varrious imbalances in the economy while the performance criteria relates to the broad macro-economic score board of the country The further release of the loan instalments by the fund will be only after an evaluation of the performance of the economy. To rise to the high levels which the situation demands, this year (1982) has been declared as the 'Productivity year'.

During this productivity year, we can check our lethargy and shake of the economic stagnation in which we are bogged. No doubt we are not as powerless as Tanzania or Jamaica to become a mere puppet of the I M F, but unless handled with gloved hands this loan may turn out to be a Pandora's box. The valuable breathing time that I M F has gifted must be utilised in a manner that will enable us not only to revive ourselves, but also to ensure that we are able to repay the principal and interest. The criticism against the loan was not only from the leftist quarters, even moderates like the famous economist Mr. V. K. R. V. Rao were against it. "The I M F believies in private enterprise, private foreign investment, freedom for the operation of multinationals and general relaxation on imports. It is in these respects that the national objectives differ from that of the I M F", he remarked.

Prassana. H
Final. B. Com.

Despite all these criticisms, faced with such a large trade imbalance the government was left with no other alternative Since India was in a strong position and not yet reached the stage of panic, she could get away with comparitievely lenient terms But, the question is did the finance ministry commit a serious error in judgement, in asking for such a big loan when it knew that the loan would carry with it such strict terms and conditions? Was there no other viable alternative than to stake the country's financial freedom.

Would we be able to introduce the necessary dynamism into the economy so that the recovery is assured and repayment of the loan poses no problem? There are other loans to be repayed and only by reducing the import bill, encouraging export and increasing production to full capacity, can we hope to tame the situation. Otherwise the I M F loan can be a threat to whole nation, an impediment in the achievement national objectives.

OO

പോളിറ്റ് ബ്യൂറോയുടെ ധർമ്മസങ്കടം

നാം. എച്ച്. എസ്.
ബി. കോം രണ്ടാംവർഷം

ലോകകമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ തെളിവാർന്ന മുഖത്തു് അനിവാര്യമായി വന്നുവീണ ദുഃഖിപ്പിയ്ക്കുന്ന വൈരൂപ്യമാണു് പോളണ്ടു് എന്നു സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ വരികൾ കുറിയ്ക്കുകയാവും ഭംഗി. അനിവാര്യത എന്ന വാക്കു്, മതപാവനതയിൽ നിന്നു കടം കൊണ്ടു പറഞ്ഞാൽ, ഒരു പലായനമായി ആരോപിയ്ക്കപ്പെട്ടേക്കാം എന്ന കാര്യം ഓർമ്മയിലെത്തുന്നു തുടർന്നു നാം പോളണ്ടിന്റെ ഭൂതകാലത്തിലൂടെ പ്രയാണം ചെയ്യുമ്പോൾ, ഉറപ്പുതരുന്നു, താനേ അഴിഞ്ഞു വീഴുന്ന വിശദീകരണമായി പ്രസ്തുത വാക്കു് നമ്മുടെ മനസ്സിലെത്തും. സംവേഗങ്ങളുടെ ചില്ലുജാലകങ്ങളിലൂടെ കണ്ണു പായിക്കുമ്പോൾ, എല്ലാ സമൂഹത്തിനും അവിടത്തെ മാറ്റങ്ങളെ സ്വാധീനിച്ച സുവ്യക്തമായ പ്രത്യേകതകളുള്ള സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടു്. പോളണ്ടിനെസ്സംബന്ധിച്ചാവട്ടെ, ഇടതടവില്ലാതെ വന്നുകൂടിഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയസമരങ്ങളും, അവയുടെ പാരമ്പര്യം, ഇത്തരത്തിപ്പെടുന്ന ഒരു ചങ്ങലക്കൊളുത്താണു്. ആ സമരങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നതിനു മുമ്പു് പോളണ്ടുമായി സാമ്യം വഹിയ്ക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രതിസന്ധിയെപ്പറ്റി അല്പം വിചാരിച്ചുനോക്കുന്നതു നന്നായിരിയ്ക്കും. ഒന്നു മറ്റൊന്നിന്റെ ദർപ്പണബിംബമെന്ന മട്ടിൽ, ഹംഗറിയും പോളണ്ടും. 1956 ഒക്ടോബർ–നവംബർ മാസങ്ങളിലായിരുന്നു അതു്. ഹംഗറിയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടി ഭാഗം പ്രയ്ക്കപ്പെട്ട പ്രത്യയശാസ്ത്രസത്ത കളഞ്ഞു കളിച്ചു. പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന ഇമർ നാഗി വലതുപക്ഷ റിബലുകളുടെ പാളയത്തിലേയ്ക്കു പോയി; ഹംഗറിയെ "വിമോചിതമായ, സ്വതന്ത്രമായ, ജനാധിപത്യമുള്ള, നിഷ്പക്ഷമായ" ഒരു രാഷ്ട്രമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് കൂട്ടത്തിൽനിന്നും രാഷ്ട്രത്തെ മാറ്റിപ്പാർപ്പിയ്ക്കുകയായിരുന്നു ഇതിന്റെ ഫലം.

ഒരു കാരിക്കേച്ചർ മാത്രമായി അവസാനിയ്ക്കുന്ന വലേസ – സിയൺ പോളിന്റെ കാർട്ടൂൺ

അവസാനം, വാഴ്സാ ഉടമ്പടി പ്രകാരം ബുഡാപെസ്റ്റിൽ താവളമടിച്ചിരുന്ന സോവ്യറ്റ് ടാങ്കുകളുടെ സഹായത്തോടെ ജാനോസ് കാദർ ഒരു നീണ്ടകാല ദുരിതത്തിനുതുടക്കമിട്ട ഹംഗറിയെ വീണ്ടെടുത്തു. 1981 ഡിസംബർ 13 ഞായറാഴ്ച പോളണ്ടിൽ ജനറൽ ജറുസൽസ്കി അടിയന്തരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോഴും ലക്ഷ്യമിതായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു, ഹംഗറിയുടെ നിഴൽ പോളണ്ടിനുമേൽ വീഴരുത്. ഒരുപക്ഷെ, കാത്തിരുന്ന ഈ പ്രഖ്യാപനം ന്യായീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതും ഇതേ കാരണത്താലാണ്. പോളണ്ടിനെപ്രതി, തികച്ചും പ്രതീകാത്മകമായ ഒരു ഞായറാഴ്ച എന്നു വിളിക്കട്ടെ, അവിടെ ഭൂരിപക്ഷമാളുകളും കത്തോലിക്കരാണ്. ആന്ദ്രേ വൈദയെ പോലുള്ള ധിഷണാശാലികളും ഒരു വിഭാഗം മാർക്സിസ്റ്റുകളും കൂടിയും സോളിഡാരിറ്റിയുടെ ചരട്വലിഞ്ഞൊത്താടുന്ന കാഴ്ച വീണ്ടും ഒരനിവാര്യതയുടെ ഭാഗമാവാം. വലേസ ഈ നൂറ്റാണ്ട് ദർശിച്ച അപൂർവ്വം ചില ഭാഗ്യശാലികളിലൊരാളാണ്. ഡാൻസ്കിലെ (Gdansk) ലെനിൻ ഷിപ്പ് യാഡിന്റെ മതിലു ചാടിക്കടന്നെത്തിയ വലേസയുടെ കൈയിൽ നേതൃത്വം താനേ ചെന്നു വീഴുകയായിരുന്നുവല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെ അത്രമാത്രം പരിഗണനൽകി മാറ്റി നിർത്തി, പോളിഷ് പ്രതിസന്ധിയുടെ ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങളന്വേഷിച്ചാലും വലേസയെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു നേതൃത്വത്തിന്റെ വീഴ്ച സൃഷ്ടിച്ച ഒരു ജൈവരൂപമായിക്കരുതി ആ വീഴ്ചയുടെതുടക്കവും ഒടുക്കവും കണ്ടെത്തുവാനുമാണ് ഈ ലേഖനം പ്രധാനമായും ശ്രമിക്കുന്നത്. പരിമിതിയുടെ വിലങ്ങുകൾ മുഴുവനുമായി അഴിച്ചുവയ്ക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ, ഒന്നുമാത്രം കരുതുക, സത്യം നാമീപ്പറയുന്നതിനു മദ്ധ്യത്തിലെവിടെയോ ആണ്. അപ്പോൾ, വസ്തുതകൾ നിരത്തിവയ്ക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധനൽകി ധ്രുവാന്തരം വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുകയാണ് പന്ത്രണ്ടറിയ ഏർപ്പാട്. ഇത്രമാത്രം, ആമുഖമായി.

o

പോളണ്ട് ഒരു രക്തരൂക്ഷിതമായ വിപ്ലവത്തിലൂടെ സ്വതം കണ്ടെത്തിയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രമല്ല. വാസ്തവത്തിൽ വിപ്ലവം അവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരസംസ്കൃത പദാർത്ഥമായിരുന്നു. ഒരു വിപ്ലവത്തിലേയ്ക്ക് ഭൗതികമായും മാനസികമായും പാകത കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ലാതിരുന്ന ഒരു ജനത പൊടുന്നനെ ഒരു പുലരിയിൽ സോഷ്യലിസത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകയുദ്ധം ഇതിനൊരു ഉത്പ്രേരകമായിത്തീർന്നു എന്നതു നേരാണ്. വിപ്ലവത്തിലേയ്ക്ക് വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ജനത എന്നു പറഞ്ഞാൽ അർത്ഥമാക്കുന്നതു, അവിടെ തൊഴിലാളിമുന്നേറ്റങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടേയില്ല എന്നല്ല. അതെ, ധാരാളം മുന്നേറ്റങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം – 1905ലെ റഷ്യൻ വിപ്ലവം - തന്നെ സാറിസ്റ്റ് റഷ്യയുടെ ദുഃഖം മുഴുവൻ ശക്തിയാക്കി മാറ്റിക്കൊണ്ടാണല്ലോ. രണ്ടുയുദ്ധങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പോളിഷ് പ്രതിസന്ധി ഉയർത്തുന്ന സമസ്യകൾ എളുപ്പം നിർദ്ധാരണം ചെയ്യാവുന്നവയല്ല. പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തോട്ട് സത്യസന്ധത പുലർത്തുന്ന ഏതൊരു മനസ്സിനും വേപഥു സമ്മാനിയ്ക്കുന്ന ഒന്നാണ് ആ സമീപകാല ദുരന്തം.

വേളയിൽ പോളണ്ടിൽ നടന്നതു വളരെയധികംപേർ ദാരുണമായി വധിയ്ക്കപ്പെട്ട, നീണ്ട തൊഴിലാളി സമരങ്ങളാണ്. 1923ലെ ക്രാക്കോയും മുപ്പതുകളിലെ പോപ്പുലർ ഫ്രണ്ട് മൂവ്മെന്റും ഓർക്കുക. തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ സന്ദർഭമാവുന്നതു 1937ലാണ്, കർഷകരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയസമരം. പിന്നെ, രണ്ടാം ലോകയുദ്ധകാലത്തെ അവിസ്മരണീയമാക്കിത്തീർത്ത, ഒരു പുതിയ ഇതിഹാസം ചമച്ച കർഷകമുന്നേറ്റം. ഇവ കൈനാട്ടികളാവുന്നതു ഇന്നിലേയ്ക്കാണ്: പോളണ്ടിനു ഏക്കാലവും പീഡനം സമ്മാനിയ്ക്കുന്ന ഭരണത്തിനെതിരേ ഒരു പടയണി സൃഷ്ടിച്ച പാരമ്പര്യമുണ്ട്. പുതിയ പ്രതിസന്ധിയെ, അവിടത്തെ സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങളെ, രാഷ്ട്രീയത്തെ ഒക്കെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ ഈ ചരിത്രസത്യത്തിന്റെ പങ്കു ചെറുതല്ല.

യുദ്ധാനന്തരപോളിഷ് പ്രവിശ്യകളിൽ സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക ഘടന വളരെയേറെ മാറ്റിമറിയ്ക്കപ്പെട്ടു. കിഴക്കൻ പോളണ്ടിന്റെ ഗണ്യമായ ഭാഗങ്ങൾ നഷ്ടമായി, മുമ്പത്തെ ജർമ്മനിയുടെ ഭാഗങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടു; ഉടൻ വ്യാവസായികരണപദ്ധതി വഴി ഘനവ്യവസായത്തിനു പോളിഷ് സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രാമുഖ്യം വന്നുചേർന്നു. ഡാൻസ്ക്, ഷേസിൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ കപ്പൽനിർമ്മാണകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഇവ നഗരവൽക്കരണത്തിനു അടിത്തറയിട്ടു. കാർഷികമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നു വിട്ടുകാരി ജനങ്ങൾ മാറുജോലികൾ അന്വേഷിച്ചു തുടങ്ങി. പക്ഷെ, ഇപ്പോഴും സ്വകാര്യവിളയിടങ്ങൾ വഴി തൊഴിലിൽ മുന്നേറിയിരിയ്ക്കുന്നതു കാർഷികരംഗം തന്നെയാണ്. പോളിഷ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഔദ്യോഗിക കണക്കുകൾ പ്രകാരം 1972ൽ ആകെ ജനസംഖ്യയിൽ നാല്പതു ശതമാനം കാർഷികരംഗത്തല്ലാതെ മറ്റു രംഗങ്ങളിൽ കൈത്തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നവരാണ്. ഇവരുടെ മാതാപിതാക്കൾ കർഷകരും. ഈ കർഷകരുടെ എണ്ണമാണ് താരതമ്യേന കൂടുതൽ.

1978ൽ നഗര – ഗ്രാമീണ ജനസംഖ്യാനുപാതം 58 : 42 ആയിരുന്നു. കാർഷികരംഗത്തുനിന്നല്ലാതെ വരുമാനം കണ്ടെത്തുന്നവർ മൊത്തത്തിൽ എഴുപത്തേഴുശതമാനമായിരുന്നു. ഇവരിൽത്തന്നെ ചില ഗ്രൂപ്പുകൾക്കു കാർഷികരംഗവുമായി നേരിയതോതിലെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടുതാനും. തൊഴിൽ

രംഗത്തു്, പോളണ്ടിനെപ്പോലെ പുരോഗതിയിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്ന മറ്റൊരു രാജ്യത്തു്, കാർഷിക രംഗത്തിന്റെ പങ്കു് പോളണ്ടിലേതിനേക്കാൾ കുറവാണു്. ഒരാളെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള മൊത്ത ദേശീയവരുമാനത്തിന് (Gross National Product GNP) ന്റെ കണക്കു കാണിയ്ക്കുന്നതാണു്. എഴുപത്തെട്ടിൽ COMECONലെ യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനമായിരുന്ന പോളണ്ടിനു്, 30 2% സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുള്ള പുരോഗതിയിലേയ്ക്കു കുതിയ്ക്കുന്ന രാജ്യമെന്ന നിലയ്ക്കു്. മുമ്പേ പറഞ്ഞ സവിശേഷത, പോളിഷ് കാർഷികരംഗത്തിന്റെ സമ്പദ്ഘടന, ഇതിന്റെ കാരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കപ്പെടുന്നു.

പൊതു ഉടമയിലേയ്ക്കു് കാർഷികരംഗത്തെ ഇനിയും ഭരണാധികാരികൾക്കു, കൊണ്ടുവരാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്ന വസ്തുത ഭൂരിഭാഗത്തിന്റെ വേരുകളിലേയ്ക്കു് ഒരു ചൂണ്ടുവിരലായി എണ്ണുന്നവരുമുണ്ടു്. ഗുണഗണങ്ങളെന്തോ ആവട്ടെ, പോളിഷ് കർഷകർ ഇത്തരമൊരേർപ്പാടിനെ നഖശിഖാന്തം എതിർക്കുന്നവെന്നുള്ളതാണു് സത്യം. നിർബ്ബന്ധബുദ്ധ്യാ നടപ്പാക്കാനായിരുന്ന ശ്രമമെങ്കിൽ, അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഒരു പക്ഷെ പ്രശ്നശൃംഖലകൾക്കു വഴിവയ്ക്കാനാണു സാദ്ധ്യത. ഇത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ ഉല്പാദനം വളരെയേറെ കുറയുന്നു, കാരണം, കാർഷികരംഗത്തു് ആധുനികവൽക്കരണം സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. എഴുപതുകളിൽ പക്ഷെ, ഗവണ്മെന്റു് ചെറിയ തോതിലെങ്കിലും ഒരു ശ്രമം നടത്തി, കാർഷികരംഗം സാമൂഹ്യവൽക്കരിയ്ക്കാൻ. ഫലം ആഹ്ലാദകരമായിരുന്നു: 14% ആയിരുന്ന 1970ൽ കാർഷികരംഗത്തിന്റെ പങ്കു് ഉല്പാദനത്തിലെങ്കിൽ '78ൽ അതു് 22% ആയി മാറി. ഇത്തരമൊരു മാറ്റം കുറിച്ചതു് വർദ്ധമാനമായ ചിലവിന്റെ സഹായത്താൽ ഇറക്കുമതിചെയ്യപ്പെട്ട ഉപകരണങ്ങളോടെയാണെന്നതുകൊണ്ടു് മെച്ചപ്പെട്ട സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുക്കാനായില്ല. ഭരണകൂടത്തിനു ചെയ്യാവുന്നതു് മറ്റൊന്നായിരുന്നു: പോളിഷ് ജനതയെ ഉന്നതമായ മൂല്യങ്ങളിലേയ്ക്കുയർത്തി ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്റെ ന്യായാന്യായങ്ങൾ അവരെ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കുക. ഇതുപക്ഷെ, പോളിഷ് ഭരണകൂടത്തിനു് സാധിച്ചില്ല. ഹംഗേറിയൻ ജനത കഴിഞ്ഞ നാലുവർഷങ്ങളിൽ ഇറച്ചിയുടെ വിലക്കൊണ്ടേയിരിയ്ക്കുന്ന നിരക്കിനു് അനുകൂലമായ നിലപാടെടുത്തു എന്നതു് പോളിഷ് ഭരണകൂടത്തിനൊരു പാഠമായില്ല എന്നതാണു സത്യം. ഒരോ പ്രാവശ്യം സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെക്കരുതി പോളണ്ടിൽ ഇറച്ചിയുടെ വിലനിരക്കു് വർദ്ധിച്ചപ്പോഴും ജനങ്ങൾ ഭരണകൂടത്തിനെതിരേ തിരിയുകയായിരുന്നു എന്നാലോ, ആഹാര്യനിരക്കു് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഗോമുൽക്ക അധികാര കേന്ദ്രത്തിലിരുന്നു് ജനങ്ങളുടെ രോഷം വ്യക്തമായ ഒരു പാഠ്യ പരിശീലനത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകയായിരുന്ന ഇക്കാലമത്രയും. എഴുപതുകളിൽ പണിശാലകൾ നിശ്ചലമാവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അധികാരമേറ്റ പുതിയ നേതൃത്വം ഗോമുൽക്കയുടെ തെറ്റു് ആവർത്തിച്ചു. അവരുടെ തന്നെ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി ജനതയെ അല്പമെങ്കിലും വിലവർദ്ധനവു് തൽക്കാലത്തേയ്ക്കു മാത്രം സഹിയ്ക്കാൻ ശീലിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു പകരം, കൂലിവർദ്ധനവു് അവർ തുടങ്ങിവെച്ചു. ആധുനികീകരണ പദ്ധതികൾ നിറുത്തുന്നതിനു പകരം, ഗിറാക്കു് നേതൃത്വം കടംകൊണ്ടു കാശിന്റെ ഊറ്റത്തിൽ അവ അടിച്ചേല്പിയ്ക്കാനാണു ശ്രമിച്ചതു്. ആധുനികീകരണത്തിന്റെ ഔദാര്യത്തിൽ കയറ്റുമതി വർദ്ധിപ്പിച്ചു് വിദേശകടം വീട്ടാമെന്നുള്ള കണക്കുകൂട്ടൽ എത്തിപിടിയ്ക്കാനാവാത്ത ഒരു സ്വപ്നത്തിന്റെ രൂപം പൂണ്ടു നിന്നു കൂലിവർദ്ധന തൊഴിലാളികളെ ഉല്പാദനവർദ്ധനവിലേയ്ക്കുണർത്തും എന്ന പ്രതീക്ഷയും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ നിറം കണ്ടില്ല.

ഭരണകൂടം കൈക്കൊണ്ട ഇത്തരം തെറ്റുകളുടെ ആവർത്തനമാണു് പിൽക്കാലത്തു് അനിവാര്യതയുടെ ചുഴിയിലേയ്ക്കു് പോളണ്ടിനെ എടുത്തെറിഞ്ഞതു്.

പ്രധാനമായും മൂന്നു കാരണങ്ങളാലാണു് പുതിയ നേതൃത്വത്തിന്റെ പുതിയ പദ്ധതികൾ പാളിപ്പോയതു്. പ്രായോഗികപഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വീണ്ടുവിചാരത്തിന്റെ കമ്മി, വാശ്ചാനം ചെയ്ത ഘടനാപരമായ മാറ്റങ്ങൾ നിർദ്ദോഷനസരണം നടത്താനുള്ള കഴിവില്ലായ്മ, അവസാനമായി, വളർച്ചയുടെ മുറിഞ്ഞുനീങ്ങുന്ന ഘടന അപകടകരമായി നീങ്ങിക്കൊണ്ടേയിരുന്ന വളരെ വേഗം സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ അതിന്റെ സന്തുലിതാവസ്ഥയിൽനിന്നും എടുത്തെറിയപ്പെട്ടു. ഭരണകൂടം ഇതിനെ നേരിട്ടതു് ക്ഷേണപദാർത്ഥങ്ങൾ കൂടുതൽ ആവശ്യമായിവരുമ്പോൾ അവയുടെ വിതരണം ഇടയ്ക്കിടെ തടഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് (1976ലെ വിലവർദ്ധന ഓർക്കുക). ഇത്തരമൊരു ഘട്ടത്തിൽ, ഭരണകൂടം ജനങ്ങളിൽനിന്നും അനവൽക്കരിയ്ക്കപ്പെട്ടു.

പോളിഷ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തിലെ ഉൾപ്പോരും തുരെത്തുടരെ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന റിബലുകളുടെ സംഖ്യയും മറന്നുകളയുന്നതു് ശരിയാവില്ല. എഴുപതുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ ഇവരുടെ സാധാരണ ജനങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം, സർഗ്ഗാത്മക പ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ബുദ്ധിജീവികളുടെ നിലയ്ക്കു്, അവഗണിയ്ക്കത്തക്കതായിരുന്ന എഴുപതുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ, നിർഭാഗ്യകരം, അവർ ജനങ്ങളോടു് കൂടുതടുത്തു. KOR എന്ന സംഘടനയുണ്ടാക്കി സ്വന്തം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളാരംഭിച്ചു അവരെഴുതിയുണ്ടാക്കിയ രേഖകളും വളരെ പ്രധാന്യമർഹിയ്ക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ അവകാശരേഖ (Charter of Worker's Rights)) യും ഉൾപ്പെടെ എഴുപതുകളുടെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ, പോളണ്ടിൽ മുളപൊട്ടുകയുണ്ടായി. ഒരു ജനതയുടെ സൂക്ഷ്മടിതമായ കോറസ്സായി മാറിയപ്പോൾ KOR സമര പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു് ധനസഹ

നൽകി; ഓരോ സമരത്തെയും പറ്റി അവർ തങ്ങളുടെ വിലയിരുത്തലുകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആവശ്യങ്ങളും അനുദിനം പിറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. റിബലുകളും, പാർട്ടിയുടെച്ചുമത്താൻ കഴിയാതെ വന്ന റിബലുകളും, സുപ്രധാന തീരുമാനങ്ങളിൽ പങ്കാളികളായി. ഇങ്ങനെയാണ് ജനത പാർട്ടിബോസ്സുകളുടെ ക്കെതിരെ തിരിഞ്ഞതും പോലീസ്, പട്ടാളം തുടങ്ങിയ ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ അവയവങ്ങളെ വെറുക്കാൻ തുടങ്ങിയതും ഈ പശ്ചാത്തലം പുഷ്ടിപ്പെടുത്താണ് സോളിഡാരിറ്റി സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ പകിടകളിയ്ക്ക് നിലമൊരുക്കിക്കൊടുത്തത്.

പാളിച്ചകൾ വരുത്തിവച്ച ഈ പോളിഷ് ചിത്രം ഏറെ ഭാരിച്ചമനസ്സോടെ പുറത്തുപോയ ധിഷണാശാലികളും സോളിഡാരിറ്റിയും ചേർന്ന് മാർക്സിസത്തെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ്. ചെക്കോസ്ലോവാക്യയും ഹംഗറിയും വിയറ്റ്നാമും ഉയർത്തിയ അതേ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ ആക്രമണം, പ്രതിസന്ധി, ഒടുവിൽ പോളണ്ടും ആവർത്തിച്ചു. പ്രായോഗികതലത്തിൽ നേതൃത്വം വരുത്തിവച്ച കൈക്കുറ്റപ്പാടുകൾ മാഗ്നിഫൈ ചെയ്യാനും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ തലത്തിൽ അതിനെയെത്തിക്കാനും സാധിച്ച എന്നിടത്താണ് സോളിഡാരിറ്റി ഓർക്കപ്പെടുന്നത്. പാശ്ചാത്യവാർത്താ മാദ്ധ്യമങ്ങൾ അലങ്കാരങ്ങളണിയിച്ച് അണിയറയിലൊരുങ്ങിക്കൊടുക്കുകയും പാരാലിസത്തിന്റെ സൗവർണ്ണക്കുരിശുകൾ പലപ്പോഴായി നാട്ടിയുയർത്തുകയും ചെയ്തു.

0

അടിയന്തരാവസ്ഥാ പ്രഖ്യാപനം നടത്തിക്കൊണ്ട് ജനറൽ ജറുസൽസ്കി പറഞ്ഞു: ..."നമ്മുടെ രാജ്യം ഇന്നൊരഗാധഗർത്തത്തിന്റെ വക്കിലെത്തി നിൽക്കുന്നു" എന്നു. തീർന്നില്ല, "ദേശത്തിനെതിരായ ശക്തികളുടെ ധാർഷ്ട്യം, വിദേശത്തുനിന്നു ലഭിയ്ക്കുന്ന ഭൗതികസഹായങ്ങളുടെ ഊറ്റത്തിൽ, നമ്മുടെ രാഷ്ട്രവ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണതത്വങ്ങളെപ്പോലും ആക്രമിയ്ക്കുന്നു", അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു ഈ പ്രസ്താവനയിലെ സത്യത്തിന്റെ അംശം പോട്ടെച്ചിഹ്നങ്ങളും കൊണ്ട് തടസ്സപ്പെടുത്തണമെന്നും അശേഷം ആഗ്രഹമില്ല. പക്ഷെ, പോളണ്ടിന്റെ "രാഷ്ട്രവ്യവസ്ഥ" കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിയുടെ കൈയിൽ ഭദ്രമായിരുന്നുവോ? പോളണ്ടിൽ മാർക്സിസം മരിച്ചിട്ടില്ലെന്ന പ്രസ്താവന ഇതിനു രണ്ടുമാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഉപപ്രധാനമന്ത്രി റാകോവ്സ്കി നടത്തിയപ്പോഴും അദ്ദേഹം ഒരു സത്യത്തിലൂന്നിയിരുന്നു. ഒരു നൂറ്റാണ്ടായി പോളണ്ടിൽ നിലനിൽക്കുന്ന മാർക്സിസ്റ്റു ചിന്ത നിശ്ചലമായിപ്പോകുമെന്നു പറയുന്നതു അസംബന്ധമാണെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ട ഒരർത്ഥത്തിൽ കടമകളിൽ നിന്നുള്ള ഒഴിഞ്ഞുമാറലായി ഈ പ്രസ്താവന സ്വീകരിയ്ക്കപ്പെടാം. ഒരു ഐഡിയോളജി എന്ന നിലയ്ക്ക് മാർക്സിസം പോളണ്ടിൽ പരാജയമടയുന്നില്ല. ഗോമുൽക്കയിൽ നിന്നിങ്ങോട്ട് അധികാരത്തിൽ വന്നവർ കരുതി പോളണ്ടു് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു രാഷ്ട്രം തന്നെയാണു്. അതിനാൽ അവിടെ ഇനിയും വർഗ്ഗവൈരുദ്ധ്യങ്ങളില്ല എന്നു്. അറുപതുകളിൽ ചൈനയിൽ നടന്ന സാംസ്കാരിക വിപ്ലവം ഓർമ്മയിലെത്തുന്നു. മാവോ നേതൃത്വത്തിൽ വരാവുന്ന പിഴവുകളും നികത്താൻ ഉദ്ദ്യേശിച്ച തന്ത്രമെന്ന നിലയ്ക്ക് അതിന്റെ പ്രാധാന്യം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി, ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു രാഷ്ട്രത്തിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അംശങ്ങളൊപ്പാടെ നശിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നില്ല. സമം ലഭിയ്ക്കുമ്പോൾ ഉപരിഘടനയിൽ മുതലാളിത്തം പയ്യെ തലപൊക്കിയെന്നു വരാം. രാഷ്ട്രീയവും മാനസികവും സാംസ്കാരികവുമായ എല്ലാ അംശങ്ങളും ചേർന്നതാണ് ഈ ഉപരിഘടന. ഒരു സമൂഹത്തിനേറെന്നപോലെ ഒരു വ്യക്തിയുടെ മാനസിക നിലയിലും പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കുക എന്നതാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ സാംസ്കാരിക വിപ്ലവം ലാക്കാക്കുന്നതു്. ഫ്രോയിഡിയൻ മനഃശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്നുകൂടി ആശയങ്ങൾ കടമെടുത്തുകൊണ്ടാണ് കേവല സാംസ്കാരിക വാദികളും ഇതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു വന്നതു്. ഇവ രണ്ടും ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് ഒരു സമഗ്രമോചനം കാംക്ഷിച്ചിരുന്ന മാർക്സിന്റെ ദർശനത്തിനു് സാംസ്കാരിക വിപ്ലവം എതിരല്ല താനും. അതായതു് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹത്തിലും വർഗ്ഗസമരം തുടരണം എന്നു ചുരുക്കം. അതില്ലാതെപോയി എന്നതുകൊണ്ടാണ് ഒരു നവീന ഇടതുപക്ഷം രൂപം കൊള്ളുന്നതും പാർട്ടിയിൽത്തന്നെ മുതലാളിത്തപാതയിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു പോകുന്നതും. സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രമായിപ്പോയി എന്നു കരുതി "ഇനി ഇവിടെ വർഗ്ഗവൈരുദ്ധ്യമില്ല" എന്നു ചിന്തിച്ചതാണ് ഒരുപക്ഷെ പോളണ്ടിൽ ഭരണാധികാരികൾക്കു സംഭവിച്ച പാളിച്ച, പ്രായോഗിക പ്രത്യയശാസ്ത്രതലത്തിൽ. ഒരു ഐഡിയോളജി എന്ന നിലയ്ക്ക് മാർക്സിസം നശിയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ആ ആശയത്തിനു് പ്രസക്തിയുണ്ടാവുന്നതു് അതു പ്രായോഗികതലത്തിൽ പരീക്ഷിയ്ക്കപ്പെടുമ്പോഴാണ്; വിജയിയ്ക്കുമ്പോഴാണ്. അങ്ങനെയിരിയ്ക്കേ, പോളണ്ടിൽ പ്രായോഗികതലത്തിലുണ്ടായ പരാജയത്തെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, ഭരണകൂടം പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാമ്പു് കാണാതെപോയി അല്ലെങ്കിൽ ആദർശത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യത കളഞ്ഞു കുളിച്ചു എന്ന പറയേണ്ടിവരും. ഇതെല്ലാമംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു് പോളിഷ് ഭരണകൂടം ഒരു കമ്പസാരപീഠത്തിൽ ഇരുന്നതരും എന്നൊന്നും നാമാരും കരുതുന്നില്ല. ഈ ചിന്ത ഇവിടെ അവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നതു് മറ്റൊന്നും കൊണ്ടല്ല, ചരിത്രം ആവർത്തിയ്ക്കുന്നു എന്ന വിശ്വാസപ്രമാണത്തിനു് നാമെതിരായതുകൊണ്ടാണു്.

Work is man's great function.
He is nothing, he can do nothing, he can achieve nothing, fulfil nothing, without working. If you are poor, work. If you are rich, continue working.
If you are burdened with seemingly unfair responsibilities, work. If you are happy, keep right on working.

Idleness gives room for doubts and fears.
If disappointments come, work. If your health is threatened, work. When faith falters, work.
when dreams are shattered and hope seems dead, work

Work as if your life were in peril. It really is.
No matter what ails you, work. Work faithfully, work with faith. Work is the greatest remedy available for both mental and physical afflictions.

James M. Cowan

Visit

CHAKOLAS

BROADWAY & M. G. ROAD

ERNAKULAM

the release

Vinodini Final D C Zoology

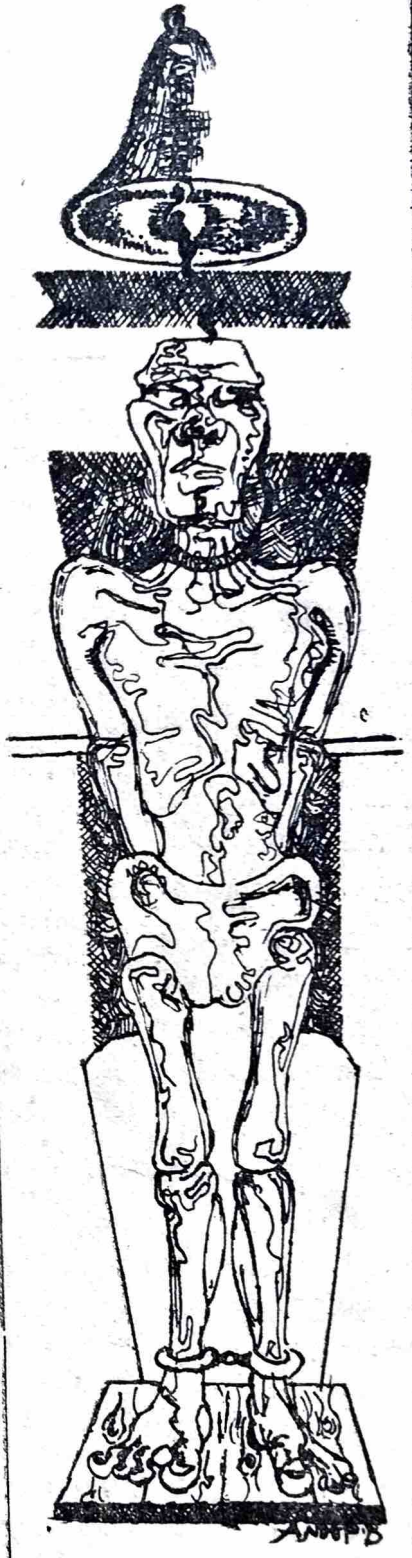

Lengthening shadows
brought no tears.
Threatening gallows
struck no fear.
No cares for the past
and the world beyond.
Embittered,
but patient,
the convict waited on.
When,
The death knell tolled!
And,
Came his turn;
Blinded,
by a mask of death,
dark and dreary.
The death mill was at work again
grinding slowly,
just another grain!
The eerie silence was broken
by a creak.
A wild splash of colours,
Blackness—
The mill came to a slow halt
in temporary relief.
The grain reduced to dust,
The permanent release.

oo

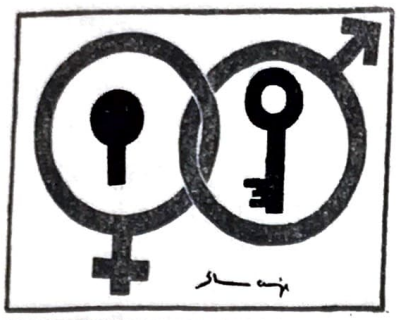

ജോർജ് പിട്ടാപ്പിള്ളി
ലക്ചറർ, ഊർജ്ജതന്ത്രവിഭാഗം

സ്വഭാവ പഠനത്തിൽ പുരോഗതിയുടെ പുതുമുദ്രകൾ

മുഖം നോക്കി സ്വഭാവം നിർണ്ണയിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നത്. മുഖം മാത്രമല്ല തലയും, ചെവിയും, കണ്ണും, മൂക്കും, ചുണ്ടും എല്ലാം ഒരാളുടെ സ്വഭാവത്തെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നവയാണ്. ഇരിപ്പിലും, നടപ്പിലും, കിടപ്പിലും, ഉടുപ്പിലുമെല്ലാം സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ നിഴലിക്കും. ഉപയോഗിക്കുന്ന ഓരോ വാക്കും, എഴുതുന്ന ഓരോ ലിപിയും മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. ഒരുവൻ പറയുന്ന ഒരു വാക്കിനെ മാത്രം പൂർണ്ണമായി അപഗ്രഥിക്കാൻ സാധിച്ചാൽ അവന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതാൻ സാധിക്കുമെന്നു ചില മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു് ഈ കാരണം കൊണ്ടാണു്.

കയ്യക്ഷരം നോക്കി സ്വഭാവം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു് ഗ്രാഫോളജി എന്നപേരിൽ ഒരു വലിയ ശാസ്ത്രശാഖതന്നെ വളർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു്. എഴുതുന്ന ലിപിയുടെ വലുപ്പവ്യത്യാസം നോക്കി സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് ചിലതെല്ലാം പറയാൻ കഴിയും. വലുതായി എഴുതുന്നവർ ജീവിതത്തിൽ വലിയ കാര്യങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാണു്. വലിയ പേന, കട്ടിയുള്ള പുസ്തകം, നീളമുള്ള ഷർട്ടു് ഇതൊക്കെയാണവർക്കിഷ്ടം. വളരെ ചെറുതായി എഴുതുന്നയാൾ ഉള്ളിലേയ്ക്കു് ഒതുങ്ങികഴിയാനാഗ്രഹിക്കുന്നവനാണു്. ''ഞാനും, എന്റെ കുടുംബവും'' അതു മാത്രമായിരിക്കും അയാളുടെ ചിന്ത.

തലനോക്കിയും കലം നിർണ്ണയിക്കാമെന്നാണു് ഫ്രെനോളജി ശാസ്ത്രവിഭാഗത്തിലെ തലമൂത്ത ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ വാദം. തലയോട്ടിയുടേയും, തലമുടിയുടേയും മറ്റും പ്രത്യേകതകൾനോക്കി സ്വഭാവനിർണ്ണയം നടത്തുന്ന ശാസ്ത്രമാണു് ഫ്രെനോളജി ഈ ശാസ്ത്രപ്രകാരം മനസ്സിനു് മുപ്പത്തഞ്ചു പ്രത്യേക സ്വഭാവ ഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. ഓരോന്നിനും തലച്ചോറിൽ പ്രത്യേകം, പ്രത്യേകം ആസ്ഥാനങ്ങളുണ്ടു്. തലയോട്ടിയുടെ രൂപവും വളർച്ചയും ഏറക്കുറെ ഈ മുപ്പത്തഞ്ചു് സ്വഭാവഭേദങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. ഈ ശാസ്ത്രം കൂടുകിയതലയുള്ളവനെ സഞ്ചാരപ്രിയനായും, നീണ്ടതലയുള്ളവനെ സന്തോഷപ്രിയനായും ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

ഒരാളെ കാണുന്നമാത്രയിൽത്തന്നെ അയാളുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് നാം ചില നിഗമനങ്ങൾ എടുക്കാറുണ്ടു്. ശരീരത്തിന്റെ വലുപ്പം, നില്ക്കുകയും, ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവിധം, തലമുടിയുടെ നീളം, നിറം, ആംഗ്യങ്ങൾ, ചേഷ്ടകൾ, കണ്ണു്, മൂക്കു്, കാതു്, ചുണ്ടുകൾ, താടിമീശ, താടിയെല്ലു്, കഴുത്തു്, തൊലി ഇവയെല്ലാം സ്വഭാവ നിർണ്ണയത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതു തന്നെ എന്നു കണ്ടല്ലോ. വേഷഭൂഷാധികളുടെ നിറവും, അളവും, രൂപവുമൊക്കെ സ്വഭാവത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുന്നതാണു്. വഴിനീളെ നിരങ്ങുന്ന പാദരക്ഷയും, സമയം കാട്ടുന്ന വാച്ചും, നാസികാരൂഢനായ കണ്ണാടിയും, കടലാസു് പ്രേമിയായ പേനയും അവ ഉപയോഗിക്കുന്ന ആളുടെ സ്വഭാവത്തിനു് സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു.

കൈരേഖ നോക്കി കരള കാണുന്ന ശാസ്ത്രമല്ലേ ഹസ്തരേഖാശാസ്ത്രം. ഹസ്തരേഖമാത്രമല്ല ഹസ്തരൂപവും സ്വഭാവത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിലേയ്ക്കു് വെളിച്ചം വീശുന്നു. കൂടുകിയ കൈപ്പത്തിയും വിരലുമുള്ളയാൾ ഒതുക്കമുള്ളവനാണു്. കൂർത്തു് നീണ്ട കൈകളുള്ളവൻ കലാകാരനാണു്. വിരലുകളുടെ വലുപ്പവ്യത്യാസം നോക്കി ഇനിയും തരംതിരിവുകളുണ്ടു്. നീണ്ട പെരുവിരൽ ബുദ്ധിമാന്റെ അടയാളമാണു്.

സ്വഭാവ പഠനത്തിനു് വേണ്ടിയുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പ്രയത്നങ്ങൾ മുന്നേറുകയാണു്. മനുഷ്യൻ ശ്വസിക്കുന്ന രീതി തന്നെ അവന്റെ സ്വഭാവത്തെ പ്രദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണു് ഈ ശാഖയിലെ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തം. ന്യൂയോർക്കു് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ ഒരു കൂട്ടം ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണു് ഈ വസ്തുത പുറത്തു് പറയുന്നതു്. ശാസ്ത്രജ്ഞരായ ഷയില എസ്സു് ഹസ്സു് നൂറിയും പതു് പ്രായപൂർത്തിയായ മനുഷ്യരുടെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസ രീതി പഠനവിധേയമാക്കി. ശ്വാസോച്ഛ്വാസ രീതി സ്വഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണു് എന്നാണു് ഈ പഠനം കാണിക്കുന്നതു്. ഡോ. ഹസ്സിന്റെ തത്വ പ്രകാരം സാവധാനം ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതു് ഉറച്ചവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണു്. ബൗദ്ധികവും ശാരീരികവുമായ ആരോഗ്യത്തിന്റെ പ്രകടനമാണതു്. സാവധാനം ശ്വസിക്കുന്നവർ സാധാരണഗതിയിൽ പ്രവർത്തനോന്മുഖരും, ധീരതയുള്ളവരും, ആത്മനിയന്ത്രണവുള്ളവരുമായിരിക്കും വേഗത്തിൽ ശ്വസിക്കുന്നവർ നാണം കുണുങ്ങികളും, ഭീരുക്കളും, സുരക്ഷിത ബോധമില്ലാത്തവരുമാണു് അവർ എല്ലാകാര്യത്തിലും മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിക്കാനിഷ്ടപ്പെടുന്നു. ആത്മാവബോധം ഇക്കൂട്ടർക്കു് കുറവായിരിക്കും.

സ്വഭാവത്തേയും, ശ്വാസോച്ഛ്വാസ രീതിയേയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഘടകമെന്താണെന്നു് ഡോ. ഹസ്സു് വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല തലച്ചോറാണു് ഇടനിലക്കാരനെന്നാണു് കരുതപ്പെടുന്നതു്. ശ്വാസോച്ഛ്വാസ രീതി സ്വഭാവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുകയാണോ, സ്വഭാവം ശ്വാസോച്ഛ്വാസ രീതിയെ നിർണ്ണയിക്കുകയാണോ എന്ന ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നു. സ്വഭാവമാണു് ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് എന്നാണു് ഡോ. ഹസ്സിന്റെ അഭിപ്രായം. ഏതായാലും പ്രകൃതി ആകൃതിയേയും, ആകൃതി പ്രകൃതിയേയും ഒരുപരിധിവരെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. എന്നു് നാമൊക്കെ സമ്മതിക്കും.

നിന്നെ ഞാനറിയുന്നു

നിന്നെ ഞാനറിയുന്നു,
കാറടിക്കുന്നൊരീ പൂമരക്കുന്നിന്റെ ചോട്ടിൽ
നിൻ നെഞ്ചിടിപ്പിന്നു ഞാൻ കേഴപ്പീലി; പൂവന-
ച്ചോലയിലിന്നു നിൻ പുഞ്ചിരി–
പ്പാലാഴിയൊഴുകിയെത്തുന്നീല; ദൂരത്തു-
ദൂരത്തെൻ സ്വപ്നങ്ങളാകാശ–
ക്കോട്ടകം പണിയുന്നീ; ലാതിര-
രാവിൽ കിനാവിന്റെ ചാരത്തു ഞാനിന്നു വ-
ന്നെത്തീല യെങ്കിലുമിന്നു
നിന്നെ ഞാനറിയുന്നു.

നിന്നെ നടുക്കുന്നൊരിടിവെട്ടിലിന്നു നിൻ
നെഞ്ചിടിപ്പയരുന്നതും, മിന്നുന്ന
വെട്ടത്തിലിന്നു നിൻ കണ്ണിമക-
ളിടയുന്നതും, ചാറുമീ മഴയിൽ നിൻ ഗദ്ഗദ–
മെന്നിലെത്തുന്നതു, മാഞ്ഞടിക്കുന്നൊരീ-
കാറ്റിൽ നിൻ നിശ്വാസമയരുന്നതു-
മിന്നു ഞാനറിയുന്നു.

കവിതയായ് നീ വരൂ,– ആദി-
തമസ്സിലുദിച്ചയരുന്ന നാദമായ്,
നാദത്തിലുണരുന്ന താളമായ്,
താളത്തിനുന്മാദലഹരിയായ്, നിന്നിലെൻ
ഗദ്ഗദം മൊട്ടിട്ട വാക്കുകൾ പൂക്കട്ടെ.

○

വിനോദ്. ഒന്നാംവർഷം ബികോം

○

ചിത്രകല

അഞ്ചാമത്—ട്രിനാലെ

ചിന്തയുടേയും ദർശനത്തിന്റേയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ വിവിധ രൂപഭാവങ്ങളുടെ ഒരു സമഞ്ജസമ്മേളനം! നാൽപ്പത്തിയഞ്ചോളം രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും തൊള്ളായിരത്തോളം കലാസൃഷ്ടികളെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് ദില്ലിയിൽ പ്രഗതി മൈതാനിയിൽ അഞ്ചാമത്തെ ട്രിനാലെ അരങ്ങേറുകയുണ്ടായി. മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾക്കുമുപരി മനുഷ്യചേതനക്ക് അർത്ഥവത്തായ പ്രസക്തി, സൗന്ദര്യാവബോധത്തിലൂടെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ തൽപരരായ വിശ്വപ്രതിഭകളുടെ, വ്യക്തിഗതാനുഭവ സത്തയുടെ ഉജ്ജ്വലപ്രകടനമായിരുന്നു ആ അന്താരാഷ്ട്രീയ പ്രദർശനം. പുരാതനവും ചരിത്രപരവുമായ ക്ലാസിസത്തിന്റെ പാതവിട്ട് മനുഷ്യന്റെ സമകാലിക ചിന്തയുടെ ചുവടുപിടിച്ചുള്ള രചനകളായിരുന്നു ട്രിനാലെയിലുടനീളംമുണ്ടായിരുന്നത്. കൂടുതലായും പ്രകൃതിനിയമങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിനു പാത്രമാകുന്ന മനുഷ്യനിൽ ഉടലെടുക്കുന്ന തനതായ പ്രതികരണത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞവ. അത് ചെക്കോസ്ലോവാക്കിയയുടേയും, സൈപ്രസ്സിന്റേയും റഷ്യയുടേയും, ജപ്പാന്റേയും സൃഷ്ടികളിൽ പ്രകടമാണ്. ദർശനതലത്തിനും ചിന്തക്കുമുപരി അനുഭവങ്ങളുടെ തീവ്രതയാണ് ഇതിൽ കൂടിയിരിക്കുന്നതു". മാനുഷികബോധം, പൊതുവായും വ്യക്തിഗതമായും ഉൾക്കൊണ്ട അഞ്ചാം ട്രിനാലെ, ഭാരതീയ കലാതത്ത്വജ്ഞന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തങ്ങളുടെ പരിണാമം വിലയിരുത്തുവാനുള്ള ഒരവസരം കൂടിയാണ്. സമകാലീന ഭാരതീയ കലയുടെ നേട്ടങ്ങളേയും പുരോഗതികളേയും വൈദേശിക സൃഷ്ടികളുമായി ഒരു താരതമ്യ പഠനത്തിലൂടെ പൊതുജനത്തിന് മനസ്സിലാക്കുവാനും ട്രിനാലെ അവസരമൊരുക്കുന്നു എന്നതും മികവുറ്റ കാര്യമാണ്. ○○

"ദി ഫ്ലൈറ്റ്"
ജിറി ആൻഡ്രേൽ
(ചെക്കോസ്ലോവാക്കിയ)

ദേശീയതയ്ക്ക് യുവത നൽകുന്ന പാഠഭേദം

സതീശൻ. വി. ഡി.
ബി എ സോഷ്യോളജി ഒന്നാംവർഷം

ഒരു ദേശത്തിന്റെ ഐക്യവും ദ്രോതയും അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള വൈവിധ്യങ്ങളുടെ ഉദ്ഗ്രഥനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. പ്രസ്തുത വൈവിധ്യങ്ങളെ അപ്പാടെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുകൊണ്ടല്ല, അവയിൽ ആരോഗ്യകരമായവയെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുവേണം, ദേശീയോദ്ഗ്രഥനം എന്ന ലക്ഷ്യം കൈവരിയ്ക്കുവാൻ. ഭാരതത്തെപോലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉദ്ഗ്രഥനം എത്ര സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു സമസ്യയാണെന്നതിനു്, അതുൾക്കൊള്ളുന്ന അനന്തവൈചിത്ര്യങ്ങളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബാഹ്യമായ വൈവിധ്യങ്ങൾക്കുപരി, ഓരോ സംസ്ഥാനവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അത്യന്തസങ്കീർണ്ണങ്ങളായ അഭ്യന്തര വൈവിധ്യങ്ങളും പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗുരുതരാവസ്ഥയിലേയ്ക്കാണു് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതു്.

ദേശീയോദ്ഗ്രഥന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ഏറ്റവും സംഘടിതമായ ഒരു അടിസ്ഥാനം കൂടിയേ തീരൂ. ആനിലയ്ക്കു് സമൂഹത്തിലെ നല്ലൊരു ശതമാനം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തിനു് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള പങ്കെന്തു്? വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്നു് ലഭിക്കുന്ന സമഗ്രമായ ചൈതന്യം ഒരു അഗ്നിശിഖപോലെ അവരുടെ പ്രവൃത്തിപഥങ്ങളെ പ്രകാശമാനമാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ആ പ്രവൃത്തി പഥങ്ങളും ഏതെല്ലാമെന്നതാണു് നമുക്കു് അന്വേഷിക്കേണ്ടതു്.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ദേശീയോദ്ഗ്രഥന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് അവരവരുടെ ക്ലാസ്സുമുറികളിൽ നിന്നുതന്നെ തുടക്കം കുറിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മതപരവും, സാമ്പത്തികവും, സാംസ്കാരികവും, ബുദ്ധിപരവും, പ്രത്യയശാസ്ത്രപരവുമായ വൈവിധ്യങ്ങളെ നമ്മുടെ ഓരോ ക്ലാസ്സുമുറിയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഈ വൈവിധ്യങ്ങളുടെ കണ്ണികളെ ഒരു ഏകതാബോധത്തിന്റെ സുവർണ്ണതന്തുവിൽ കോർത്തു് സമന്വയിപ്പിക്കുവാനുള്ള വിശാലവീക്ഷണം അവർ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്ലാസ്സുമുറികളിൽനിന്നുടലെടുക്കുന്ന ഈ വിശാലവീക്ഷണം ദേശത്തിന്റെ വിസ്തൃതമായ അതിർവരമ്പുകളോളം വികസിപ്പിക്കുമ്പോഴാണു്, ദേശീയോദ്ഗ്രഥന പ്രക്രിയയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുവാൻ പര്യാപ്തമാകുകതന്നെ ചെയ്യും. വിദ്യാർത്ഥികളാർജ്ജിക്കുന്ന ഐക്യത്തിന്റെ അനുരണനങ്ങളും സാമാന്യ ജനങ്ങളിലേയ്ക്കെത്തിയ്ക്കുവാനും അവരുടെ സംഘടിത യത്നങ്ങൾക്കൊണ്ടു് സാധിക്കാവുന്നതാണു്. അതു് കൂടുതൽ ശ്രമകരമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണെന്ന വസ്തുത ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

ഏതു രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയ ഐക്യം അതിന്റെ സംസ്കാരികമായ ഐക്യത്തോടു് അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പ്രാചീനഭാരതം അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയ ഐക്യം സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും സാംസ്കാരികൈക്യം അത്യുന്നതകരമാംവണ്ണം നിലനിർത്തിപോന്നിരുന്നതായി കാണാം. രാഷ്ട്രീയമായ ഈ അനൈക്യമായിരുന്നല്ലോ ഭാരതത്തെ ദീർഘകാലം വൈദേശികാധിപത്യത്തിനു് വിധേയമാക്കി തീർത്തതു്. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിയോടെരാഷ്ട്രീയ ഐക്യം സ്ഥാപിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും മറുഭാഗത്തു് നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക ഐക്യം ശിഥിലമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മതേതരത്വം എന്ന നമ്മുടെ പരമപ്രധാനമായ നയത്തിനു് പ്രായോഗിക തലത്തിൽ പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടുവരികയുമാണു്. ഈ ദുഃസ്ഥിതിയ്ക്കെതിരെ വ്യാപകവും ഫലപ്രവേമായ പ്രചരണ പരിപാടികളും സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹം മുന്നോട്ടു വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സംഘടിത പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള മികച്ച വേദിയായി കലാശാല യൂണിയനുകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്. വിദ്യാർത്ഥികളെ പങ്കെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ദേശീയൈക്യ സംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളും സിംപോസിയങ്ങളും ഇവിടെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. വിവിധ സംസ്കാരിക പൈതൃകങ്ങളും ഭാഷാവിശേഷങ്ങളും സമ്മേളിക്കുന്ന അത്തരം വേദികളിൽ ബഹുവർണ്ണാഞ്ചിതമായൊരു ഏകത്വം തുടിച്ചു നിൽക്കുകയെന്നതു് മഹത്തായൊരു കാര്യമാണു്. അതുപോലെതന്നെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണു് ദേശത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന കലാരൂപങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരം. വൈവിധ്യങ്ങളെ പരസ്പരം ഉൾക്കൊള്ളാനും അതുവഴി സുശക്തമായ ഒരു ഐക്യബോധം കെട്ടിപ്പടുക്കാനും ഈ വേദികൾ പര്യാപ്തമായിത്തീരുമെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ദേശീയബോധം തീർച്ചയായും അന്ധമായ ദേശസ്നേഹത്തിലൊതുങ്ങി നിന്നുകൂടാ. വിശ്വമാനവികത എന്ന മഹൽ സങ്കല്പത്തിനു് പ്രതിബന്ധമാകാത്തിടത്തോളമേ ദേശീയ ബോധത്തിനു് പ്രശക്തിയുള്ളൂ. 00

കൂടിക്കാഴ്ച

"വിമർശകന്റെ അന്വേഷണം ദാർശനിക തലത്തിൽ മാത്രമൊതുങ്ങുന്നില്ല"– വി. രാജകൃഷ്ണൻ

പുതിയ വിമർശകർ തങ്ങളുടെ ചിന്തയിലും എഴുത്തിലും പ്രകടമാക്കേണ്ട നിലപാട് വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള കെ. പി. അപ്പന്റെ "മലയാള വിമർശനത്തിലെ ചേരിതിരിവുകൾ" എന്ന ലേഖനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വി. രാജകൃഷ്ണനെ സമീപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതികരണം ആരായാം എന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. തന്റെ വിയോജിപ്പുകൾ, ഖേദങ്ങൾ, ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ...എല്ലാം തുറന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് രാജകൃഷ്ണൻ ഞങ്ങളോട് സംസാരിച്ചു. രണ്ടു മണിക്കൂറുകൾ നീണ്ട സൗഹൃദഭാഷണത്തിൽ നിന്നും പ്രസക്തമായ ഭാഗങ്ങൾ:

ചോദ്യം: ചേരിതിരിവുകളെപ്പറ്റി പ്രാഞ്ഞപ്പോൾ അപ്പൻ ചേരിപ്പോരിനെപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ. പഴയ ചിലതിനെ തള്ളിക്കൊണ്ട് മാർക്സിയൻ വിമർശനരീതിയ്ക്കെതിരെ പുതിയ വിമർശം തിരിയേണ്ടതുണ്ടെന്ന് അപ്പൻ കരുതിയിരുന്നതായി തോന്നുന്നു ഈ ചേരിപ്പോരിനെപ്പറ്റി..

രാജകൃഷ്ണൻ: നോവൽ ചർച്ചയിൽ നിന്നും ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്ന മൂന്നു പ്രധാന ആശയധാരകളുണ്ട്. ഒന്ന് അക്കാദമിക് (യാഥാസ്ഥിതികം-ശരിയായ വാക്കല്ല) വിമർശനത്തെ സംബന്ധിയ്ക്കുന്നതു്, രണ്ട് യാഥാസ്ഥിതിക മാർക്സിയൻ വിമർശനത്തെ സംബന്ധിയ്ക്കുന്നതു് – പിന്നെ, നിയോമാർക്സിയൻ രീതി. മലയാളത്തിൽ ഈ മൂന്നു ധാരകളും പുതിയ വിമർശകർ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആധുനികതയ്ക്കു നേരെ കണ്ണടച്ചവരും സാഹിത്യത്തിൽ സാമൂഹികാംശം മാത്രം അന്വേഷിയ്ക്കുന്നവരും ഏതെങ്കിലും മൂല്യത്തെ ചൂണ്ടുന്ന പദപ്രയോഗങ്ങളും ആവശ്യത്തിലേറെ എടുത്തോതുന്നവരും ഒക്കെയാണിവർ. ഇന്ത്യൻ ബൂർഷ്വാസിയുടെ ഒറ്റുകാരനാണ് സത്യജിത് റായി എന്നു് സച്ചിദാനന്ദൻ നിഗമനത്തിലെത്തിയപ്പോൾ പ്രയോഗത്തിൽ ഈ പിഴവു് പറ്റിയിട്ടുണ്ടെന്നു് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു. ഗോവിന്ദപിള്ളയേക്കാൾ ആധുനികതയെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചവർ നവമാർക്സിസ്റ്റുകളാണു്. സച്ചിദാനന്ദനെ, രാജീവനെപ്പോലുള്ളവർ .... രാജീവന്റെ മനസ്സിൽ ഹെഗലിന്റെയും മാർക്സിന്റെയുമൊക്കെ ദർശനം ദഹിയ്ക്കാതെ കിടക്കുന്നു.

ചോദ്യം: ഇവിടെ അത്രമാത്രം ശക്തമായ ഒരു മാർക്സിസ്റ്റ് വിമർശന നിര ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടാവുന്നതു് വിമർശന ശാഖയ്ക്കു് ആരോഗ്യകരമാവില്ലേ?

രാജകൃഷ്ണൻ: അതെ, പുതിയ വിമർശവും മാർക്സിയൻ രീതിയും തമ്മിലുള്ള...സംഘട്ടനമെന്നല്ല, ഒരു ഡയലറ്റിക്കിൽ നിന്നേ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ ഒരു ശക്തമായ മാർക്സിയൻ വിമർശകരുടെ നിര മലയാളവിമർശത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള പോക്കിനു് നല്ലതാണു്.

ചോദ്യം: പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഒരു ഇടതു വിമർശകനായിരുന്ന മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ സംഭാവനകളെപ്പറ്റി, മാരാരെയും അഴിക്കോടിനെയും പോലുള്ളവരെപ്പറ്റി എത്രപറഞ്ഞാലും, നിങ്ങളിൽ പലരും മൗനം പാലിയ്ക്കാറുണ്ടല്ലോ–

രാജകൃഷ്ണൻ: സാധാരണ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു മാർക്സിയൻ വിമർശകനല്ല മുണ്ടശ്ശേരി. ഒരു പരിധിവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റേതു് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപരമായ വിമർശനമാണു് (Socio-logical Criticism). തായാട്ട ശങ്കരനിൽനിന്നും എത്രയോ സമ്പന്നമായതു്. തകഴി, ദേവ് തുടങ്ങിയവരെഴുതിയ ആ കാലങ്ങളിലായിരുന്ന മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ സംഭാവനകൾ ശ്രദ്ധിയ്ക്കപ്പെട്ടതു്. ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഊഷ്മാവു് മുണ്ടശ്ശേരി കൃതികളിൽ തങ്ങിനില്പുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തെ മാറ്റി നിർത്തുന്ന ഒരു പ്രത്യേകതയും അതാണു്. "ഒരേ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടിൽ മാത്രം ഊന്നിനിൽക്കുന്ന" നിയോ ക്ലാസ്സിസത്തെ അദ്ദേഹം തള്ളിക്കളഞ്ഞു. സാമൂഹികാംശം തിരയുന്ന യാഥാസ്ഥിതിക മാർക്സിസ്റ്റുകൾ ഒരു കാലത്തു് അതിനുവേണ്ടി ചെറുകാടിനെപ്പോലുള്ളവരെ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചുപോരുകയും ചെയ്തു. അക്കാദമിക് വിമർശകർ ഉദ്ധരണികളും ജി.ശങ്കരക്കുറുപ്പ് കവിയാണോ അല്ലയോ എന്നതുപോലുള്ള തർക്കങ്ങളുമായി സമയം കഴിച്ചു.

ചോദ്യം; അപ്പന്റെ സമീപനരീതിയിൽ നിന്നു് രാജകൃഷ്ണനിലെ പ്രധാന വ്യത്യാസം–

രാജകൃഷ്ണൻ: ആഷാമേനോനും അപ്പനുമൊക്കെ മെറ്റഫിസിക്കൽ തലത്തിൽ നിന്നു് ഒരിയ്ക്കലും വിട്ടൊഴിയാറില്ല. എന്റെ സമീപനം അങ്ങനെയല്ല ഒരു സാഹിത്യ സൃഷ്ടിയിലെ ദാർശനികതലം മാത്രം അന്വേഷിച്ചറിയുന്നവനല്ല വിമർശകൻ. "മരണസർട്ടിഫിക്കറ്റ്"നു് ആ ഒരു തലം മാത്രമല്ല ഉള്ളതു്. അതിലെ സംഭവങ്ങൾക്ക് ഒരു സാമൂഹിക ചുറ്റുപാട് കൂടിയുണ്ടു്. ഉദാഹരണത്തിനു്, ബ്യൂറോക്രസിയുടെ ഇരുണ്ട വലയങ്ങൾ. "ആൾക്കൂട്ട"ത്തിലെ ഇതിവൃത്തം മനഷ്യാവസ്ഥയിൽ മാത്രം കേന്ദ്രീകരിയ്ക്കുന്നതല്ല. നഗരസംസ്കാരത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതപോലെ ഒരു നൂറുകൂട്ടം പ്രശ്നങ്ങൾ ആ മനഷ്യാവസ്ഥയെ നിയന്ത്രിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഇത്തരമൊരു വശം കാഫ്കയിലുമുണ്ടു്. "ഉഷ്ണമേഖല" എന്ന കൃതി ചർച്ചയ്ക്കെടുക്കുമ്പോൾ അതിലെ സാമൂഹ്യതലവും കാണണം. നോവലിസ്റ്റിന്റെ പഴയ ഇടതുപക്ഷ ബന്ധങ്ങൾ ഓർക്കപ്പെടണം അക്കാലത്തു് യുവാക്കളിലുണ്ടായ തീവ്രവാദപ്രസ്ഥാനത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും ചർച്ചയ്ക്കെടുക്കണം. അപ്പൻ ഇവയൊന്നും കാണുന്നില്ല, ശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്നില്ല എന്നെനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു.

SPORTS

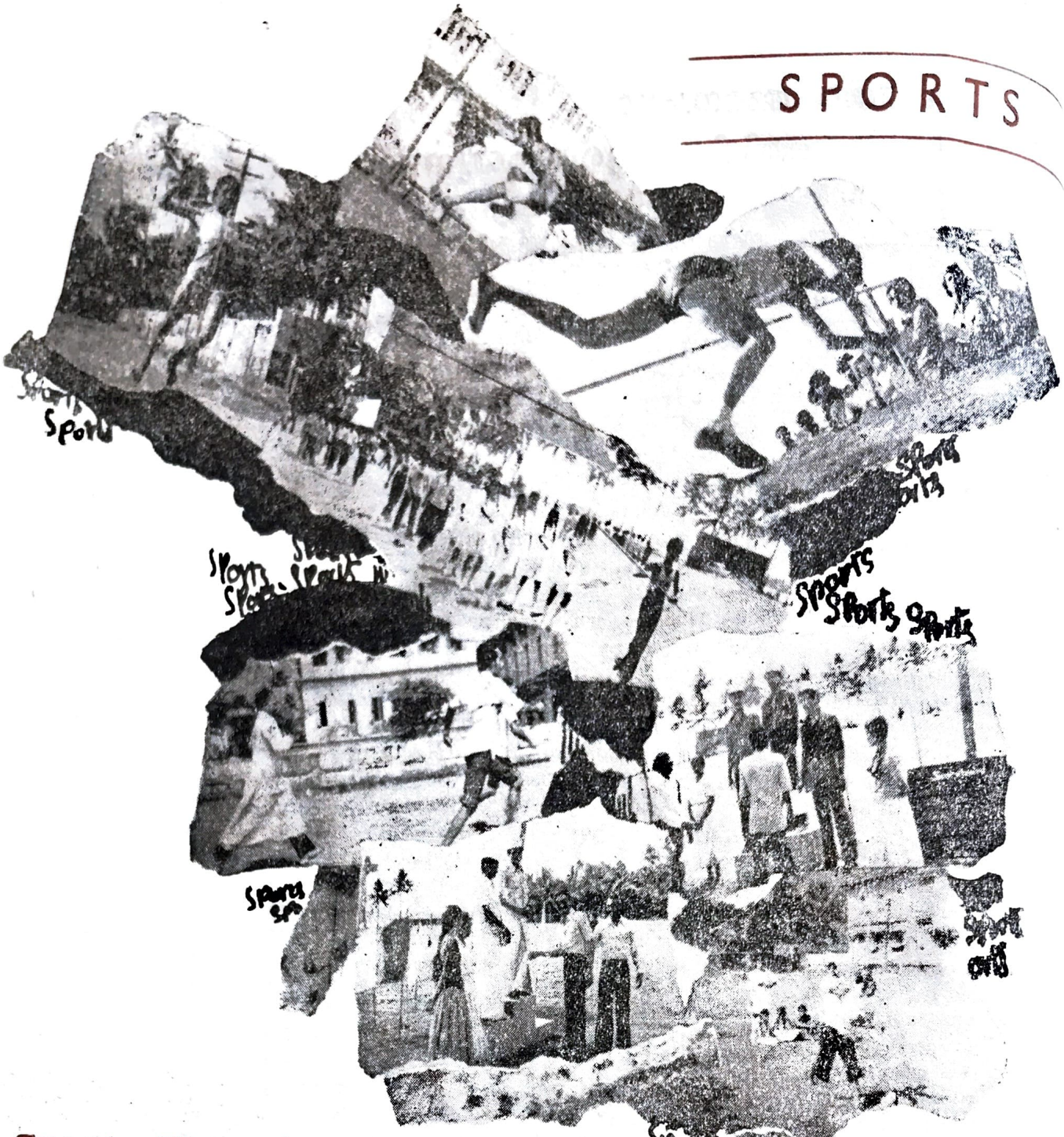

Sports Champions

Sreekumar K. D. Jacob Simon. K.X.

Gen. Captain

Chitra Sukumar Anil Kumar

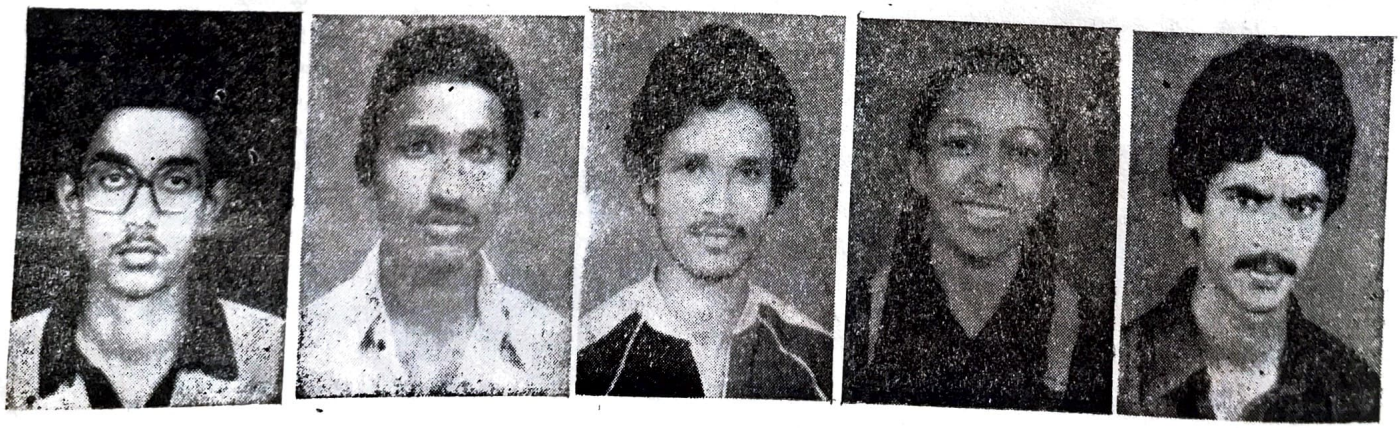

Conquering Dizzy Heights.....

A mountaineering club started functioning this year in our college. The most outstanding achievement of this club was the conquest of 'Anamudi' the highest peak in South India.

The 8841 feet climb was done by Kurilose I. R., Chandran K. K. Sachidanandan T. B., Reynold Chacko, Ninan P., Mathew and Subhash Thomas. Our N C. C. officers 2/Lt. A. M. Chacko of the English Department and Sub / Lt K. S. Antony of the commerce department encouraged the club in this venture.

Getting funds for this venture was the most difficult part-more difficult than the climb itself! But our Principal Fr. Mathai Archaingel, the staff and the students were very co-operative in the fund raising programme. We express our heart felt gratitude to all those who helped us in this venture.

On 10th December we started the trek to the 'Anamudi' base. 11th December saw the heights of achievement. Though driven to the point of exhaution we kept on a steady pace. The summit was reached at 2 p. m. We took rest forgetting everything, forgetting that we were making history.

The breath taking scenic beauty captured our attention. All round us we could see the landscape for miles. The trees, the rocks all appeared to be miniature. Despite the scorching sun it was really cold & all of us pulled on our sweaters. We lay down & it was a unique experience to see nothing but the sky above us,

an immense expance of blue. Thrilled we even momentarily forgot our exhaustion None of us felt even the need to climb down before dark, such was our exhilaration & exhaustion. We sat discussing various situations that we had to escounter. After taking photographs, of the beautiful sights around us, we made plans of our return journey.

We did the return trip on a much more slower pace, for the achievement having made the drive was absent. At midnight we reached the base.

Feeling on top of the world we set down to task of climbing down

We express out thanks to everybody who helped us in this venture once more.

Reynold Chacko

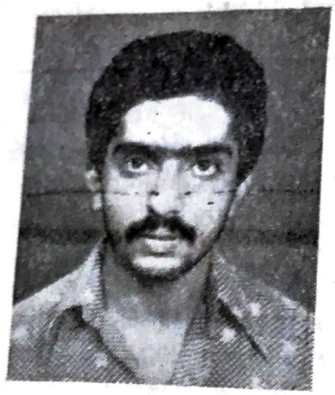

Commerce

Antony. S. Alappatt

Mr. Rao, Managing Director of MPEDA, Kerala State, inaugurated the association on 25th Nov. 1981. Mr Rao mentioned about the need for good relationship between the staff and the students and their role in the future development of the country. There was some variety entertainments by the staff and students. There was a one month silence Our association won the second place in the Art & Science Exhibition conducted by the College Union. Nam H. S. & Ramkumar of our Association won the AICUF inter association debate. I take this opportunity to recall with gratitude all the guidence and help given by our Prof. George and the staff.

OO

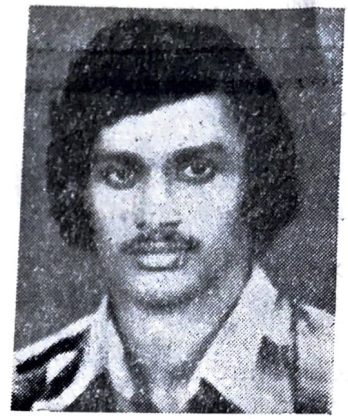

Economics

Jose N. V.

The official inauguration of the association was conducted on thursday, the 26th of November 1981. Inaugurating the association, Prof. Mathew Pailee of St. Alberts College. Ekm., spoke on the role of youngsters in avoiding corruption in the various departments of our country. The speeches rendered by our beloved Prof. K. C. Jacob who presided over the function, and Prof. K. J Joseph, enlightened the students for a better year ahead.

The activities of our association got recognition when we won the first prize in the inter-association exhibition conducted by our college union. We also conducted a quiz competetion, and an essay competetion on the topic "Indian youth and Moral Values". Of the many participants in the essay competetion Ouseppachan T. O. of final B. A. Economics who gave an impressive account of the declining moral values among our youth, secured the first place.

The association met on the 12th of March 1982, to bid farewell to our loving Prof. Kerala Varma Thampuran, who is retiring after a couple of decades of meritorious service.

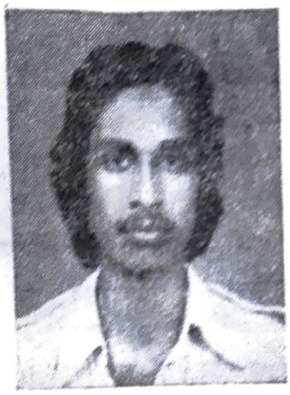

Sociology

Christpher Fernandez

The Sociology Association was inaugurated by Mrs. Thankam Jacob of the college of Social Studies, Rajagiri. Mrs. Jacob in her inimitable style spoke of the duty of Sociology students towards society. The well attended meeting was presided over by our Professor Sri. Nalina Babu.

I announce with regret that we could not conduct any programmes this year. OO

Botany association was inagurated by Dr. L. Krishna Swami [Director, Directorate of Cashewnut Development] 27th Nov. 1981 under the presidentship of our professor Sri. T. U. Joseph. Sri. Balram Nair (Secretary, Spices Export Promotion Council,) was the chief guest. In his inaugural address, Dr. Krishnaswami gave an elegant talk on the subject "The part of botany students in the development of agriculture". The Chief Guest also presented a delightful speech.

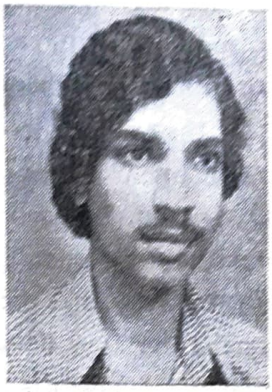

Botany

Unnikrishnan. K. V.

The association has began to construct a small botanical garden in our College campus (joining with the National Service Scheme Unit of the College. In the second week of February the final B. Sc. students went on a study tour lasting five days to Oooty, Mysore and Banglore. OO

The inaugural meeting of the Zoology Association was held on the 27th of Nov. 1981. Prof N. Appukuttan presided over the function Shri R. Balasubramaniyam, Head of Division CIFT delivered inaugral address, an enlightening talk on fisheries technological research in India. It was indeed a highly educative and interesting lecture and is stilll reverberating in our minds. Sri. Balasubramaniyam also gave us an idea of the various employment opportunities open to zoology graduates in the field of fisheries technology.

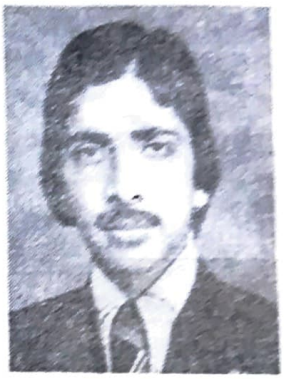

Zoology

Ro[illegible] Thomas

The inaugural meeting was followed by a variety entertainment programme. A film show on deep sea fishing and deep sea dwellers marked the end o the function.

On the inaugural day, the association had organised a symposium on 'Conservation of Nature and Natural Resources' On the same day we also conducted a quiz competition at inter-collegiate level for the Sasthra Sahithya parishath was conducted with the help of our Professor.

The programme especially worth mentioning conducted under the auspices of the assosiation is the Zoology Museum Exhibition. We offered the students of our college a rare opportunity to visit the prestigious museum of Zoology department. It was a novel idea and proved to be a great success. OO

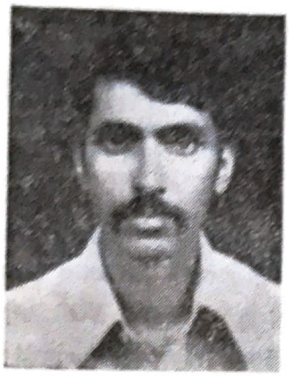

Bosco Thomas A.
Chemistry

The inaugural function of the Association was held on 30th November, 1981. The Head of our Department, Prof. K A. Gopalakrishnan presided over the function and welcomed the gathering. The inaugural address was delivered by Dr. K. I. Vasu, Pro. Vice Chancellor of Cochin University.

I am very proud to report that this year's Association, participated sincerely in the exhibition organised by the College Union under the auspices of the Arts Festival. After lying low for about 2 months, the association again arose, by conducting an essay and a general quiz competition for the entire college. The quiz competition was a prestigious one, in that, ours was the only association to undertake such a programme. The success was evident in that, there were 13 teams, each consisting of 2 members. Vaideswaran of II B. Sc. was the quiz master, who along with the able guidance of Joseph K. K. of the same class, also shared in its success. The 1st prize was bagged by Mathew Kurian and Jose Peediakal of I. B. Com. The 2nd prize went to Tomy P. Varghese and Ramlal, both of I P. D. C The 1st prize for the essay competition went to Satish T. M. (II B. Sc) and the 2nd prize went to Narayanan T. V (II B. Sc.). The respective prizes were awarded on the College Day fucnction. Let me use this opportunity to congratulate them.

OO

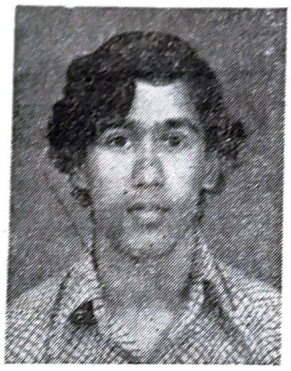

Govinda Shenoi D.
Physics

1981 നവമ്പർ 16-ാനു് ഫിസിക്കു് അസ്സോസിയേഷന്റെ ഉൽഘാടനം Prof: M. N. Namboothiri നിർവ്വഹിച്ചു. ഉൽഘാടന പ്രസംഗത്തിൽ അദേഹം ഇലക്ടോണിക്സിന്റെ വളർച്ചയെപ്പറ്റിയും പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റിയും ലളിതമായി വിവരിച്ചു. Prof: G. Ramanathan ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു. പരിശ്രമിക്കേമാത്രമാണു് അറിവുനേടാനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്നു് അദ്ദേഹം തന്റെ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. Rev. Fr. George Peter അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഗീതം എല്ലാവരേയും ആകർഷിച്ചു. സയൻസിന്റെ ആരംഭം മുതലുള്ള പ്രയാണത്തെക്കുറിച്ചു് Sudhir. M. പ്രസംഗിച്ചു. Remesh. N. സ്വാഗതവും Govinda Shenoi: നന്ദിയും പറഞ്ഞു.

കോളേജ് യൂണിയന്റെ ആർട്ട്സ് ക്ലബ്ബ് ഉൽഘാടനത്തോടനുബന്ധിച്ചു നടന്ന സയൻസ് പ്രദർശനത്തിൽ ഫിസിക്കു് വിദ്യാർത്ഥികളും പങ്കെടുത്തു.

അസോസിയേഷന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ 1982 ഫെബ്രുവരി 17-നു് തിയോസഫിക്കൽ സൊസൈറ്റിയുടെ നാഷനൽ ലെക്ചർ ആയ Dr. Kannan സംസാരിച്ചു. Ramesh N.ന്റെ സ്വാഗതത്തെ തുടർന്നു് സംസാരിച്ച അദ്ദേഹം തിയോസഫികൊണ്ടു് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്തെന്നും സൊസൈറ്റിയുടെ പ്രവർത്തനം എപ്രകാരമാണെന്നും വിവരിച്ചു. അധ്യാപകരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും സംശയങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹം മറുപടി നൽകി.

OO

ആനന്ദ്

ഇനിയുമീ ഇരുട്ടിലേക്ക്

വഴിയിൽ കിടന്ന് ഉറുമ്പരിച്ച് എത്രയോ കുട്ടികൾ ഇവിടെ നിത്യവും ചാകുന്നു. എന്താണ് ഇത്തരം ദുരന്തങ്ങൾ നമുക്ക് ദുരന്തങ്ങളാകാത്തത്? ഇവ ഡൽഹിയിലല്ല നടക്കുന്നതെന്നതിനാലോ? നഗരദുർഗ്ഗങ്ങൾ വിട്ട് നമ്മുടെ മീഡിയ ചേരികളിലേക്ക് തിരിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഏതാനും വർഷംമുമ്പ് ഡൽഹിയിൽ രണ്ടു കുട്ടികളെ അക്രമികളാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. അതിനെത്തുടർന്ന് കുറെ നാളുകളോളം രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗത്തുനിന്നും പുറപ്പെട്ടുന്ന പത്രങ്ങളും വാരികകളുമൊക്കെ നിന്നു വിറച്ചു. റേഡിയോ കരഞ്ഞു നേതാക്കന്മാർ രോഷംകൊണ്ടു. വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രകടനം നടത്തി. മന്ത്രിമാർ മരിച്ചവരുടെ വീട്ടിൽച്ചെന്ന് ശോകം പ്രകടിപ്പിച്ചു. സാധാരണ പൗരന്മാർക്കു വേണ്ടി മുമ്പൊരിക്കലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവിധം പാർലമെന്റുകൂടി അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തി. മരിച്ച ഒരു കുട്ടിക്ക് മരണാനന്തര അവാർഡ് പ്രഖ്യാപിച്ചു.

ഇതെഴുതുന്നത് ഈ ദുരന്തത്തെ ലഘൂകരിച്ചു കാണിക്കാനല്ല. പശ്ചാത്തലമെന്തായാലും രണ്ടു കുട്ടികളെ ക്രൂരമായവിധം കൊല്ലപ്പെട്ടുവെന്നതു തന്നെ ഭയനീയം തന്നെ. ഞാൻ പറയുന്നതു്, ഈ കോലാഹലങ്ങളൊക്കെ കണ്ടാൽ ക്രൂരമായ കൊലപാതകങ്ങളും ഈ രാജ്യത്തു് ആദ്യമായാണു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു് തോന്നിപ്പോകുമെന്നാണു്. വഴിയിൽകിടന്നു് ഉറുമ്പരിച്ചു് എത്രയോ കുട്ടികളെ ഇവിടെ നിത്യവും ചാകുന്നു ബീഹാറിലേയും ഉത്തർപ്രദേശിലേയും വെളിച്ചം കടക്കാത്ത ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിത്യേനയെന്നോണം എത്ര ശബ്ദമില്ലാത്ത മനുഷ്യർ വെട്ടിനുറുക്കി വലിച്ചെറിയപ്പെടുന്നു. ബസ്സികളും ഗ്രാമങ്ങളും തന്നെ ചുട്ടെരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു നേതാവും ഈ കൊല്ലപ്പെടുന്ന സാധാരണക്കാരുടെ പേരുകൾപോലും ആരായാറില്ല. കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനല്ലാതെ ഈ കഥകൾ ഒരുത്തരും പാർലമെന്റിൽ കൊണ്ടുവരില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരാൾ അവിടെ വിളിച്ചുകൂവിയില്ലെങ്കിൽ ഒരു പത്രത്തിനും ഇതൊന്നും വാർത്തകളല്ല

എന്താണു് ഈ ദുരന്തങ്ങളൊന്നും നമുക്കു് ദുരന്തങ്ങളാകാത്തതു്? ഇവ ഡൽഹിയിലല്ല നടക്കുന്നതെന്നതിനാലോ? നേതാക്കന്മാരോ വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥരോ അല്ല ഇങ്ങനെ കൊല്ലപ്പെടുകയോ പൂട്ടെരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതെന്നതുകൊണ്ടോ? അതോ, നമ്മുടെയൊക്കെ ബാധമണ്ഡലത്തിനു് ഊതിവീർപ്പിച്ച സൻസേഷനലിസത്തിനല്ലാതെ നിത്യവും മുമ്പിൽ കാണുന്ന മനുഷ്യദുഃഖത്തിനു നേരെ പ്രതികരണശേഷി നശിച്ചുപോയതിനാലോ?

രാജാക്കന്മാരുടേയും രാജവംശങ്ങളുടേയും ചരിത്രം ഒരു നാടിന്റെ ചരിത്രമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യമാണു് നമുക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. കാലത്തേയും സ്ഥലത്തേയും അപ്രധാനമാക്കിത്തള്ളുന്ന ഒരു നീണ്ട മയക്കത്തിൽ, എല്ലാ വ്യവസ്ഥിതികളേയും തത്വചിന്തകളേയും സംസ്കാരങ്ങളേയും തങ്ങളുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ മിച്ചം കൊണ്ടു് ഊട്ടിപ്പോറ്റി വന്ന സാധാരണ ജനതയും തള്ളിക്കളയപ്പെട്ടു. അധികാരവും പ്രതാപവുള്ളിടത്തു മാത്രം സമൂഹശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതേ പാരമ്പര്യം തന്നെ ഇന്നും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ, രാഷ്ട്രീയാധികാരം വിലപേശപ്പെടുന്ന വൃത്തങ്ങളിലും സാമ്പത്തികാധികാരം അടക്കിവാഴുന്ന നഗരങ്ങളിലും തളച്ചിടുന്നു. മുമ്പിലുള്ള യഥാർത്ഥ്യത്തെ കാണാതെ അകലെയോ മുകളിലോ ഉള്ളതിന്റെ നേരെ ഉറ്റുനോക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഈ രോഗം ആധുനികപ്രചാരണോപാധികളുടെ ശക്തിയാൽ എത്രയോവേഗം നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിക്കുന്നു. ചോപ്രാ കുട്ടികളുടെ കൊലപാതകത്തെക്കുറിച്ചു്, അതിലും വലിയ പാതകങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിലെ ആൽത്തറകളിലോ ചായക്കടകളിലോ ഇരുന്നു് പത്രം വായിച്ചു് എത്രയോ ഗ്രാമീണർ അരിശം കൊണ്ടിരിക്കാം. ഡൽഹിയിലും, ഡൽഹിഭരിക്കുന്ന അളിഞ്ഞുനാറിയ കുടുംബങ്ങളിലും, വാസ്തവബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട കിഴവന്മാരുടെ ജല്പനങ്ങളിലും ഒതുങ്ങിക്കിടക്കണമോ ഈ ഉദ്ബുദ്ധതയുടെ കാലത്തും നമ്മുടെ ചരിത്രം?

നമ്മുടെ ഭരണകർത്താക്കളിൽനിന്നു് നമുക്കൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ല. അവർ ഘോഷിക്കുന്ന വിജയങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും അവരുടേതു മാത്രമാണു്: നമ്മുടേതല്ല. രാക്ഷസവേഷം കെട്ടാനും അവതാരവേഷം അണിയാനും നാം നോക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ സ്റ്റേജിൽ ഒരേ മനുഷ്യരേയുള്ള അവർ ഇത്രനാളും ഭരിച്ചു. എത്ര മാറ്റങ്ങളും വന്നാലും, എത്ര വിപ്ലവങ്ങളും നടന്നാലും അവർ തന്നെ ഇനിയും ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ ഭരണകർത്താക്കളുടെ താണ്ഡവത്തിൽനിന്നു് മോചനം പ്രാപിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഒരു പറ്റം താണ്ഡവക്കാരെ മാറ്റിവേറൊരു പറ്റത്തെ വാഴിക്കുകയല്ല, അവരുടെ താണ്ഡവത്തിനു പിന്നിലെ ശക്തിയായ, അവരിൽ നാം അർപ്പിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം അവർക്കു് കൊടുക്കാതിരിക്കയാണു്. തലസ്ഥാനങ്ങളും വിട്ടു് പൃഷ്ഠഭൂമിയിലേക്കും, നഗരദുർഗ്ഗങ്ങളും വിട്ടു് ചേരികളിലേക്കും നമ്മുടെ മീഡിയ തിരിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അധികാരം വളരുന്നതു് ഏറെക്കുറെ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പ്രാധാന്യത്തിൽനിന്നാണു്. പ്രാധാന്യം വേണ്ടിടത്തു നൽകപ്പെട്ടാൽ അധികാരവും അവിടേക്കു നീങ്ങും. പാർലമെന്റിന്റെ ലോബികളിൽ ചെവിടോർത്തു നിൽക്കാതെയും മന്ത്രിമാരുടെ മുമ്പിൽ [illegible] ക്കേർഡ് തിരിച്ചു് ഇരിക്കാതെയും പത്രക്കാർ ചൂടും അഴുക്കും കൊതുകും ഈച്ചയുമുള്ളിടം തേടിപ്പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ പത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന കാറപകടങ്ങളും ശിശുമോഷണങ്ങളും കാമകേളികളുമൊന്നുമല്ല ഈ രാജ്യത്തിനകത്തു സംഭവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും. അവയിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഗോസിപ്പുകളും കിടമൽസരങ്ങളുമൊന്നുമല്ല ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രം

എല്ലാ ഭരണാധികളും പിടിച്ചാണയിടുന്ന ഒരു വസ്തുവുണ്ടു്: ജനത. സ്വഭാവമോ, വികാരങ്ങളോ ആശയങ്ങളോ ഇല്ലാത്ത ഒരു അമാനുഷവസ്തുവാണതു്. ഒരു മിത്തു്. അതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ക്ഷേമത്തെപ്പറ്റി അവർക്കു് ലാഘവത്തോടെ പ്രസംഗിക്കാൻ കഴിയുന്നു. ഈ മിത്തിന്റെ തോടു പൊളിച്ചു് അതിനകത്തെ യഥാർത്ഥ ജനത പുറത്തു വരണം. സ്വഭാവവും വികാരങ്ങളുമുള്ള മനുഷ്യർ. ഇതു നേടാനുള്ള ചുമതലയും കഴിവും, ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ മറ്റാരേക്കാളും കൂടുതൽ പത്രങ്ങൾക്കാണു്.

പക്ഷേ ഇതൊക്കെ എവിടെ തിരയാൻ ഒരിത്തിരി വേദനയുടെ ഉറവുനീരോ, ഒരു വിടരുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ കണ്ണിന്റെ തിളക്കമോ, ഒരു അഴയുന്ന മുഷ്ടിയുടെ വലിയുന്ന ഞരമ്പോ ഈ പത്രങ്ങളുടെ പേജുകൾ മുഴുവൻ തിരഞ്ഞിട്ടും കാണുന്നില്ല. ഒരു രാത്രിയുടെ ഗഹനത, ഒരു പ്രഭാതത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷ, ഒന്നും. എല്ലാം മരവിച്ച മുഖങ്ങൾ മാത്രം. ശ്വാസംകിച്ചമുട്ടൽ. പാവകളെ ചലിപ്പിക്കുന്ന ചരടുകളുടെ ഉരസൽ. എണ്ണയിടാത്ത കപ്പികളുടെ കിറുകിറുപ്പു്.

A PAGE FOR Poetry

1

Transit

Jason John Final B. Sc. Physics

There'd been a time
When I'd laughed.
We laughed
all day. Together.
The moon flirted with the stars
The breeze whispered love
But I
didn't care.
Now.....
the past effervesces
the present dissolves
unfulfilled ambitions,
unrealised dreams
ride back
the tides of time.
A cry echoes
from unfathomed depths
lingers, dies
a premature death.
The breeze makes me shiver
The moon fails to brighten
The night. but.....
I can still laugh
all day. Alone.

2

To My Heart

C. S. Sivanandan Final M. A

You are a fool, my heart
Hush your desires fast
Don't you know you never win?
What do you yearn for then?

Why cherish the mirage, my heart,
They are all a phantom flash.
Though they seem to come in flesh
Banish them with never a blush.

You are weak, I know, my heart
You would fall this very same week
But never wish for one to love
You're a wash out in the world of love.

3

The Flower

T. C. Sivaram Final B. A. Economics

With the rising sun the horizon drew,
And the faint glow of the morning dew
The valley rose to a tranquil morn,
To see her Mother in full form!
The whistling wind, the chirping birds,
And the stream from the hillocks following downwards,
Encharted me as I stood there in the valley,
Watching the maiden come down so gaily.
Fair and elegant she floated in grace,
Just like a nymph from the fairy tales,
With a basket blessed to be fondled by her palms
And steps to the tune of a natural dance.
She sat under the tree by giggling stream,
I watched her pretty as though in a dream,
Wide were her eyes at the right of the flowers,
Swaying above the trees so higher.
Nature sent down a whiff of air,
Showering flowers on her lovely hair
Innocent and joyous she enjoyed the shower,
But failed to notice a particular flower!
The flower earned to be alone in her hair,
Seeing in her a lady so fair;
But a flower amongst flowers, indeed she were,
For lol she loved them all so fair.

4

5

The Sepulchre

R. Austin first D. C. Zoology

Thrones
On the path on which I tread upon

My Host

Rashmi First Pre-Degree

In the moonlit night
Under the street light,
I saw her standing there
With her feet as good as bare.
Her face shone as the Moon
And was oval as a spoon.
Her eyes were like burning coals
And they burnt as if I had stole,
A glimpse of her beautiful body.
Which had been prohibited to anybody
Her lips were pink as peach
That made me at a loss of speech
Her hair was as long as her height
And as black as the dark night
Her skin was white as milk
And smooth as the chinese silk.
She was tall and slim
And wore a hat without a brim
She was so sweet
That I even forgot,
I was standing on a street.
Then, suddenly she smiled
And beckoned me by her side
I immediately went there
And told her, how much, for her I cared
For, it was love at first sight
On a beatiful moonlit night
She took me to her flat
To visit which, I was very glad
Then she took me to her bed
Few moments, after which I fled
For, my beautiful, lovely host
Was a dreadful, dangerous ghost.

Sharp edged stones
To
Make me wounded.
The encircling darknese
But
I'm walking unsteadily,
To where I don't know.
Passed,
Miles and miles and days without
Leaving a glimpse of past
I'm
A votary to do something
That which I scarcely know.
It is a
Sedentary task-my journey
The path is not mellow.
The
Rigorous days are ahead
Irksome to walk.
There is a
Trammel to block me
But nobody to trail me on.
I'm
Unable to move further
I've to kneel down
Death
In front of me —
Only truth in this world
I can
See my own sepulchre
In the graveyard with cypress trees.

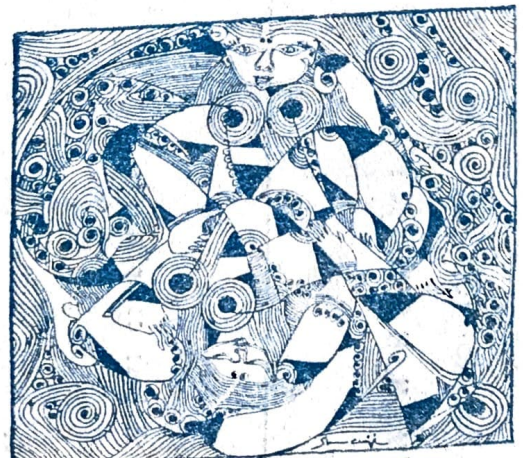

6

A Holiday

Lovely P. Manicketh, Second B Sc Zoology

Beyond the day, the beautiful dusk's
Windows decked with the crimson flowers
is now closed,

The glass vessel of my heart
Filled with the sweat, tickling water is
now emptied,

The flappings of the wings of time
On the clock which I have forgotten has
stopped

Only the deep silence of this dead house
Is left over in my heart
Only a crown of thorns of epilepsy
One white page and a dried pen
And only a benumbed state.
No more visitors to come

No more love to be shared
A curtain of mist fell on the eyes
My shadow also have disappeared in
this darkness

Not even have I left a note
But alas I am dead atleast myself.

കഥ

ഗ്രിഗറി എം വി

കണ്ണീർ-പൂട്ടകം

നന്ത്രണിയുണർന്നു, താളമുയർന്നു.

നന്ത്രണിയുടെ ശ്രുതിയിലുരുക്കിയിട്ട മണ്ണാന്റെ ശബ്ദം കൊടുങ്കാറ്റായമറി. ഇത്തിരിക്കുടമയും, കൊച്ചുകുട്ടക്കണ്ണും, മുത്തുമാലയിൽ മായാമോഹത്തിന്റെ കൂട്ടും, തലയിൽ ക്കെട്ടും, കെട്ടിനു താഴെ കളക്കുട്ടും ഇളകിയാടി. പിന്നെ മണ്ണാന്റെ പാട്ട്.

രാഹുവാണത്രേ! ലക്ഷണച്ചൊല്ലിൽ ശകുനം കുത്തി നിന്നു. മണ്ണാന്റെ വാക്കുകളിൽ സത്യം ഊറിനില്പില്ലേ? കറുകക്കാട്ടിൽ മുളപൊട്ടുന്ന ശാപം ചാമുണ്ഡിയുടേതാണു്. മണ്ണാനെ വിട്ടുനടന്നു.

വളവു തിരിയുന്നിടത്തു് മാരിയമ്മൻ കോവിൽ ഉച്ചവെയിലിൽ വാടിക്കിടന്നു. ഓമ്മകളുടെ തെയ്യങ്ങളിഴിഞ്ഞു വീണു. നടുമിറ്റത്തെ കൽവിളക്കിലെ എണ്ണയുടെ ഗന്ധം മറവിയുടെ കെട്ടഴിച്ചു. അകത്തളത്തിലെ തണുത്ത കരിങ്കൽ പാളിയിൽ ചാരി, തളർച്ചയുടെ മയക്കത്തിലാണ്ടു്, ഇടം തലയിൽ താള വൈഭവം കാട്ടുന്ന മാരാരു്. പഞ്ചാക്ഷരീ മന്ത്രത്തിന്റെ ഉണർവു് വറ്റി. അഗ്രശാലയിലേക്കൊരു നിമിഷം നോക്കിനിന്നപ്പോഴും ധാവണിയുടുത്ത പെൺകുട്ടികളുടെ മമ്മരം തറഞ്ഞു നിന്ന സന്ധ്യകളോർത്തു. ചതുരവളപ്പിലെ ആൽത്തറയിൽ വെയിലേറ്റു വാടിയ കറുകയും ചെത്തിയും.

"എന്തായിങ്ങനെനിക്കണെ?"

ഇല്ലേടത്തെ കുഞ്ഞുപണിക്കരു് മുമ്പിൽ. വെറ്റക്കറവീണ പല്ലുകാട്ടി ഒരു ചിരി

"ഒന്നുല്ലാ"

"കോളേജ് അടച്ചോ; ഉവ്വോ?"

ഞാൻ തലതാഴ്ത്തി. കുഞ്ഞുപണിക്കരുടെ ഒരറ്റം കയറിയ മുണ്ടിന്റെ കസവു കരയും നോക്കിനിന്നു. എന്റെ ഉള്ളിൽ വെച്ചു വറ്റിപ്പോയ നിശ്വാസംപോലും ഒരു മറുപടിയായില്ല. ഞാൻ നടന്നു. പിന്നിൽ നിശ്വാസം. ധൃതപാദ ചലനം.

കോവിലിന്റെ തെക്കേ മൂലയിൽ ചുടലമാടൻ പല്ലിളിച്ചു നിന്നു. മുന്നിൽ കുത്തു വിളക്കു കത്തുന്നു. മഞ്ഞളിൽ മുക്കിയെടുത്ത വെള്ളരിത്തുണ്ടു് നേദ്യം. നീണ്ടപല്ലുകൾ. രൗദ്രാങ്കം പടവെട്ടുന്ന കണ്ണുകൾ. കവിളിൽ കയറിയ മേൽ മീശ. കൈയിൽ അഗ്രം ചുവന്ന കോങ്കത്തി.

ബാല്യത്തിലെ ഭയം എന്നെ വിട്ടുപോയില്ല.

മാടന്റെ കണ്ണുകൾ എന്റെ ചോരയെ വിറപ്പിച്ചു. മാടൻ ഉറഞ്ഞു തുള്ളിയ ഉത്സവനാളിൽ സർപ്പദോഷിയായ എന്റെ അരയിൽ ഏലസ്സു കെട്ടപ്പെട്ടു. അരഞ്ഞാണത്തിൽ തൂങ്ങിനിന്നു് വീര്യം പകരുന്ന മന്ത്രം നിറച്ച ഏലസ്സു് എന്നെ പൊട്ടിപ്പോയി. ഏലസ്സു കെട്ടിയ മാടൻ പല്ലുകൾ എനിക്കു നേരെ നീട്ടി.

ധൃതി വെച്ചു നടന്നു.

കോവിലകത്തെ ഇടം തലയുടെ സ്വരം നേർത്തു പോയിരിക്കുന്നു. ചിന്തകളിൽ ഞാനേകനായി. ഉള്ളിൽ അപഭ്രംശത്തിന്റെ ചൂടു്. കാടു കയറിയ നടവഴിയുടെ തെക്കേയറ്റത്തു് യക്ഷിത്തറ – ജടമുറ്റിയ പഴയ പാല യക്ഷിത്തറയുടെ ഭിത്തികളിൽ വിള്ളലുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു.

വലിയമ്മാവനെയോർത്തു.

വിഷം കയറി നീലച്ച മുഖത്തു് അബോധത്തിന്റെ തളർച്ചയുമായി ക്കിടന്ന കുഞ്ഞമ്മായി. പതിറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പുറകളിൽ പതിയിരുന്നു് ഒടുങ്ങാത്ത പകയുമായി തിരിച്ചു വരുന്ന സർപ്പ

with best compliments

KORES INDIA LTD.

Plot No. 10, Off. Dr. E. Moses Road

Worli BOMBAY – 18

with best compliments

C. J. JOSEPH & SONS

PAPER & ACCOUNTS BOOKS

RICE BAZAR TRICHUR - 1

Authorised Stockists:- **KORES INDIA LTD., BOMBAY-18**

○ കണ്ണുനീർ പാട്ടുകൾ

ങ്ങളം എന്നെ നടുക്കിയിരുന്നു. "സർപ്പദോഷി". അന്തിത്തിരി മുഴുവൻ ഇഴപ്പാട്ട വീഴ്ത്തുന്ന സർപ്പങ്ങൾക്ക് കാട്ടുതെളിച്ച കൈകൊണ്ട് വലിയമ്മാവൻ കൊടുത്ത ഉപഹാരം. യക്ഷിഅറ. തലമുറകളം ചെയ്ത പാപത്തിന്റെ മണ്ണാംകട്ടകളിൽ നാഗത്താൻ ഫണം വിടർത്തിയാടി. പകയുടെ സ്ഫുലിംഗങ്ങളം ഭയന്ന മനുഷ്യർ അവറയുടെ മുമ്പിൽ ഓച്ചാനിച്ചുനിന്നു. കുഞ്ഞമ്മായിയുടെ മരണത്തിനുശേഷം.

പാലും, പഴവും

പിന്നെ കുറുകയും കർപ്പൂരവും ചെയ്തൊരു പൂജ

അന്തിക്ക് തിരി നീട്ടുന്ന വിളക്ക്.

പടിപ്പുര പൂട്ടിക്കിടന്നു. ഉമ്മറത്താരുമില്ല. പടിതുറന്നപ്പോൾ ഞാനറിഞ്ഞു; ഭയം ഒരു ചുടലമാടനെപ്പോലെ മനസ്സു നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ഉമ്മറത്തു കയറി കതകിൽ തട്ടി. കൈകൾ വിറച്ചുവോ? അടുത്ത നിമിഷത്തിന്റെ ആത്മവീര്യം ഉൾക്കൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു.

"ദേവുട്ടനോ" ഒപ്പോൾ ചിരിച്ചു.

"എന്തായിപ്പോ" വളയുന്ന പുരികക്കൊടി. എന്റെ മൗനം ഓപ്പോളെ തളർത്തി

"ഒഴിവാ" പിന്നെയും ചോദ്യം.

"ഉം" എന്റെ ചുണ്ടുകൾ വിറച്ചിരുന്നു.

"അമ്മേ ദാ ദേവുട്ടനാ" ഓപ്പോൾ അകത്തേക്ക് വിളിച്ചു. അമ്മയുടെ കുങ്കുമപൊട്ടുപോലെ എന്റെ സ്വാസ്ഥ്യം ഉടഞ്ഞു നുറുങ്ങി.

"ന്താ ദേവൂട്ട്യേ...ഒരു കത്തെഴുതാൻ ഒഴിവില്ലേ നക്ക്" ധാവണികൊണ്ടു മുഖം തുടച്ച് അമ്മ സാളയിൽ കയറിനിന്നു.

"ഒത്തിരി പഠിക്കാനുണ്ട്" അമ്മയുടെ മുഖത്ത് നോക്കാതെ പറഞ്ഞു.

"പഠിച്ചോണ്ടോമതി" അമ്മയുടെ പ്രതീക്ഷകൾ ഉയർന്നുപൊങ്ങുമ്പോൾ എന്റെ അക്ഷ്യബോധം ഉപ്പുപോലെ ഉറകെട്ടിരുന്നു.

"ഇപ്പോ അവധ്യാ?"

"സമരം...കോളേജടച്ചു"

"പിള്ളാർക്ക് ഒണ്ണുമില്ലാഞ്ഞിട്ടാ" ഓപ്പോൾടെ വിധി

"ഒണ്ണുക്കേട്ട തന്ന്യാ" അമ്മ ശരിവെച്ചു.

ഞാൻ ഗിറയൊഴിക്കപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ നിന്നു. കണ്ണിൽ നോവ്, വിതുമ്പിയ നെഞ്ച്.

"അവനു കുടിക്കാൻ ന്താച്ചാ കൊട്" അമ്മ അകത്തേക്കു കയറി. അമ്മയുടെ അഴുക്കു പുരണ്ട ധാവണിയിൽ ഒട്ടിക്കിടന്ന നാളുകൾ ഓർത്തു

"പത്മാക്ഷീടെ അകിട് പറിയാലെ അവനൊറങ്ങത്തൊള്ളൂ" അമ്മായി കളിയാക്കിയിരുന്നു.

"ഇതു കുടിക്കൂ"

"എന്തോന്നാ"

"സാമ്പാറ്"

ഒറ വലിക്കു കുടിച്ചു. ബാഗെടുത്ത് നടുവാതിൽ കയറി തെക്കേത്തളത്തിലേക്ക് നടന്നു.

"തൊട്ടിയിൽ വെള്ളംണ്ട്...കുളിക്കണോച്ചാ"

"ഏയ്" ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നിന്നു.

"മേലു നെറച്ചു പൊടിയാ ചെറുക്കാ"

"ഞാൻ കുളത്തിപ്പൂവാ"

ഓപ്പളു മിണ്ടിയില്ല. പാവം ഓപ്പോൾ. ദേവുട്ടനെ ജീവനാണ്. മുണ്ടുടുത്ത് കുളക്കടവിലേക്കു നടക്കുമ്പോൾ കിഴപ്പാടത്തെ അമ്മായി മുമ്പിൽ.

"നെറച്ചു പായലാ ചെറുക്കാ" അമ്മായി ചിരിച്ചു.

"അമ്മായി എപ്പോവന്നു"

"പുലർച്ചെ"

"കിഴപ്പാടത്തു എന്തൊക്കെയാ"

"നല്ലതു"

ശാരിക്കുട്ടിയെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചോദിച്ചില്ല

"ന്താ പ്പോ കോളേജ് പൂട്ട്യേ"

"പിള്ളാരു സമരാണ്"

"ഇനി അത്രടം വരാല്ലോ"

"വരാം"

കുളിച്ചു വന്നപ്പോൾ, നടുമുറ്റത്തു ഉണ്ണൂലിയമ്മ നിൽക്കുന്നു.

"ദേവനോ എപ്പൊ വന്നു?"

"കുറച്ചു നേരായി"

"ന്താപ്പോ ഒഴിവാ"

"ഉം"

എന്റെ താണുപോയ തല, ഉണ്ണൂലിയമ്മയുടെ തുറിച്ച നോട്ടം

"നക്കെന്തോ വല്ലായ്ക?"

"ന്തുല്ല, വല്യമ്മാവൻ പ്പളാ വരാ"

"വൈകും"

"കോടതി പ്പോയതാ"

"വക്കാലത്തു കാണും"

വൈകും എന്നാലും രാത്രിക്കുമുമ്പ്. ഉള്ളിലെവിടെയോ എരിച്ചിൽ. തെക്കേത്തളത്തിലേക്കു നടക്കുമ്പോൾ കണ്ടു, ഇടത്തളത്തിൽ ആട്ടുകട്ടിലിന്റെ വലതേ മൂലയിൽ കിടക്കുന്നു. തുരുമ്പിച്ച ചങ്ങല കൈയ്യിലെടുത്തു.

ബാല്യത്തിന്റെ ചാഞ്ചാട്ടങ്ങളിലായിരുന്നു.

ഓണവും, വിഷുവും പിന്നെ കൊദേവുട്ടനും അതിലമ്മാനമാടി ചങ്പൂട്ടി ആട്ടിയപ്പോൾ പഴക്കത്തിഞരക്കം കേട്ടു. മുറിയടച്ചു ബാഗു തകിടിയ സിഗററ്റ് പുകച്ചു. ഒന്നിഉറയ്ക്കാത്ത മനസ്സ് പത്രവാർത്തകപോലും വിരസത.

കയറുകട്ടിലെ മെത്തപ്പായിൽ മലകിടക്കുമ്പോൾ മച്ചുറയുടെ തുലാനിൽത്തി വെച്ച രൂപങ്ങൾ മനസ്സിലൂടവ്യാളീ മുഖത്തിന്റെ ക്രൂര പല്ലുകടയിലൂടെ വെളിയിൽ ചാടിയ നചുടല സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ലഹരി പഎന്നെ തളർത്തി. കടന്നു പോന്നയിലെ ചുടലമാടൻ തീരാത്ത ഭയമാറുന്നു. വ്യാളീ മുഖം മുറിയിലും.യുടെ പല്ലുകൾ നീണ്ടു വളർന്നചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

ഭയം വേട്ടയാടുന്ന മനസ്സിനു ഞാഏലസ്സു കെട്ടി. ധൈര്യത്തിന്റെക്കുട്ട്.-ഞാൻ മെറീരിയലിസ്റ്റാണ് ഈ മന്ത്രക്കുട്ട്" എന്നുമെനിക്കു പകരട്ടെ!

"ദേവൂട്ടാ" കതകിനു വെളിയിൽ ഓ
പ്പോളിന്റെ നേർത്ത ശബ്ദം എഴുന്നേറ്റു
വാതിൽ തുറന്നു

"ഉണ്ണാൻ ഇലയിട്ട "

വിശപ്പില്ലെന്നു പറയണമെന്നുണ്ടായിരു
ന്നു. എന്നിട്ടും ഓപ്പോളിന്റെ മുമ്പേ നടന്നു.
തട്ടകത്തിൽ ചടഞ്ഞിരുന്ന ഇല തുടച്ചു.
അമ്മയാണു വിളമ്പിയതു്.

സാമ്പാറൊഴിച്ചു് ഒരു വായു് ഉണ്ടു.
തോരനും, കാളനും, പിന്നെ പപ്പടത്തിനു
പോലും മട്ടിപ്പു്.

"നീയെന്താ, അറച്ചാച്ചുണ്ണണേ"

"വിശപ്പില്ല"

"ദഹനക്കേടാവും. ചാത്തുക്കുട്ടി വൈ
ദ്യന്റെ നല്ല വിധിയൊള്ള മരുന്നാ.
വൈകീട്ടു് അരുടംപൊയ്ക്കോളു നിക്കി
ച്ചിരെ കറുകൻ ജാതിക്കഴമ്പും വേണം"

"പോവാം"

ഞാനെഴുന്നേറ്റു. മുഖം കഴുകി, തെക്കേത്ത
ളത്തിൽ വാതിലടച്ചു കിടന്നു. പുകയിൽ
കായത്തിന്റെ രുചി ലയിച്ചു. കോളേ
ജിന്റെ ഇടനാഴിയിൽ ഉച്ചയൂണു കഴി
ഞ്ഞുള്ള ഇരുപ്പു് ഓർത്തു. ധൃതഗതി
യുള്ള ജീവിതം.

ഇടനാഴിയുടെ നടുവിൽ ഷീലാ
കോശി പറഞ്ഞ തമാശ കേട്ടു ചിരിക്കുക
യായിരുന്നു, സൈക്കോളജിസ്റ്റു് ജോക്കു്.
മന്ദം കാലുവലിച്ചു നടക്കുന്ന റപ്പായി തന്ന
കുറിപ്പു്. വാണ്ടേഡു് ബൈബ്ള പ്രിൻസിപ്പാൾ.
എന്റെ മുഖം കെട്ടുപോയ വിളക്കുപോലെ.
ഏറ്റവും നന്നായ റിവൽഷൻ സൗഹൃദ
മേളയുടെ അന്ത്യത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോയ രസ
ത്തിന്റെ അടിപ്പുത തപ്പുന്ന ഷീലാ
കോശി, എസ്സു് കൃസ്സു് മീ വൺ മിനിട്ടു്.
ഒരു നടുക്കത്തിൽ പിടഞ്ഞ ഹൃദയം. പൂൺ
തന്ന സ്ലിപ്പു് കൈയ്യിൽ ഞെരിഞ്ഞമർന്നു. പരശുരാമ, ബലരാമശ്രീരാമ
ശ്രീകൃഷ്ണന്മാരെ ധ്യാനിച്ചുപോയി. ഗോവ
ണി കയറി. മുറിക്കകത്തെ നിശബ്ദത
യിൽ ഉടൽക്കെട്ടു പൊട്ടിക്കുന്ന ചങ്കിടി
എന്നിലൊതുങ്ങിയില്ല.

മുന്നിലിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ നീട്ടിയ
കടലാസു്.

സസ്പൻഷൻ

ആ നിമിഷത്തിന്റെ നടുക്കം എന്നിലു
യർത്തി വിട്ട വൈവശ്യം. അന്തഃസംഘർ
ഷത്തിന്റെ വ്യഥ. ഒടുവിൽ ആജ്ഞിക്ക
പ്പെട്ട പകയിൽ നിഷേധിയെപ്പോലെ
ഇറങ്ങി നടന്നു.

ദേവൻ ഇൻ സസ്പൻഷൻ

കോളേജിൽ കാതുകം മാറി ശ്രുവിച്ച
വാർത്ത. മൂർത്തിയും അരുൺ റോയിയും
ഓടിവന്നു കൊച്ചുകൃഷ്ണൻ മുന്നിൽ
നിൽക്കുന്ന ഉമ്മിളയോടു് അടക്കം പറ
ഞ്ഞു. ഉമ്മിളയുടെ കണ്ണിൽ പരിതാപം.
ഞാൻ നടന്നു. ലൈഫ് സയൻസിന്റെ
ഗോവണിക്കു താഴെ മൗനത്തിന്റെ നീല
സാരി വാരിപ്പുതച്ച റോസ് കിരൺ എന്ന
ഏറ്റവും വലിയ പിസാത്തുതം. ക്ലാസ്സു
മുറിലെന്റെ ബലഹീനത, ഇതളുകൊഴി
യുന്ന റോസ്പോലെ. മൗനത്തിന്റെ ആ
നീല സാരിയിൽ എന്റെ ദുഃഖമെന്ന
ന്നുലിഴ ഞാൻ തുന്നിച്ചേർത്തു.

ലോക സഹതാപം ഉയരുന്നതിനു
മുമ്പു് മുറിയിൽ കയറി വാതിലടച്ചു
കിടന്നു.

അധികാരികളെന്ന ക്രൂരൻ പാറ.
കുത്തുന്ന പകയിൽ ധാർമ്മികതയുണ്ടെന്നു
വിദ്യാർത്ഥികളറിഞ്ഞു. ബിന്ദു നായർ ആ
വേശത്തോടെ സംസാരിച്ചു. വർഗ്ഗ
ത്തിന്റെ ശക്തി, അതിന്റെ ഗർഭച്ചോരടിൽ
മുളച്ചു വന്നു. പക്ഷെ തലമുറകളുടെ വിട
വിൽ ഗർഭച്ചോര വലിഞ്ഞു പൊട്ടി. ആ
വേശത്തിന്റെ അടിപ്പുത പററി. പാറകം
വളർന്നു പൊങ്ങി. ഇളകാത്ത പാറകംക്കു
മുമ്പിൽ വീര്യം കെട്ടുപോയവരുടെ കൂടെ,
വൈകിട്ടു് കാമ്പസിലിരുന്നു് കരടു പരി
പാടി തീർത്തു. പക്ഷെ വലിയൊരു
സമരത്തിന്റെ ജഡം ദഹിപ്പിച്ച ചിതാ
ഭൂമം കാമ്പസിന്റെ പടിഞ്ഞാറു് പുഴയിൽ
പ്രക്ഷാളനം ചെയ്തു.

ഞാൻ തിരിഞ്ഞു കിടന്നു.

കരിമ്പടം അഴിഞ്ഞപ്പോഴും മുച്ചന്തി
വെളിച്ചത്തെ ആവാഹിക്കുന്നതു കണ്ടു.
എഴുന്നേറ്റു മുഖം കഴുകിസാളയിലെ ചാരു
കസേരയിൽ കയറിയിരുന്നു.

തുളസിത്തറയിൽ കനിഞ്ഞിരുന്ന
കോലം വരക്കുന്ന ഓപ്പോൾ. ഒപ്പോൾ
വരക്കുന്ന അരിപ്പൊടിക്കോലങ്ങളുടെ മനോ
ഹാരിത ഉടക്കച്ചടവു നിവർത്തി. കണ്ണും
മൂക്കുമുള്ള രൂപങ്ങൾ. ആ മാടനെപ്പോലെ
ചതുര പക്ഷങ്ങളിൽ കലയുടെ തിമർപ്പു്.
ഓപ്പോൾ തലപൊന്തിച്ചു ചിരിച്ചു.

യക്ഷിത്തറയിൽ വിളക്കു വെച്ചതും
ഓപ്പോളാണു്. സാളയിൽ ഏഴു ചുണ്ടുക
ളിൽ തിരി തെറുത്തിട്ട നിലവിളക്കു ക
ത്തിനിന്നു. മൊന്തയിലെ വെള്ളത്തിൽ
പൊന്തിക്കിടന്ന തുളസിയില. പിതൃ
കാരണപനു് ചുണ്ടു നനക്കാൻ ഒരു ശേഷ
ക്രിയ.

കാക: കൃഷ്ണാപികട കൃഷ്ണ
വസന്ത കാലേ സമ്പ്രാപ്തേ.

അകത്തളത്തിലെ തണുത്ത തറയിലിരുന്നു
രാമായണ പാരായണത്തിന്റെ ലഹരി
യുണ്ണുന്ന ഉണ്ണുലിയമ്മ അയോദ്ധ്യാ കാണ്ഡ
ത്തിന്റെ ആദ്യപാദത്തിൽവെച്ചു് മന്ഥര
രാമായണത്തിന്റെ ഗതിമാറ്റി വിടുന്നു.
തടുക്കിലിരുന്നു ഉറക്കം തുങ്ങുന്ന ഓപ്പോൾ.
മന്ഥരയുടെ വാദപടുത്വം വിലയിരുത്തുന്ന
അമ്മ.

ഇടത്തളത്തിലേക്കു നടക്കുമ്പോൾ
ഉണ്ണുലിയമ്മ തലയുയർത്തി നോക്കി.
കയറു വല കെട്ടിയ ക്രൂരൻ ചാടിയിൽ
നിന്നു് തണുത്ത വെള്ളം കോരിക്കുടിച്ചു.
അനന്തൻ നായരുടെ കാലത്തു് ചാടി നിറ
യെ പനങ്കുള്ളായിരുന്നു. വെള്ളത്തിനു് ആ
പനങ്കുള്ളിന്റെ ചുവ.

ഇറയത്തു് കാലൊച്ച. ഉള്ള പിടഞ്ഞു.
ഇടത്തളത്തിലെ ഇരുട്ടിൽ പതുങ്ങിനിന്നു.
മനസ്സെന്ന വൊക്കാനോ പുകഞ്ഞു നിറി.
പൊട്ടിത്തെറിയിൽ ലാവ വീണ മനസ്സു
രുകും, ദേഹമുരുകും, ആകെയുരുകും. തണു
ത്ത വെള്ളം ഒരു മൊന്ത കൂടി കുടിച്ചു.
മനവിഭ്രാന്തിയിൽ, കൈതട്ടി കിണ്ടി
നിലത്തുവീണു. രാമായണത്തിലെ വാക്കു
കളും മുറിഞ്ഞു. പിന്നെ തുടർന്നു.

ഇറയത്തു സംസാരം.

കതകിനിടയിലൂടെ ഒളിഞ്ഞുനോക്കി
വലിയമ്മാവന്റെകൂടെ ഇല്ലത്തെ ഉണ്ണായ

○ കണ്ണുനീർ പാട്ടുകൾ

നമ്പൂതിരിയും, കഞ്ഞൂട്ടൻ പിഷാരടിയും പിഷാരടി മാസ്റ്ററുടെ ട്യൂഷൻ ക്ലാസ്സുകളോർത്തു നിന്നപ്പോഴും ഇറയത്തെ സംസാരം ശ്രദ്ധിച്ചു. മാരിയമ്മൻ കോവിലിലുത്സവം. തിഥിശുക്ല പക്ഷത്തിൽ പഞ്ചമി നാളിൽ. എന്റെയുള്ളിൽ ഉറഞ്ഞുതുള്ളുന്ന മാടൻ-പിന്നെ; കോങ്കത്തിയുടെ മൂർച്ച.

നമ്പൂതിരിയും, മാസ്റ്ററും പോയി. എന്റെ മനോ മേഖലയിലങ്കംവെട്ടു് ഇരുട്ടിൽ നിന്നു് കൂടുതലിരുട്ടിലേക്കു മാറിനിന്നു. വടക്കേത്തളത്തിന്റെ വാതിലുകൾ ശബ്ദിച്ചപ്പോഴും രാമായണാഖ്യാനത്തിനിടവു പറ്റി. അമ്മ തട്ടുകട കടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു

വലിയമ്മാവൻ ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു. പാട്ടുക്കാരനോടാവും. പിന്നെ അതും നിന്നു.

"ഉണ്ണീ" അമ്മാവന്റെ കനത്തശബ്ദം എന്റെ കാതുകളിൽ വീണപ്പോഴും ഞാൻ യക്ഷിത്തറയിലാണെന്നും, വിളക്കു കെട്ടു പോയെന്നും ദേഹത്തു സർപ്പങ്ങൾ പിണയുകയാണെന്നും തോന്നി.

ഞാൻ മന്ത്രക്കുട്ട തപ്പി.

വലിയമ്മാവന്റെ അലമുറ, ഉണ്ണുലിയമ്മയുടെ സംസാരം അമ്മയുടെ കരച്ചിൽ, ഓപ്പോളിന്റെ നിശ്വാസം.

"ദേവാ" വടക്കേത്തളത്തിന്റെ അലർച്ച

സർപ്പങ്ങളെന്നെ കൊത്തി. അദൃശ്യമായ ഉന്മത്തടിപ്പോടെ വടക്കേത്തളത്തിലേക്കു നടക്കുമ്പോഴും മുണ്ടു് ആവുന്നത്ര ഇറക്കിയുടുക്കുകയും കഴുത്തുവരെ ബട്ടണുകളിടുകയും ചെയ്തു.

ചാരിയിട്ട വാതിൽ മെല്ലെ തുറന്നു. വലിയമ്മാവൻ.

ആയിരാടു് തറവാടിന്റെ കാരണവർ. മേൽനിരയിലെ പല്ലുകൾ സ്വർണ്ണം കെട്ടിയിരിക്കുന്നു. മൂക്കി ചുവന്ന ചുണ്ടുകളിൽ വിദ്വേഷം. നെറ്റിയിൽ നീണ്ട കുറി. ഉയർന്നു് തടിച്ചു് രോമം മുറ്റിയ മേനി.

കാളിമ കയറിയ വലിയമ്മാവന്റെ മുഖത്തെ കണ്ണുകൾ എന്നെയുഴിഞ്ഞു. എന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തെ, എന്നിലെ നേതാവിനെ, വിപ്ലവത്തെ.

"നീ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാ?"

ഞാൻ വിറച്ചിരിക്കുന്നു.

"ആയിരാടു് തറവാടു് ഉഷിക്കാമ്പോവാ?"

കലികൊണ്ടു വിറക്കുന്ന വലിയമ്മാവന്റെ മുഖത്തു് മേൽ മീശ ഒരു കോങ്കത്തിപോലെ.

പ്രപഞ്ചം ഒരു പൊട്ടായിപോണേ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച നിമിഷം.

പിന്നിൽ അമ്മയുടെ തേക്കവും, ഓപ്പോളിന്റെ നിശ്വാസവും പിന്നെ ഉണ്ണുലിയമ്മയുടെ മൗനവും കൂടിക്കഴഞ്ഞു-

എന്റെ മനസ്സിലേക്കു്, സുചരിതത്തിന്റെ തീർത്ഥം പകർന്ന അമ്മയുടെ കൊച്ചുകിണ്ടി വാലൊടിഞ്ഞു ഇടത്തളത്തിലെ ഇരുട്ടിൽ കിടക്കുന്നു. കർമ്മപാശങ്ങളെന്നെ ബന്ധിച്ചു-എന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തെയും.

വലിയമ്മാവൻ എഴുന്നേറ്റു മുറുക്കാൻ ചണ്ടി പുറത്തേക്കു് ആഞ്ഞു തുപ്പി

"ഇനി നീ പഠിക്കണ്ടാ" സുഗ്രീവാജ്ഞ. അവസാനത്തെ കോങ്കത്തി. പഠിക്കുമെന്നു പറയണമെന്നു തോന്നി. പക്ഷെ കടംകൊണ്ട ജീവന്റെ മുമ്പിൽ അളമുട്ടി നിൽക്കുന്ന ഞാൻ ജ്ഞേയതയുടെ പടവുകളിൽ നിബന്ധിക്കപ്പെട്ട

മുറിയിൽ കയറി വാതിലടച്ചു കിടന്നു. മനസ്സിൽ നഷ്ടബോധത്തിന്റെ കൊടും തമസ്സു്. ആ തമസ്സിലും തുലാനിലെ വ്യാളീ മുഖങ്ങൾ കത്തി. കണ്ണുകളിൽ കനൽക്കട്ടകൾ പറത്തു് അത്താഴമുണ്ണാൻ വാതിൽ മുട്ടുന്ന ഓപ്പോൾ. മുറി തുറന്നില്ല. അത്താഴമുണ്ണാത്ത രാവിൽ മൂന്നാക്കിലകൾ വാടിപ്പോയി.

തിഥി ശുക്ല പക്ഷത്തിൽ പഞ്ചമി
മാരിയമ്മൻ കോവിലിൽ തിറയാട്ട
മഹോത്സവം
മനയങ്കര ജനനിബിഡമാവുന്നു

വരമ്പുകളിലും നടവഴിയിലും കരുത്തോലതോരണം ചാർത്തിനിന്നു. ചെത്തിയും ചന്ദനവും നാലുകെട്ടുകളിൽ ഒഴിയാതെയായി. അരിപ്പൊടിക്കോലങ്ങളിൽ മാരിയമ്മയുടെ കാല്പാടു്! അതിൽത്തി വരമ്പുകളിൽ മാടന്റെ മണികിലുക്കം. യക്ഷിത്തറയിൽ പൊന്നാട്ടു്! പാലമരത്തിനു് വലം ചുറ്റുന്ന അമ്മയും ഓപ്പോളും.

വരമ്പുകൾ കയറി നടന്നു.

പിന്നിൽ വള കിലുക്കം. ശാരി വന്നിരിക്കുന്നു

മാമൂലുകൾ ചവിട്ടിനിന്ന എന്റെ പാദങ്ങളിൽ സർപ്പസ്പർശം ഞാൻ കാലു വലിച്ചു കിതച്ചു ഞാൻ. വ്യാളീ മുഖത്തിനെതിരായി തലയുയർത്തിയില്ല. മാടന്റെ മണികിലുക്കം അടുത്തു വരുന്നു. മണ്ണാന്റെ വാക്കുകൾ കരണത്തു് കുത്തിക്കയറുന്നു. കറുകക്കാട്ടിലെ ശാപം ഇഴഞ്ഞുവരുന്നു.

എനിക്കെന്റെ പോന്നേലസ്സു തരൂ!

അകത്തളത്തിലെ ഇരുട്ടിൽപോയി തപ്പിയാലോ!

അല്ലെങ്കിലാ മണ്ണാനോടു ചോദിക്കാം.

മാടൻ വരുന്നു! സർപ്പങ്ങൾ ഇഴപ്പാടു വീഴ്ത്തി നീന്തിവരുന്നു!

ചാടിയെണീറ്റു. ബാഗെടുത്തു വസ്ത്രം തിരുകി.

മുഹൂർത്തം വന്നു.
മൺപിറ്റു പിളർന്നു്
കളം കശക്കിയാട്ടുന്ന മാരിയമ്മ
പിന്നെയാമാടൻ

ചാടിയിലെ അടി ജലവും കുടിച്ചു. അതിനു് ചീഞ്ഞചുവ.

ധൃതിവെച്ചു സാളയിലെത്തി. യക്ഷിത്തറ ചിന്തയിൽ കിടന്നു പുകഞ്ഞു. പടിപ്പുരതുറന്നു.

ധൃതപാദവേഗനങ്ങൾ!

വലിയമ്മാവൻ! ഉണ്ണുലിയമ്മ! അമ്മ! ഓപ്പോൾ! അമ്മായി- പിന്നെ ശാരി

"എങ്ങടാ യാത്ര" ആയിരാട്ടെ കാരണവരുടെ ചോദ്യം-

എന്റെ ശിരസ്സു താണുപോയി. ചക്രവാളത്തിന്റെ അന്ത്യകാണ്ഡത്തിലെ അസ്ഥിമയം പോലെ ഒരു നിഷ്ക്രമണം. "ഇന്നു പോയേച്ചാൽ പിന്നെ തിരിച്ചു വരരുതു്. വാശിയും ഗർവ്വും മുറ്റിയ ആയിരാട്ടിന്റെ കാരണവരുടെ ശബ്ദം. കാരണവരെന്ന പാറ അകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി.

ഇടനെഞ്ചുപൊട്ടി.

അമ്മയുടെ കരച്ചിൽ, ഓപ്പോളും തേങ്ങി. ശാരിയുടെ കണ്ണിൽ നനവു്.

ആധുനിക തലമുറയുടെ ധർമ്മസങ്കടം ഞാനേറ്റുവാങ്ങി.

അമ്മയുടെ കുങ്കുമപ്പൊട്ടടഞ്ഞുപോയി

മണ്ണാനെയോർത്തു. മണ്ണാന്റെ പാട്ടോർത്തു.

കുടിയിരു കുന്നത്തമ്മയെന്നു ഭ:ക്തരുടെ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നിന്നു.

ഒരു കണ്ണീർകണം മാത്രം. അതമ്മയുടെ പിന്നെ – ഞാനെന്ന നൈഗ്രഡ്

ഇടങ്കാലുവെച്ചു നിഷേധിയെപ്പോലെ നടന്നുനീങ്ങി.

"Everything became vague and an eerie blackness enveloped me. Then I knew no more..." A Story.

The Wheel Chair

Vinodini Sukumar
Final B. Sc. Zoology

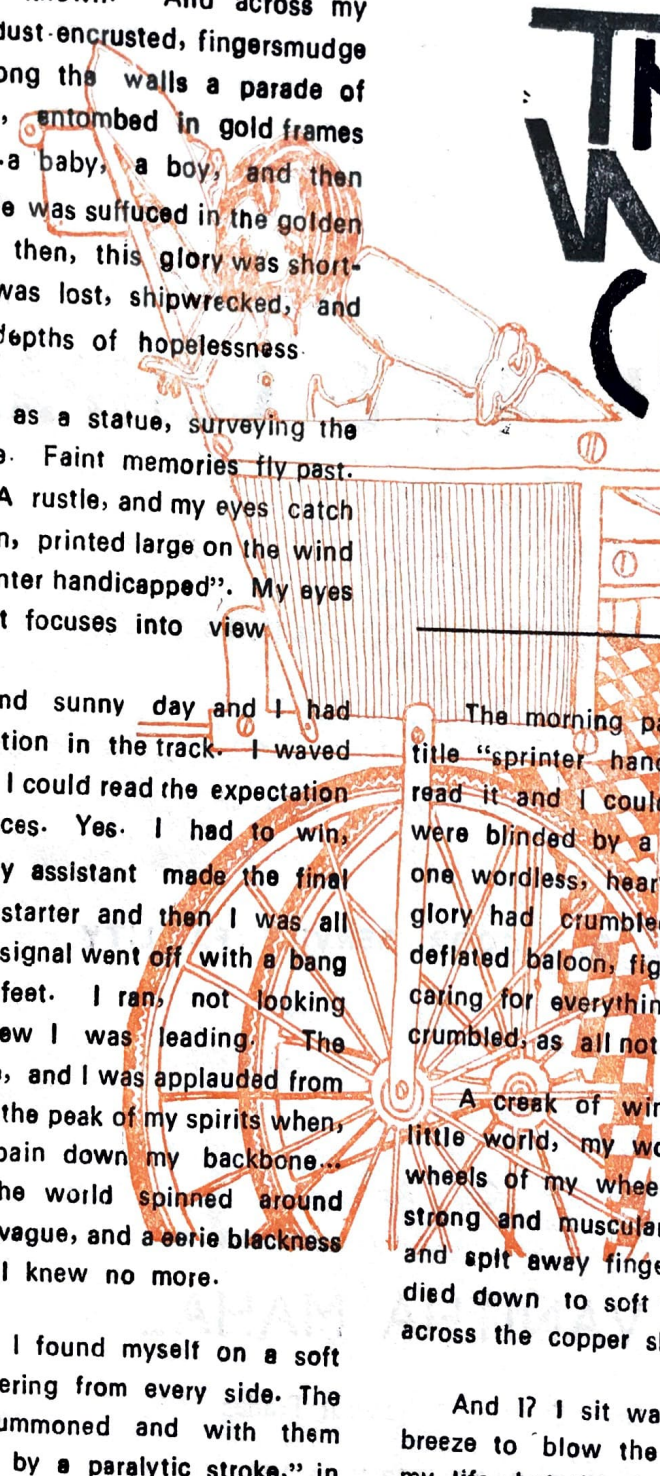

Casting forms on the shadowgreen, sungreen grass, the swaying sighing of the pines; open shutters creak and whine, whispering the tale the winds had known. And across my mementoed table lay dust-encrusted, fingersmudge tarnished trophies; along the walls a parade of photos mute and still, entombed in gold frames the gold flaking off...a baby, a boy, and then a youth, when my life was suffuced in the golden yellow of glory But then, this glory was short-lived. The shimmer was lost, shipwrecked, and it plunged into the depths of hopelessness.

And I...I sit, still as a statue, surveying the little world around me. Faint memories fly past. The wind gushes in. A rustle, and my eyes catch those bold letters again, printed large on the wind blown newspaper "sprinter handicapped". My eyes get hazy and my past focuses into view.

It was a bright and sunny day and I had already taken my position in the track. I waved atmy cheering fans and I could read the expectation writ large on their faces. Yes. I had to win, as I always did. My assistant made the final adjustments with the starter and then I was all set for the run. The signal went off with a bang and I was off on my feet. I ran, not looking left or right but I knew I was leading. The wind was on my face, and I was applauded from every side. I was at the peak of my spirits when, suddenly, a stinging pain down my backbone... My head reeled and the world spinned around me. Everything became vague, and a eerie blackness enveloped me. Then I knew no more.

When I came to, I found myself on a soft bed, anxious faces peering from every side. The chief doctors were summoned and with them came the verdict "Hit by a paralytic stroke," in a voice which was barely a whisper. A stunned silence reigned the air, then a tidal wave of confusion rushed in. And I? If I remember right, I let out a cry that rent the skies and passed out.

The morning papers next day, carried the title "sprinter handicapped". I read and re-read it and I could read no further My eyes were blinded by a screen of stinging tears. In one wordless, heartless moment, all my fame and glory had crumbled beneath me. I felt like a deflated baloon, fighting, crying, for nothing, but caring for everything in the world. Yet, it soon crumbled, as all not infested dreams and I cared...

A creak of windows, and I am back in my little world, my world that runs on the lifeless wheels of my wheel chair, not on my once swift, strong and muscular legs. Here I sit and chew and spit away fingernails of time. The wind has died down to soft whiffs and birds are flying across the copper sky, to their homes.

And I? I sit waxed in my room, tensing for breeze to blow the dust from the memories of my life, but the dust slowly covers me, clings to me, and I suffocate silently, not even daring to cry out.

oo

With Best Compliments From

V. M. KHAN & COMPANY

FAMILY AID ORGANISATION

MARKET ROAD, COCHIN - 31

Fan, Mixy, Steel Furniture, Textiles, Pressure Cookers, Electric Cookers, And Other Home Needs.

AVAIL OUR DOOR SERVICE FACILITY

Our Associates

VANITHA MAHAL

Steel And General Trades

M. G. ROAD, PERUMANOOR JN.

COCHIN-15

दुर्गा पूजा

सुधा कैमल

भारतवासी जो प्रेम के प्रतीक है "दुर्गा" को अपनी "जननी" और "माता" समझते हैं। माँ दुर्गा शक्ति की प्रतीक, भारतियों में एक नई उमंग, नये जोश का संचार करती है। दुर्गा पूजा की धूम-धाम लगभग दस दिनों तक व्याप्त रहती है। इसके बारे में लेखिका—

हिन्दु समाज में पर्वों और पूजाओं का अभाव नहीं है। हमारे यहाँ कोई भी ऐसी तिथि नहीं है जिस दिन किसी न किसी त्योहार का विधान न हो और कोई ऐसा महीना नहीं है जिसमें कोई प्रसिद्ध पर्व न पड़ता हो। जिस प्रकार 'बडे दिन का पर्व' अंग्रेज़ों के लिए महान् है, उसी प्रकार दुर्गा पूजा हमारे लिए महान् है।

वर्षा-ऋतु के पश्चात् शरद-ऋतु में जब यह त्योहार मनाया जाता है, तब बंग-प्रान्त का प्राकृतिक सौन्दर्य बड़ा ही आकर्षक हो जाता है। आकाश अत्यन्त निर्मल रहता है। चारों ओर हरियाली फैल जाती है। नदियाँ कल-कल की मधुर ध्वनि के साथ बहती हैं। प्रकृति के इसी हास-विलास के बीच दुर्गामाता का शुभागमन होता है। घण्टे की टन-टन, शंख नगाड़ों के स्वर, झूमती हुई भक्त-मंडली की जय-जयकार, दर्शनार्थियों की भीड़, पुरोहित की मंत्रोच्चारण और धूप मलयज सुवासमय वातावरण के मध्य दुर्गा की दसभुजी प्रतिमा स्थापित दिखाई देती है। षष्ठी से पूजा विशेष रूप से आरम्भ होती है।

सप्तमी के दिन पुनः प्रतिष्ठा होती है। माथे पर तिलक लगाये हुए पीताम्बरी ब्राह्मणों के हृदय में भक्ति की धारा प्रवाहित हो उठती है और नेत्र बन्द किये हुए करबद्ध होकर ध्यानावस्थित हो वे तन्मयता की मूर्ति बन जाते हैं। प्राण-प्रतिष्ठा के पूर्व ही भक्तगण अपनी अपनी रुचि के अनुसार प्रतिमा की सजावट कर देते हैं। प्रतिमा की दाहिनी ओर सजा दी जाती हैं गणेश और लक्ष्मी की प्रतिमाएँ और बाई ओर स्थापित कर दी जाती हैं सरस्वती और कार्तिकेय की मूर्तियाँ। भयंकर गर्जन की मुद्रा से सिंह की मूर्ति पर सवार दुर्गा के तीक्ष्ण भाले की नोंक महिषासुर की छाती में धँसी हुई, रक्त का तीव्र स्रोत बहाती रहती है।

दूसरे दिन अष्टमी का प्रभाव होता है। कुंकुंम विखेरती हुई उषा प्राणिमात्र के लिए शुभ सूचना का द्योतक बनती है। किन्तु जहाँ एक ओर नवप्रभात, नव-उल्लास का कारण बनता है वहीं पुरोहित का फरसा मूक पशुओं की बलि चढ़ाने के लिए फड़क उठता है। बलि विधान का इतिहास चाहे जो भी हो अहिंसा के पुजारियों को यह कभी सह्य नहीं। अष्टमी को रात का आधा चाँद बिजली की जगमगाहट से परिपूर्ण नगरों में भी नर-नारियों की अपनी किरण सुधा से अभिसिंचित करता है और दुग्ध धवल चाँदनी से पृथ्वी को ढँक लेता है।

नवमी के दिन भीड़ कुछ इस प्रकार बढ़ जाती है कि गिरह-कटों के लिए यह दिन वरदान बन जाता है। छोटे बच्चे अपने माता-पिता के हाथों को पकड़कर मूर्ति के सामने खडे नज़र आते हैं, तो कहीं कुछ लफंगे अपनी अभिलाषा पूर्ति के लिए चलते फिरते नज़र आते हैं।

दूसरे दिन आता है दशमी का प्रभात, जो प्रतिमाओं के विसर्जना का दिन होता है। घडियालों और घटों की आवाज़ के साथ भक्तों का समूह प्रतिमाओं को गंगा की ओर ले जाता है। उनका विसर्जन कर लोग अपने कर्त्तव्य की समाप्ति समझते हैं। विसर्जन के बाद 'शान्ति जल' होता है जब पुरोहित सब लोगों पर गंगा पानी छींटता है और मिठाई बाँटकर लोगों का मुह मीठा करते हैं। फिर छोटे बच्चे बड़ों के पैर छूते हैं और बड़े उनको आशीर्वाद देते हैं।

इस प्रकार बड़े धूम-धाम में दुर्गा-पूजा मनायी जाती है।

○○

अभागी लक्ष्मी

रश्मी

'लक्ष्मी!' एक शराबी की आवाज आई। आवाज का मालिक दरवाजा खोल के कमरे में आया। लक्ष्मी ने खाना पकाते-पकाते ऊपर देखा। वह गंदा, शराबी, काला, आदमी उसका पति रामू था। हाँ, यह वही पति था जो दो साल पहले उससे मीठी बातें करता था, उसे प्यार से पुकारता था, वही पति जो उसके लिए मर मिटने को तैयार था, वही पति जो शराब को छूता तक न था और हाँ वही पति जो बच्चों को प्यार से समझाता था, यह वही पति है, वही पति!

लेकिन आज उसे देखके उसके प्रति घृणा सी उठती थी। अब वह हमेशा सुबह-शाम शराब में मस्त रहता था। तब के रामू और अब के रामू में बहुत बड़ा फासला था। रामू तो वही था लेकिन उसकी आत्मा बदल चुकी थी। उसके विचार, उसका स्भाव उसके तौर-तारीके, सब कुछ बदल चुका था। वह जी भर के शराब पीता था और जब पैसे खत्म हो जाते, लक्ष्मी के पास आता। लक्ष्मी के पास से पैसे न मिलने पर उसे और बच्चों को मारता और अंत में हार के, लक्ष्मी को पैसे देने पडते।

शायद वह आज पैसे के लिए ही आया होगा। लेकिन आज लक्ष्मी ने भी पक्का निर्णय कर लिया था, कि वह उसे पैसे नहीं देगी। जब रामू ने देखा कि उसकी आवाज़ सुनकर लक्ष्मी ने अपना काम नहीं छोड़ा तो उसके पारा और भी चढ गया। उसका गुस्सा तो पहले से ही चढ़ा हुआ था क्योंकि रंगा के साथ वह तीन बार हार चुका था और रंगा को उसने अभी तक पैसे नहीं दिये थे। रंगा ने यह भी कह दिया था कि उसे दारू नहीं दी जाएगी।

रामू ने लक्ष्मी का जूड़ा पकड़ा और उसे ज़ोर से खींचा। स्वबचाव के लिए लक्ष्मी ने अपने जूठे हाथ रामू के हाथों पर रख दिए। यह देखकर रामू ने अपनी पकड़ मज़बूत कर दी और लक्ष्मी पीड़ा से कराह उठी। रामू के पूरे शरीर से शराब की बदबू आती थी। "बोल, पैसे देती है कि नहीं?" रामू चिल्लाया। उतनी ही ज़ोर से लक्ष्मी चिल्लायी, "मैं नहीं दूंगी।" एक, दो तीन, चार, एक के बाद एक, लक्ष्मी के कोमल गाल पर थप्पड पड़े। लेकिन लक्ष्मी उसके पति के थप्पड़ों की आदि हो चुकी थी। रोज़, वह इसीसे ही तो अपना पेट भरती थी। जब रामू ने देखा कि उसके थप्पड़ों का कोई असर नहीं हुआ, तो उसने लातों और घूसों से बात बनाई। जब वह थक गया, रुका और तब तक तो लक्ष्मी बेचारी अधमरी सी हो गयी थी। उसकी हालत देखकर किसी को भी तरस आ जाती, लेकिन उसका पति तो निष्ठूर था। उसने फिर से लक्ष्मी के बाल पकड़े और तुरंत ही लक्ष्मी ने अपनी चोली में से पैसे निकाल कर, दे दिये। पैसे को देखकर वह मुसकुरा उठा और लक्ष्मी के पेट में एक लात मार कर चला गया।

"लक्ष्मी, ओ, लक्ष्मी" रूखी, लक्ष्मी की प्रिय सहेली ने उसे पुकारा, "ज़रा जल्दी चल, हमें काम पर देरी हो रही है।" लक्ष्मी और रूखी लोगों के जूठे बर्तन साफ करते थे। उसी पैसे लक्ष्मी अपने घर का निर्वाह करती थी। उसे याद आया कि आज मालकिन ने उसे शीघ्र काम पर बुलाई है। अगर थोड़े समय की भी देरी हो गयी तो मालकिन, उसे नौकरी से रोहा करने में थोड़ी सी भी झिझक न करेगी। अपने कपड़े संवारते-संवारते वह उठी और कठिनाई से चल पड़ी।

चौराहे के पास उसे रंगा मिला। फटे हुए कपड़ों में से उसके खुले हुए अंग को देख कर रंगा की नज़र बिगडी और उसके अंदर वासना का गंदा कीड़ा जाग उठा। उसके मन में एक बुरा विचार आया। वह सीधा, अपने अड्डे में बैठे, रामू के पास गया और उसके साथ एक सौदा किया। वह सौदा, जो लक्ष्मी के लिए मौत बन के आने वाला था और रामू के लिए स्वर्ग। रामू ने सिर्फ दो घूंट शराब के लिए लक्ष्मी को बेच दिया था। उसे क्या पता था कि इसी शराब ने उसके घर और जीवन को बर्बाद कर दिया।

शाम को, लक्ष्मी जब घर पहुँची तो वह भौंचक्की सी रह गयी। रामू अपने पलंग पर साफ सुथरे कपड़े में बैठा था। लक्ष्मी के आते ही, रामू ने उसे तैयार हो जाने को कहा। लक्ष्मी का मन खुशी से नाच उठा, क्यों कि, दो साल में पहली बार रामू ने उसे तैयार होने को कहा था। उसने सोचा, शायद, रामू उसे पिक्चर देखने ले जाएगा। वैसे भी वह पिक्चर का बडा शौकिन था। लक्ष्मी इतनी खुश थी कि उसने अपने शादी की साड़ी पहन ली। बेचारी, उसे क्या पता था कि यही शादी का जोड़ा उसके लिए कफन बन जाएगा। शीघ्र ही तैयार होकर, वह रामू के साथ चल दी।

रामू उसे सीधा, रंगा के अड्डे पर ले गया। लक्ष्मी को दाल में कुछ काला लगा। लेकिन उसके पहले कि वह कुछ समझ पाए, रंगा और उसके साथियों ने लक्ष्मी को घेर लिया उनके रूप देखकर लक्ष्मी घबरा गई। उनके मुंह से लार टपक रही थी और उनकी आँखों में वासना की आग जल रही थी। लक्ष्मी ने अपनी आँखें बंद कर दी। वह सब कुछ समझ गयी और मन ही मन रामू को गालियाँ देती रही। धीरे धीरे वे आदमी उसके नज़दीक आने लगे। तीन घंटे के बाद लक्ष्मी को जब होश आया तो वह अपनी झोंपड़ी में पड़ी थी। उसे लगा जैसे उसका शरीर बहुत गंदा हो गया है। समाज के दरिंदो ने आज उसकी अमूल्य चीज़, उसकी हज़्ज़त

लूट ली थी । इसी समाज ने तो उस से, उसका प्यार, उसका रामू छीन लिया था और उसे शराब-जुए की गंदी खाइ में ढकेल दिया था । उसके बच्चों को भी लोगों के कड़ुवे शब्द सुनने पडते थे । इसी समाज ने, उनसे उनके अधिकार छीन लिये थे, सिर्फ उसके लिए कि वे एक शराबी बाप के बेटे थे । इसी अच्छे समाज के पापी दरिंदी ने आज उसे लूट लिया था । उसे पता था कि कल यही अच्छा कहलाता समाज उसे और उसके बच्चों को कहीं का नहीं रखेगा, वह उन्हें ठुकरा देगा ।

इसके पहले कि समाज उसे ठुकरा दे, लक्ष्मी ने अपने आप को ठुकरा देने का निर्णय कर लिया । यह बहुत बडा निर्णय था जिसका सबसे बड़ा प्रभाव उसके बच्चों पर पडने वाला था । ये एक ही निर्णय को अपने मन में रखे वह नदियाँ किनारे चल पड़ी ।

दूसरे दिन, सुबह, नदिया किनारे एक लाश पड़ी थी । उसके पास लोगों की टोली जमी हुई थी । लेकिन पुलिस के आते ही वे अपने-अपने काम पर चल दिये और पाँच मिनट बाद यह भी भूल गए कि उन्होंने एक लाश देखी थी । लोग तो यह किस्सा भूल गए लेकिन उस छोटी सी झोंपड़ी में रहते दो बच्चे, यह दिन कभी नही भूले । वह लाश उनकी माँ लक्ष्मी, की थी । इस दुनिया के हज़ारों अनाथों में और दो शामिल हो गये थे । सब का जीवन उसी प्रकार चलने लगा मगर उन दो बच्चों का तो जीवन बिलकुल बदल चूका था । इसका कारण था उनकी माँ और उसकी आत्महत्या । वे बचारे पेट भर अनाज के लिए रास्तों पर भटकने लगे । मुझे यह तो पता नहीं, उन बच्चों को क्या हुआ लेकिन रामू की हालत का ज़रूर पता है । कुछ दिन बाद, उसकी लाश एक गटर में पाई गई थी । रंगा के आदमियों ने उसे, पैसे न देने पर मार ड़ाला था ।

शराब ने यह एक घर नहीं, मगर लाखों घर बर्बाद कर दिए हैं । ऐसी एक नहीं लाखों लक्ष्मियों की इज्जत लूट ली गई है । कितनों के पति, भाई, बेटे छीन लिए गए हैं । कोई गम को मिटाने पता है तो कोई शौक के लिए पीता है । लेकिन कोई भी समझता नहीं है कि एक दिन यही शराब मौत का पैगाम बनकर आएगी । उन्हें मार डालेगी और उनके बीवी बच्चों को यतीम कर देगी ।

दोस्ती या प्यार

एम. जो. राजन

निजी तेवरा कालेज में बी० एस० सी, प्रथम वर्ष का छात्र था दूसरों की मदद करने में निजी को बहुत खुशी होती थी । इसलिए निजी अपने कालेज के एन० एस० एस० (N. S. S.) में भरती हो गया । एक बार क्रिसमिस के छुट्टियों में एन० एस० एस० का क्याम्प एक बहुत ही सुन्दर ईडिक्की के पहाड़ियों में रखा गया । क्याम्प के लिए चुने गए लड़कों व लड़कियों में निजी भी एक था ।

निजी जब क्याम्प के बस में चढ़ा तो उसने देखा कि एक छोटी सी लड़की उसे एकटक देखे जा रही थी जैसे ही निजी उसकी तरफ देखा उसने अपनी नजर झुका ली । इसी तरह कई बार हुआ । शाम को बस क्याम्प पहुँच गया । शाम का खाना खाने जब सब लोग बैठे तो वही छोटी लड़की अपनी सहेलियों के साथ आकर निजी के समाने बैठ गई । और उसको देखने लगी । इसीतरह रोज होने लगा । इसी बीच निजी को मालूम हुआ कि उस लड़की का नाम मिनी है । वह न ज्यादा गौरी थी और नहीं ज्यादा सुन्दर थी । लेकिन उसकी आँखें बड़ी सुन्दर थी उसकी हँसी भी बड़ी प्यारी थी उसे सब लोग पसंद करते थे । कुछ ही दिनों में निजी और मिनी अच्छे दोस्त भी बन गए । निजी हमेशा उसे हँसाता रहता और वह हँसती रहती । उसी क्याम्प में विनोद नाम का एक लड़का भी था जो बी० काम प्रथम वर्ष का छात्र था । वह बहुत ही सीधा और भोला-भाला था निजी और विनोद दोनों क्याम्प में ही दोस्त बने थे । वे अपने मन की बात एक दूसरे को बताते थे ।

एक दिन विनोद निजी से बोला—"यार निजी मुझे मिनी बहुत पसंद है और मुझे पहली बार ऐसा लग रहा कि मैं उसे चाहने लगा हूँ ।"

निजी खुश होकर बोला—"यार तेरी पसंद तो बहुत अच्छी है । मुझे खुशी है कि तूने एक लडकी का सौंदर्य और शरीर देखकर नहीं बल्कि उसका स्वभाव देखकर प्रेम किया ।"

उसी दिन विनोद मिनी से बोला - "मिनी तुम्हारी सूरत मेरे मामा के लड़की से मिलती है जिससे शादी करने का हक मुझे है ।"

मिर्ना को बहुत खुशी हुई कि उसकी जैसे भी कोई लड़की है । वह विनोद को अपनी भाई के समान मानने लगी ।

निजी हमेशा विनोद को बताता था कि कैसे मिनी से बात करे और कैसे उसकी छोटा सा दिल को जीतें। क्याम्प में विनोद और मिनी दोनों एक दूसरे का चित्र अपने ऊँगलियों से खींचते थे। एक बार मिनी ने अपने फोटो विनोद से माँगा विनोद ने कुछ कागजों में जानवरों के चित्र बनाकर उसपर लिखा "प्यार माँगा है तुमसे न इनकार करो "मुझे प्यार करो" और वह कागज मिनी को दे दिया। मिनी ने वे कागज पढ़कर उसके सामने ही फाड़ दिया। यह देखकर विनोद को बहुत ही दुख हुआ। निजी ने जब यह सब सुना तो उसे बहुत गुस्सा आया। वह सीधे जाकर मिनी से बोला "मिनी जब कोई प्यार से कुछ देता है तो क्या उसे फाड कर फेंक देते हैं और वह भी उसी के सामने। मिनी विनोद तुमसे बेहद प्यार करता है। तुम क्यों उसे प्यार नहीं करतीं।"

मिनी बोली—"निजी मेरी सूरत विनोद की ममेरी बहन की शक्ल से मिलती है इसलिए मैं ने विनोद को अपना भाई माना है क्यों कि मुझे कोई और भाई नहीं है। विनोद को अपनी मामा की लड़की से प्यार करना चाहिए क्यों कि विनोद को उससे शादी करने का हक है।" निजी से कुछ बोला नहीं गया। उसने सब बातें विनोद से जाकर बता दिया। विनोद निजी से यह बातें सुनकर रोने लगा। निजी को भी बहुत दुःख हुआ। उसने विनोद से कहा "तू मिनी से मिलकर अपनी दिल की बात सीधे उसे बता दे।"

विनोद निजी का कहना मानकर मिनी के पास जाकर बोला—"मिनी मैं तुम से प्यार करता हूँ। तुम मेरा पहला प्यार हो इसलिए मैं तुम्हें भूल नहीं सकता। तुम मुझसे क्यों नफरत करती हो। क्या मैं ने कोई गलती की है तुमसे या तुम्हें कभी छेड़ा मैं ने।"

मिनी बोली "विनोद मुझे बेहद दुःख है कि तुमने मुझे अपना प्रेमिका समझा। प्रेमी का नहीं। क्योंकि मैं किसी दूसरे लड़के से प्यार करती हूँ। तुम मुझे चाहने से पहले ही मैंने अपना दिल निजी को दे दिया है। लेकिन विनोद यह बात तुम निजी से मत बोलना।"

विनोद ने जब सह सुना तो उसे दुःख तो हुआ और साथ ही साथ उसे खुशी भी हुई कि मिनी उसके पक्के दोस्त से स्नेह करती है। विनोद ने सब बातें निजी से बता दी। निजी को विनोद से बात सुनकर बहुत ही गुस्सा आया। क्योंकि उसने प्रतिज्ञा कर रखी थी कि तब तब वह प्यार नहीं करेगा जब तक कि उसे एक नौकरी न मिलें। निजी ने विनोद से कहा—"विनोद मुझे न किसी लडकी से प्यार है और नहीं प्यार किसी लड़की से करूँगा। मुझे मिनी से कोई प्यार या लगाव नहीं है। मैं मिनी से सब बता दूँगा।" लेकिन विनोद निजी को रोककर बोला—"निजी अगर तू मेरा दोस्त है तो मिनी का दिल मत तोड़ना। तू मिनी से प्यार करना। अगर तू मिनी को अपना प्यार नहीं देगा तो हमारी दोस्ती यहीं और इसी वक्त समाप्त हो जाएगी।"

निजी बहुत ही मुसीबत में फंस गया। अगर वह मिनी से प्यार नहीं करता तो उसका दोस्त उसे छोड़ देता। और अगर वह मिनी से प्यार करता तो उसे अपनी प्रतिज्ञा तोड़नी पडती और अगर वह अपनी प्रतिज्ञा तोड़ता तो वह उस लड़की से कैसे प्यार कर सकता है जिस से उसका दोस्त प्यार करता हो।

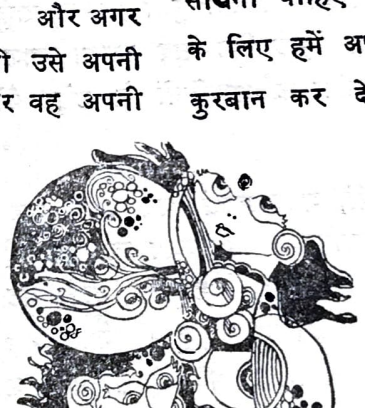

अंत में निजी ने एक फैसला कर लिया वह विनोद से बोला-"ठीक है मैं मिनी से प्यार करूँगा। लेकिन मैं मिनी से प्यार सिर्फ तेरे कहने से कर रहा हूँ। मैं नहीं चाहता कि अपनी दोस्ती समाप्त हो। पर मैं नहीं जानता कि मैं उसे प्यार कर पाऊँगा कि नहीं।"

उस दिन क्याप का आखरी दिन था निजी ने मिनी से कहा—"मिनी विनोद ने मुझे सब बता दिया है। अगर तुम मुझे चाहती हो तो मैं भी तुम्हें चाहता हूँ। लेकिन एक बात मैं बताना चाहता हूँ कि मैं अच्छा लड़का नहीं हूँ। आगे तुम्हारी मर्जी।"

मिनी खुश होकर बोली—"निजी मुझे आप से प्यार है लेकिन मैं नहीं चाहती कि आप मुझे प्यार करें। क्योंकि मैं आपके प्यार की काबिल नहीं हूँ। आप चाहें तो किसी और लड़की से प्यार कर सकते हैं मुझे आपसे कुछ नहीं चाहिए" निजी ने जब यह सुना तो उसे बहुत आश्चर्य हुआ कि मिनी का उसके प्यार के बदले में कुछ भी नहीं चाहिए। निजी बोला—"नहीं मैं तुम्हें तुम्हारे प्यार के बदले में अपना प्यार दूँगा।"

इस तरह निजी और मिनी एक दूसरे को प्यार करने लगे।

इस सत्य कथा को पढ कर हमें यह सीखनी चाहिए कि किसी दूसरे के खुशी के लिए हमें अपनी खुशी बलिदान या कुरबान कर देनी चाहिए। जिस तरह विनोद अपनी प्रेमिका मिनी की खुशी के लिए अपनी खुशी निजी को दे देता है ताकि निजी उसके मिनी को खुशी रख सकें उसी तरह निजी अपनी दोस्ती बनाए रखने के लिए अपनी प्रतिज्ञा तोड कर मजबूरन मिनी से प्यार करता है।

निजी और विनोद में विनोदने निजी से महान है। क्योंकि विनो अपनी ज़िंदगी कुर्बान की है और नि

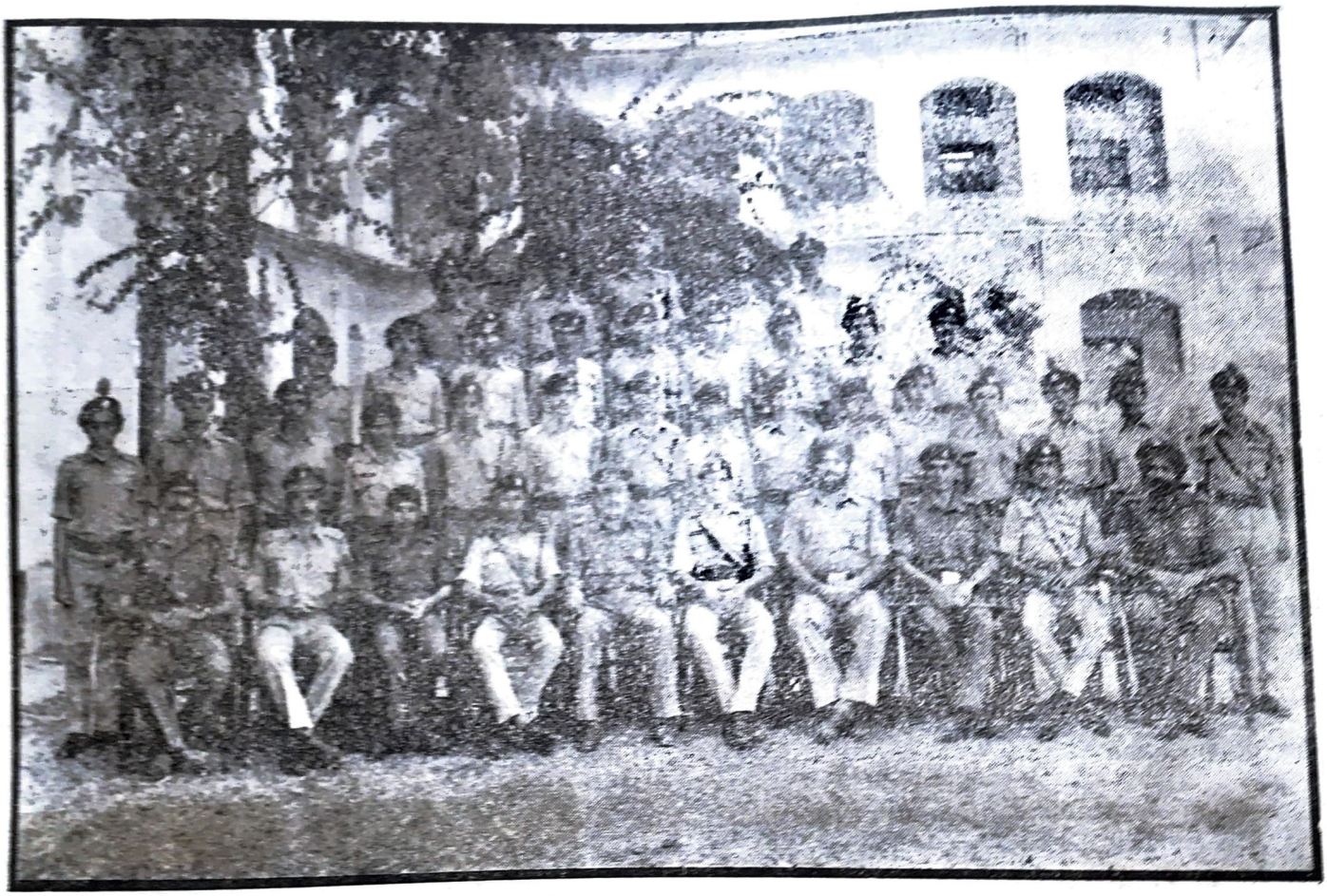

"A GLANCE INTO THE NCC ACTIVITIES"

One more academic year has just come to a close. At this juncture, we may have a review of the NCC activities of the gone year varying from regular parades to training in the use of mordern-weapons, Social service, expeditions and Examinations.

Our regular training started on the month of August 1981. Parades were conducted with a view to develop leadership qualities, training in self defence, and improving the physical standards of cadets

Cadets were sent for various camps, including one regular army attachment camp at Trivandrum, annual training camp at North Paraur, and an expedition to Anamudi (heighest peak in Keraia, 8841 Ft)

Our cadets have done selfless social service during this academic year. During NCC day celebration and Republic day parade our cadets were selected for ceremonial parades, demonstrations in "Bayonet Fighting" etc.

The Annual Report of N. C. C. (Army-wing) 1981-82

It is a matter of pride, and prestige for the institution that one of our cadets, Mr Pavan P. C. repersented Kerala at the R. D. Parade at New Delhi.

During the past year our cadets exhibited good performance in the certificate Exams. Two cadets pased 'C' certificate, and five other cadets passed 'B' certificate Examination.

The credit of this year's ground performance mainly goes to the devoted guidance of our officer 2/Lt A. M. Chacko.

May I conclude this short report with very many thanks to all cadets of NCC, for their whole hearted co-operation and involvement in carrying out successfully the various activities of the organisation.

OO

Ninan P. Mathew [Senior under officer]

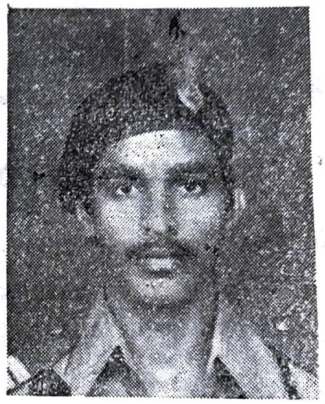

S. U/o. Ninan P. Mathew
U/o John C. Painnithra
U/o. Rajeev Pai S.
U/o. Subash V. Bhat
Passed 'C' certificate–1981
S/o U. O Ramathula Khama
Sgt: P. Pavan Cariappa

N. C. C. (Navy) Annual Report

It is with great pleasure that I present before you the annual report of the activities of the N. C. C. Unit of the college during the academic year 1981-82. We have 40 cadets on our roll including a Cadet Captain, two P. O. Cadets and six leading cadets. The activities of the College Unit for the year was inaugurated by the N. C. C. Officer 2/Lt. K. S. Antony. Regular training commenced from the 2nd week of July 1981. Classes in service lecture, physical training and practicals were imparted to the cadets by the P. I staf of 7 (K) Naval Unit. A few selected cadets wer given training in sailing. Almost all the cadet attended the boat pulling classes Our cadet also witnessed the 'Navy Day Celebration 1981 held at Naval Base, Cochin.

Ship Visit

A group of cadets were taken to visit I N. S. Beas and Brahmaputra during the Navy week Celebrations.

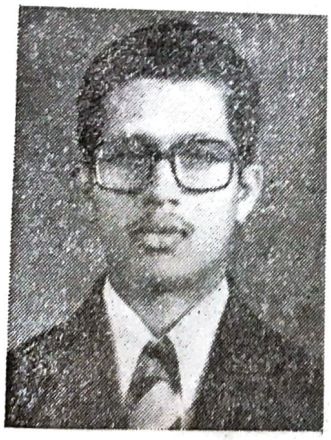

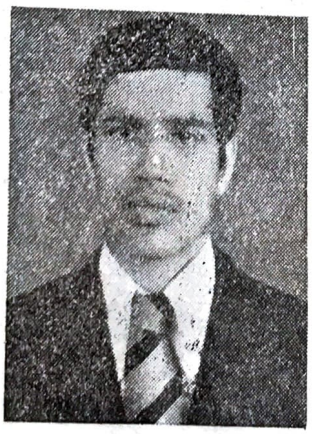

Foreign Cruise

P. O. Cadet N. Ramesh Prabhu went on a foreign cruise to 3 African Ports, on board I. N. S. Beas. That was in September-October 1981. The cruise was for 40 days. Earlier he was selected as the best cadet of Kerala and Lakshadweep Directorate and his name also figured in the All India ranking list at R. D. camp at New Delhi.

Camps

L/C Sreekumar attended the Nao Sainik Camp held at Naval Base, Cochin in June 1981. He also attended the sea Training Camp at Vizakapatanam in December 1981. The camps were for 14 and 13 days respectively. P. O. Cdt. / Chandran K. K attended the water skiing course at Srinagar in May 1981. The camp was for 14 days. Six Cadets attended the A. T. C. at Cochin. A/C K. C. Cherian was the only cadet from the college to attend the Mini Camp at Laccadives.

Trekking

4 Cadets including a Naval Cadet (Chandran K. K.) of this college went on a mountaineering-cum-trekking expedition to the Anamudi peak (8841 Ft.), Idduki District, Kerala State. Anamudi peak is the highest peak in South India. They completed this expedition in seven days.

Firing

17 Cadets had firing practice with 303 rifle on 13th March 1982 at Ramavarmapuram, Trichur.

Certificate Examination

3 Cadets have appeared for the 'C' Certificate examination in February 1982 at various schools in Naval Base, Cochin. The results are not yet published.

Only one cadet could appear for the 'B' certificate examination as it was conducted in an A T C. at Cochin.

On the whole the performance of these activities are no better than the previous years. I wish that the co-operation and hard work from the part of cadets would be extended in the years to come and thereby make this college unit a model for other units

My heartful thanks to the Principal, the Group Commander, Officers, P. I. Staff and Cadets.

Cadet Captain Denny A. Kaitharan

N. S. S. Report 1981—'82

Norman Pinherio

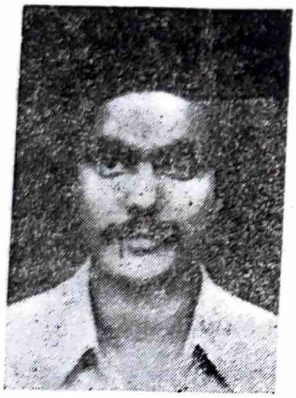

Metty Antony

Volunteer Secretaries

The office bearers for the year 1981-82 were Norman Pinherio, Metty Antony Vol. Secretaries, Antos. V., Shaju Jacob (Health wing) Bosco Thomas, James Joseph (Edu. wing) Abdul Azeez, Lisemma, Jolly. (Agricultural wing).

The activity of the N. S. S. unit of this academic year was inagurated by Rev. Fr. Varghes Kallaparembth. The N. S. S. Co-ordinater

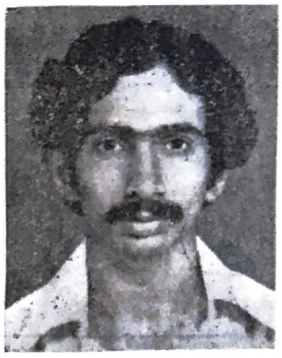
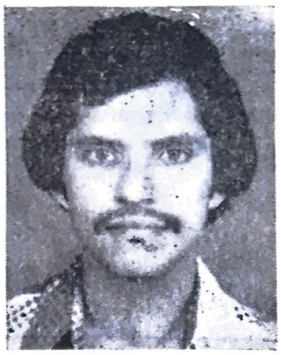

gave us an enlightening speech.

A one day camp was conducted on the 18th August 1981. The camp was held in our college, we planted many saplings and plants in our vegetable garden.

A discussion was held on "The Future Of Indian Youth". It was lead by Mr. Abraham K. C. Lecturer in Political science.

Normen Pinherio, Antos V., Jose Kuriakose, Sony, Sagy Simon Mathew, Metty Antony, Jolly attended the inter collegiate youth and co-development camp conducted at Mallıyapuram in Idukki district.

In the first week of Sept. we cleared out weeds and planted numerous plants.

On the Gandhi Jayanthi day our volunteers took the task of cleaning about 50 K. S. R T. C buses and the bus station. Under the health programme, we had been donating blood to the most needy ones around the city. On 29-10-1981 we organised a farewell to our outgoing programme officer Prof. Augestine Thomas, a man of dynamic personality.

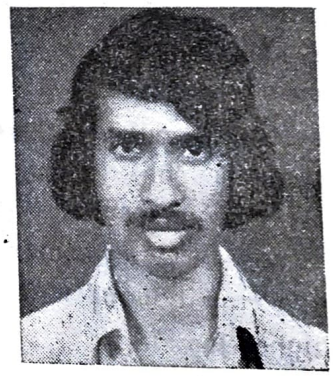

There was an unprecedented rush for the Annual Camp. We selected a Village, Kanayakkavayal in Idukky District. It is only our unit that conducted the anunal camp in such a remote place. On 26 – 12 – '82 Sri. N. Ramakrishnan I A S collector of Idukky dt. formaly inaugurated the camp. The meeting was presided over by the local MLA Sri. C. A. Kurrian We levelled the uneven ground for the construction of a new school building. We were immensely, helped by the local people.

Horizontal Row Left to Right

Legi Abraham (Camp Leader) Thomas Kattakayam (Best All rounder) Abraham K. A., Ansamma M. K. (Best Campers.)

Vertical Row Top to bottom

Geetha S. Susamma M. V. Basil, Xavier K. X. (Best Workers)

Bosco Thomas (Best Volunteer)

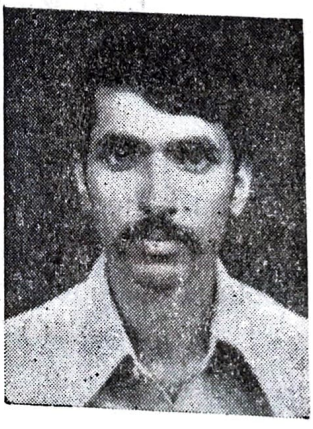
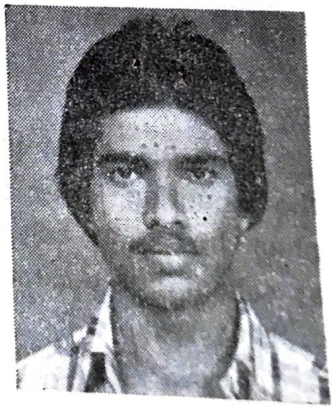

SYMPOSIUM

On Present System Of Education

Realms of Disillusionment

Here some of our students speak out on various aspects of education. Well, we all know something is wrong somewhere, Here we publish this symposium not because we have invented any profoundity, but there is an under current of sincerity.

Editor.

Erosions in values today are manifestations of canker in education. Is there any exaggeration if I describe the teachers as the scapegoats of the corruption in modern systems of education? Trading in examination mark lists and other scandalous behaviour caricature also the image of the teaching – class today. The attitude of the students too keeps pace. For many a student, learning is not the aim. Where do we find any cordial relationship between the teachers and the students? A teacher may not even recognize his students, especially outside the classrooms. If he happens to identify them, he may remember their good names. Motley-minded students ruin the honour of the seats of higher-learning. OO

Raji Gopinath
II P D. C Group II

Students come under fire for the mounting indiscipline Discipline begins at home, continues at school but declines at College or University.

Psychological maturity presupposes a proportion between ends and means High aims should be based on corresponding sources like aptitude, calibre, finance, utility, scope and other favourable circumstances.

Indiscipline which is a symptom of the absence of proper perspective in life is also the repercussion of wrong orientations. Sutdents are immature, and so it is incumbent on parents to help them choose their careers.

In these days of students active involvement in politics we want sagacious leaders and not demagogues A leader acts according to priority of values. Politics can train students to be genuine leaders and if it is misused students become ring leaders. OO

C. V. Malini
II B. A. Economics

The primary aid to effective studies is the very knowledge of the four classes of books written with reference to the corresponding aims: (i) recreation, (ii) general information, (iii) culture of taste and (iv) ethical instruction.

Education - graph demarcates three stages in effective studies: the initial stage marked by enthusiasm, the second stage characterized by concentration and the third stage of anti - climax full of boredom. These form an ever recurrent process. It will be advantageous if we do the maximum work in the first two stages. We may set apart the routine of the day in the third stage. Discussions, group study and updating of information are other aids of effective studies.

The present system of examination gives strees on the memory power of the students. This should be supplanted by some other method of measuring the profoundity of knowledge of the students. Any balanced system of examination takes into consideration the equitable functions of the faculties of intellect, memory and feeling which are the three facets of the spectrum of the human mind. OO

Joseph Freeman Motha
II B. Sc. Botany

Co-education is commendable because the intermingling of boys and girls helps them to rid themselves of their shyness and reserve. A mixed class resembles a home where members of the family live without inhibitions.

However the abuse of a system does not cut off its use. To advocate that co-education must be introduced only in the post graduate classes means that the vast majority of the student population would mins the advantages of it. As far as the abuses are concerned, the students should be enlightened on matters of sex. Our teachers can render yeoman's service in maintaining a salubrious atmosphere within the campus. The presence of the sexes in an educational institution suggests the relevance of a proportionate number of ladies on the staff. OO

Asha Palathinkal
II P. D. C. Group II

ഈയിടെ നടന്ന കേരള കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റികളുടെ കീഴിലുള്ള കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽമാരുടെ സമ്മേളനം ഇന്നത്തെ കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുകയുണ്ടായി. വൈസ് ചാൻസലറും വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രിയും പങ്കെടുത്തിരുന്ന. കലാലയരംഗത്തു നിലനിൽക്കുന്ന അസ്വസ്ഥതകൾക്ക് എങ്ങനെ പരിഹാരം തേടാം എന്നതായിരുന്ന മുഖ്യചർച്ചാവിഷയം. ബലം പ്രയോഗിച്ചും അച്ചടക്കം നിലനിർത്തുന്നതിൽ തെറ്റില്ല എന്ന അഭിപ്രായം ഭൂരിഭാഗംപേരും പ്രകടിപ്പിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തു സമൂലമായ ഒരു പരിവർത്തനം അനിവാര്യമാണെന്നതായിരുന്നു അനന്തരചർച്ചയിലെ കേന്ദ്രബിന്ദു.

വിജ്ഞാന സമ്പാദനം എന്ന ഒറ്റ ലക്ഷ്യം മാത്രമല്ല വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ളത്. പുസ്തകങ്ങളിൽ അച്ചടിച്ചു വരുന്ന കുറെ തത്വങ്ങളും സമവാക്യങ്ങളും ചരിത്രസത്യങ്ങളും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ യാതൊരു സർവ്വകലാശാലയുടേയും സഹായമാവശ്യമില്ല. അതിലുപരി എത്രയോ മഹത്തായൊരു ലക്ഷ്യമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് കൈവരാനുള്ളത്! വിജ്ഞാനപരവും കലാപരവുമായ സർഗ്ഗവാസനകളെ പരിപോഷിപ്പിക്കുക വഴി സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുവായ ഉന്നമനത്തിനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഓരോരുത്തരേയും സജ്ജമാക്കുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്ന പരമലക്ഷ്യമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഇപ്പറഞ്ഞ ലക്ഷ്യവും ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അനുദിനം ശിഥിലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് വസ്തുത.

കോളനി വാഴ്ചക്കാലത്തേർപ്പെടുത്തിയ വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയാണ് നാമിന്നും പിൻതുടരുന്നത്. കാലഹരണപ്പെട്ട ഈ രീതി ഇനിയും തുടർന്നാൽ ചിന്താശക്തിയോ, ഭാവനാശക്തിയോ ഇല്ലാത്ത, സർഗ്ഗവാസനകൾ കെട്ടടങ്ങിയ കുറെ മരപ്പാവകളായിരിക്കും നമ്മുടെ നാളത്തെ 'വാഗ്ദാനങ്ങൾ'.

വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും പുറത്തുവരുന്ന പുസ്തകപ്പുഴുക്കൾക്ക് കാർന്നുതിന്നാൻ ജീർണ്ണിച്ച കുറെ തത്വങ്ങളും നിയമങ്ങളുമെല്ലാം തയ്യാറുണ്ടാവും. പക്ഷെ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ബാലപാഠങ്ങൾ പോലും സ്വായത്തമല്ലാത്ത ഒരു വിഭാഗത്തിനു് എങ്ങനെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭാഗധേയവിധാതാക്കളാകാനാകും? ഇന്നു്, ബിരുദധാരികൾക്കു മുമ്പിൽ ജീവിതം വഴിമുട്ടി നില്ക്കുകയാണു്. കർമ്മനിരതമാകേണ്ട യുവശക്തി നിഷ്ക്രിയതത്തിലമർന്നു് മുരടിച്ചു് വീടിനും നാടിനും ഭാരമായിത്തീരാൻ വിധിയ്ക്കപ്പെടുന്നതു് അത്യന്തം ശോചനീയമാണു്.

തൊഴിലധിഷ്ഠിതമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു് ഉച്ചൈസ്വരം ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിലുപരി, അതംഗീകരിച്ചു് പ്രായോഗികമായി നടപ്പാക്കാൻ ഒട്ടും തന്നെ വൈകിക്കൂടാ.

ഇന്നു് നിലവിലുള്ള അദ്ധ്യാപക - വിദ്യാർത്ഥി ബന്ധം കുറെയെങ്കിലും മെച്ചപ്പെടേണ്ടതു് കാലഘട്ടത്തിൽ പരമപ്രധാനമായ ആവശ്യമത്രെ. അദ്ധ്യാപകൻ വിദ്യാർത്ഥിയെയും വിദ്യാർത്ഥി അദ്ധ്യാപകനേയും ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ലെന്നതു് അപകടമായൊരു അവസ്ഥാവിശേഷമാണു്. ആകെ തകിടം മറിഞ്ഞ അന്തരീക്ഷം! പൊട്ടിത്തെറിക്കാനിനി എന്തിരിക്കുന്നു? അവർക്കിടയിൽ പരസ്പരവിശ്വാസം വളർത്തിയെടുക്കാൻ സാങ്കേതിക വിദ്യാലയങ്ങളിലേതുപോലെ Internel assessment ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു് നന്നായിരിക്കും. ശാസ്ത്രേതര വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിലെങ്കിലും ഇതു് അനിവാര്യമത്രെ.

സ്വയം ഭരണാധികാരം കലാലയങ്ങൾക്കു നൽകുന്നതു് വളരെ പ്രോത്സാഹജനകമാണെന്ന വസ്തുത പരീക്ഷിച്ചു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൂട്ടായ ചർച്ചകളും മറ്റും ഏർപ്പെടുത്തി അധ്യയന സമ്പ്രദായത്തിനൊരു മാറ്റം വരുത്തുന്നതു് വ്യക്തിത്വ വളർച്ചയെ വളരെ സഹായിക്കും.

കൂത്തു്, കോമ, വിസർഗ്ഗം വിടാതെ മന:പ്പാഠമാക്കി പരീക്ഷയ്ക്കെഴുതുന്ന ഒരു വിഭാഗം എന്നും ഒന്നാം സ്ഥാനക്കാരാണു്. പരീക്ഷയ്ക്കു് മാർക്കിടുന്നതുപോലെ പെരുമാറ്റത്തിനും സ്വഭാവത്തിനും മാർക്കു കൊടുക്കുക. ഇതു് തികച്ചും അഭിലഷണീയമായ ഫലങ്ങളുളവാക്കും.

ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘടകത്തെക്കൊണ്ടു മാത്രം മേല്പറഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് പരിഹാരം കാണുക സാദ്ധ്യമല്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾ, അദ്ധ്യാപകർ, രക്ഷകർത്താക്കൾ, സർവ്വകലാശാലാധികൃതർ, ഭരണകൂടം എന്നീഘടകങ്ങളെല്ലാം അനുപൂരകമായി യത്നിച്ചാൽ മാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലം സംശുദ്ധമാകൂ OO

ബി. രമാദേവി
III ബി. എ. സോഷ്യോളജി

THE INDIAN EXPERIMENT

Habib Tanvir

What must India do for social development through the theatre? But first of all what is Indian theatre? To anyone brought up in the European theatrical tradition, it is a difficult thing to explain. Take into consideration the fact that the vast Indian subcontinent, still mostly agrarian, actually represents a multi-lingual people, still by and large illiterate, and you will at once realise that Indian culture is like a crystal reflecting a myriad shades

But its multi-lingual quality is not the only difficulty you face in regard to a satisfactory description of the Indian theatre. In India, theatre as a profession simply does not exist in the sense in which for instance it exists in almost every European town. In European countries theatre has achieved a certain clear-cut definition; and conventions flowing from this definition are almost uniformly followed everywhere. Experiments constantly take place in big metropolitan centres but usually within the framework of these well-established conventions. So rigid sometimes are these conventions that when occasionally a serious attempt is made to achieve a real breakthrough and reach out for new horizons in the theatre, a sensation is caused throughout the world

But this is diametrically opposed to what is happening in the theatre in India. You may not quite get this idea, looking at the plays written by contemporary Indian playwrights, though even some of those reflect a somewhat different phenomenon. Describing Indian theatre only through plays recently written is more or less like attempting to project the Indain way of life through a few educated Indians visiting foreign countries.

But first of all, let us look at educated metropolitan India. Even here, the European parallel falls short of the image, for every big city in India can hardly boast of flourishing professional theatres. True, Calcutta has many Bengali theatres with more or less a continuity of acting tradition. So has Bombay in the Marathi language, though perhaps to a lesser degree. Next comes the Gujarati theatre of Bombay and Ahmedabad. And perhaps the theatre in one or two of the South Indian languages is not lagging far behind. This description, however, still does not cover sizable areas of the country alive with millions of people speaking numerous tongues, including some major ones, where theatre in this particular sense does not exist at all.

The urban theatre of India only partially reflects the fundamental features of Indian culture. By and large, it remains imitative. It tries to ape the conventions of the western theatre. At its worst, it represents the pale copy of the most worn-out western theatre traditions. At its best, it reflects new western forms recently evolved through a rigorous process of experimentation. Nonetheless, there are producers and theatre groups in Bombay, Calcutta, Delhi and elsewhere that are engaged in original work of a very valuable nature They are mostly involved in experiments with Indian folk theatre forms. Though in a country of vast cultural resources like India, their number is deplorably low, they have already managed

to break new ground and lay the foundations of a genuine Indian theatre. And this is also beginning to get reflected in the works of some young and upcoming playwrights. For instance, Girish Karnad's interesting Kannada play *Hayavadana* (Horseface) based upon an ancient Indian legend, which also inspired Thomas Mann to write his novel *Transposed Heads*, draws richly from a Mysore folk theatre form known as the Yakshagana. Similarly, the Bengali playwright-producer Utpal Dutt of Calcutta recently turned the Bengali folk theatre form of jatra to great political advantage by using its technique in his recent play about Lenin. P. L. Deshpande of Bombay has done the same with his Marathi plays written and produced in a Marathi folk theatre style known as the Tamasha. My own Urdu play *Agra Bazar* and my recent production of a folk dramatic improvization, the Nacha reflect the same trend.

The true pattern of Indian culture in all its facets can best be witnessed in the countryside. It is in its villages that the dramatic tradition of India in all its pristine glory and vitality remains preserved even to this day. It is these rural drama groups that require real encouragement. They need to be given an environment conducive to their fullest growth. On the other hand, it is not until the city youth is fully exposed to the influence of folk traditions in theatre that a truly Indian theatre, modern and universal in appeal and indigenous in from, can really be evolved. This is being realized more and more not only by some artists but some of the contemporary makers of a cultural policy for India as well. It is now understood that ignorance of your own traditions limits your openness to world influences to that extent and rather compels to go in directions other than those of one's own choice. And if true freedom is a matter of the fullest range of choice given, then receptiveness to world culture must first of all be adequately backed of a full awareness of one's own culture It is not as if foreign influences are in themselves bad, but they have to be

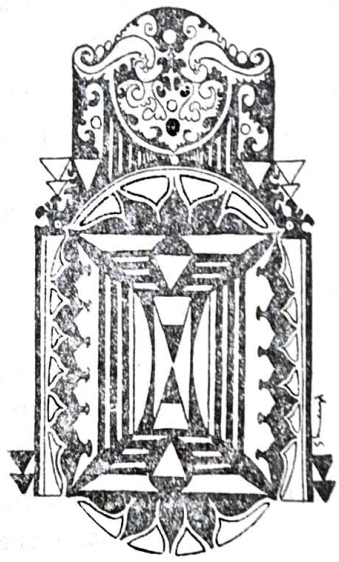

accepted with a greater freedom of choice and greater deliberation. For this, knowledge of one's own traditions is a first prerequisite. This realization, however, is bedevilled by a terrible paradox. Right now, ramifications of this paradox engage our attention The paradox is that our richest cultural tradition is couched in areas of the utmost poverty–the villages. In other words, art and culture are richest precisely in those areas where the people are the poorest. And these comprise the overwhelming population of India.

Everyone is aware that with change in the social fabric, the cultural fabric of the people's life will change too. But the question is whether the past must be crushed before the future is ushered in. This does not seem necessary. The old can perhaps be absorbed and transformed into the new. This need for continuity in change in the living traditions of Indian culture is of utmost concern to some of us at the present moment. For it is related also to a cultural identity which became somewhat diluted in the past by alien rule. The bad effects of 200 years of British rule are most evident in the urban, elitist-oriented culture of India, whose expression often represents the worst forms of aping the west.

It is necessary, therefore, not only to preserve and develop the folk traditions of Indian art and culture but also to expose the city youth to their influence. Our educational system in the past, borrowed of necessity again from the British, hardly ensured an indentification of the young with their cultural roots. On the contrary, it tended to expand the cultural gulf that already exists between the city and the village, resulting in a partial loss of cultural identity among the city youth on the one hand and a certain alienation and stagnation of a primitive culture among the rural people on the other.

Re-orientation and expansion of education, however, may by itself not deliver the goods. It needs to be complemented by a

stupendous effort in the direction of fully rehabilitating the dwindling folk arts and crafts of India And this need now is beginning to be contemplated in a practical sense.

The rural scene has undergone a great deal of change in the past, to the detriment of culture, but thanks to its size and the vitality of its traditions, India is still India. It remains poor and agrarian still to a considerable degree, and its classical and folk traditions of art and culture still exist in some strength in large parts of the country. This offers inspiration for the theatre artists of India. It points out a way, the kind of way perhaps that Peter Brook may be said to be seeking for his so-called Deadly Theatre. Whether or not such a way of hope lies in this area, there is no doubt as to the fact that it needs careful examination. The task in itself would appear to be rewarding enough. That is why a serious and conscious effort is currently being made by India to rejuvenate traditions of art and culture where they are dwindling and reinforce and develop them where they still remain integrally related to the life of the community. It comes from a deep-rooted feeling that if the folk arts of India really represent the genuine fabric of the tapestry of Indian culture, then rehabilitating and strengthening them will perhaps help the process of evolution of new and viable contemporary forms in theatre, distinctively Indian yet suitable as vehicles of communication in a technological age.

India has already launched its T V satelite. Among other things, this if rightly channelized is expected to infinitely accelerate the pace of universal education. On the other hand, if good care is not taken and in good time, itmay also swamp the country with cultural products which have little to do with the true genius of the country. It may kill community life in all its variegated interesting little patterns and flatten our art and culture. Before it is allowed to become an impediment to the dynamics of the traditional creative process of the country, action must be undertaken on a massive scale to preserve, reinstate and develop the living folk arts of the people.

It is no use turning to the dead book of the classical theatre in India and trying to revive the archaic theatre forms of yesterday without relating them to the living traditions of today. There are some people who tend to do this. These are revivalists failed to perceive the complex but obvious interrelationship between the classical and the folk performing arts. They do not realize that the folk traditions in art are not only the progenitors of the ultimate classical structure but also the carriers of classical traditions when the latter came to a dead end in their own habitat. The fact that the people change and transform the classical elements of art to their own purpose and advantage and keep modifying them to suit their changing needs and conditions strengthens the case in their favour rather than otherwise, insofar as any conscious effort to link cultural development with tradition is concerned.

The classical dances of India provide an excellent example. They have received constant nourishment from the folk artists not only in the sense of being exhaustively sculpted and painted by them on rocks and temples in past ages causing a great revival of classical dances in present century but also in the sense of some being practised by them through the ages right up to the present day in one form or another giving rise to interesting variation which came in modern times to be recognized as independent classical dances in their own right. The classical structure in art is nothing but a terse crystallization of the folk structure in art. That is why some dances like Manipuri and Odissi, recently discovered, which have been practised by the people as folk dances for long centuries, have now been recognized as two more classical dances On the other hand, you see many elements of classical dances like Bharatanatyam and Kathakali running into varying patterns in the numerous street dances of Kerala, Mysore and Tamilnadu.

This interrelationship between the classical and the folk is no less evident in the sphere of drama. Those who refuse to see the mutual interflow of influences between the two categories of arts allow themselves to be misled by the fact that the classical Sanskrit drama of India has ceased to exist as a living force for a thousand years. They forget that the various musical theatre forms, practised through the ages by rural artists all over India and enjoyed so

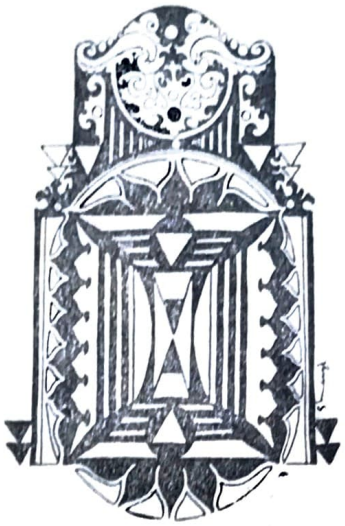

enormously today by millions of country people everywhere, all must carry a strong dose of the aesthetic values contained in the Sanskrit drama, which in a sense represents the quintessence of Indian culture. Their perception hardly ever goes beyond the letter of the sacred texts hallowed by time. They see much poetry, complex plot structure and fine characterization in Sanskrit drama, but fail to see the production design and the demands they make on the actor's craft.

It appears they simply go about it more or less like this: the language and thought of classical drama is so rich, sophisticated and ornate, whereas the speech and diction of folk drama improvised so often in unwritten dialects by illiterate actors is so coarse, Primitive and prosaic, which is of course not at all true; so how can there be any artistic link between the classical and folk theatres? The verbal sophistication and the imaginative use of the spoken word in the rich dialects of the people, so frequently to be witnessed in folk drama, are often overlooked. But even if, on occasions, this is not, the rich values of the other dramatic elements in folk theatre improvizations almost invariably are. Even when they recognize them on rare occasions, they tend to run them down as coarse too. The truth is however that these other aspects of acting and stagecraft in folk theatre also share common area with the Indian lassical drama. In fact, they are but two sides of the same coin, two facets of the same culture To compartmentalize them is like depriving the people of one half of their rightful cultural heritage and dividing culture in terms of classes superficially and quite arbitrarily. The numerous forms of Indian folk theatre all share some common fundamental values. Nearly all of them abound in songs, dances, pantomime, improvised repartees, imaginative movement, slapstick comedy, stylzed acting, even acrobatics. Almost all of them usually cover a large canvas in their stories. They often have a sort of stage manager, a comic character, who opens and establishes the play and provides the link scenes. And all these are the very elements upon which the classical Sanskrit drama is also based in a broad sense.

The difference actually lies in the improvized dialogue of the folk theatre and its stock situations and plots, which remain nonetheless flexible, incorporating the latest local events and the changing social temper of the people, and satirzing topical happenings as they go along. This quality of the folk theatre is what makes for its perfect rapport with its audience. And if serious-minded theatre artists all over the world are at present engaged in devising new dramatic methods for establishing a closer relationship between the theatre and the people, then there is no reason why India which already has a living indigenous theatre of this kind should not strive to make capital of it for the sake of its contemporary cultural requirements.

Audience participation on a universal scale is the hallmark of Indian folk theatre. The rural audience normally sits on the ground on three or on all four sides of the acting area, usually a simple rectangular platform or a circular clearing in the middle. And again in this particular regard of staging a play, there does not seem to be any significant difference between the folk and the classical theatres.

Lastly, the Indian folk theatre is total theatre in much the same sense as the classical Indian theatre was. It is at the same time so often a ritualistic theatre, which at once brings it close to both the classical and the modern theatre in the best sense of these words. It is these fundamental links plus, above all, the fact that its numerous beautiful forms all represent a people's living theatre that compel us to view it as an invaluable source material on which to strive to build the edifice of contemporary Indian drama.

OO

വിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ഒരു ഛായാതലം

പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങൾക്കും യുക്തിബോധത്തിനും അതീതമായി കേവലം ഗതാനുഗതികത്വത്തോടെ ആചാരതലത്തിൽ ഉറഞ്ഞുകൂടുന്ന വിശ്വാസങ്ങളാണ് അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ മുഖാവരണത്തിനുള്ളിൽ. പരസ്പരബന്ധമില്ലാത്ത സംഭവങ്ങൾ തമ്മിൽ കാര്യകാരണബന്ധം കാണുക എന്നുള്ളതാണ് മിക്ക അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അടിത്തറ പാകുന്നത്. ഈ ബന്ധാരോപണം പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ട് ഉണ്ടാകാം. ബാല്യകാലം തുടങ്ങി അനുസ്യൂതം കണ്ടും കേട്ടും വരുന്ന വിശ്വാസങ്ങളോട് മനസ്സ് അനുബന്ധിതമായി (conditioned) പോകുന്നതു കാരണം, യുക്തി മറിച്ച് ഉൽബോധിപ്പിക്കുമ്പോഴും അവയുടെ വലയത്തിൽനിന്നും കുതറിമാറുവാൻ അശക്തരാകുന്നതാണ് അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് പ്രേരകമായ ഒരു ഘടകം. നക്ഷത്രം അടർന്നുവീഴുന്നതു കണ്ടാൽ കഷണ്ടിത്തലയുള്ള ഏഴു വ്യക്തികളുടെ പേരുകൾ പറയുന്നതും, ഇല്ലെങ്കിൽ അനിഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിക്കും എന്നുള്ളതു് ഉദാഹരണം. ഇതു് അന്ധവിശ്വാസത്തിലുപരി അതിനേക്കാൾ തന്നെ ഉപജാതി (species) ആയ മൂഢവിശ്വാസമാണ്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ താൻ ആരാധിക്കുന്ന ദൈവത്തെ കുറിച്ചോ, വിശ്വാസം അർപ്പിക്കുന്ന മതത്തെക്കുറിച്ചോ ആണെങ്കിൽ മറിച്ച വിശ്വസിക്കുന്നതു് ദൈവകോപത്തിനു് ഇടയായേക്കാമെന്ന അരക്ഷിതാബോധം (sense of insecurity) മറ്റൊരു ഘടകമത്രെ. വസൂരിരോഗം "അമ്മ (ഭഗവതി) വിളയാട്ടം" ആണെന്ന പഴക്കം ചെന്ന അന്ധവിശ്വാസം ഉദാഹരണമാണ്. എല്ലാ മതക്കാരുടെ ഇടയിലും ഇത്തരം അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ കാണാം. ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ മുദ്രയും പേറി ഇവ വിരാജിച്ചിരുന്ന കാഴ്ച ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ ധാരാളം കാണാം.

പാശ്ചാത്യ ചരിത്രത്തിലെ ഇരുണ്ട കാലഘട്ടങ്ങൾ തന്നെ ഉദാഹരണം. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ തകർത്ത സംസ്കാരങ്ങൾ തമസ്സിന്റെ കയങ്ങളിലേക്ക് ഇടിഞ്ഞു താണു. ഒന്നരണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളോളം ചരിത്രഗതി മരവിച്ചു നിന്നു. ഭാരതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തമസ്സിന്റെ യുഗങ്ങൾ ഇനിയും താണ്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ അർബുദം പോലെ നമ്മെ കരണ്ടുതിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയുടെ വേരുകൾ ആഴത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പണ്ഡിതന്മാർ പോലും അവയുടെ പിടിയിൽ പെട്ട് ഉഴലുന്നു.

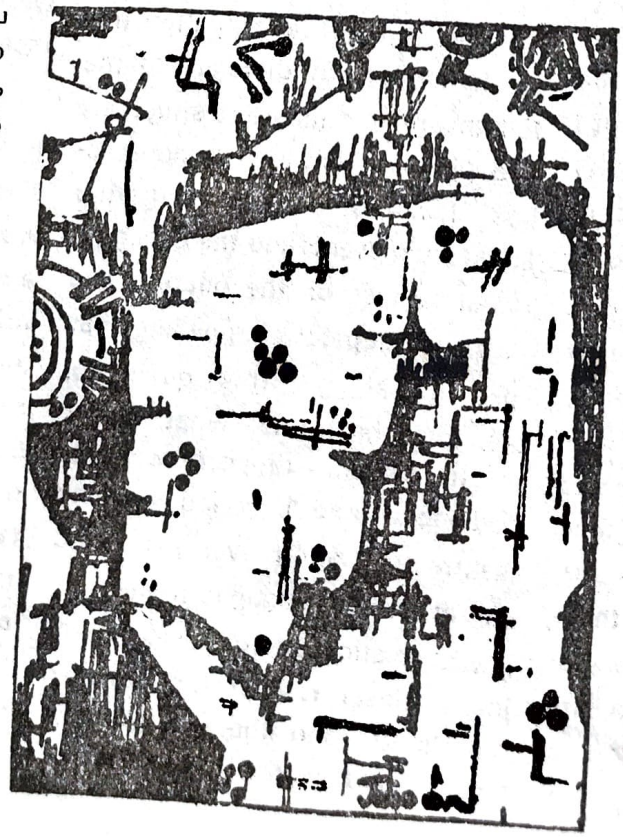

ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. നല്ലകാര്യത്തിനു് പുറപ്പെടുമ്പോൾ 'രാഹുകാലം' ആണോ എന്നു് നോക്കുന്നു. അല്ലെന്നു് മനസ്സിലാക്കി പുറത്തു് ഇറങ്ങുമ്പോൾ നല്ല ശകുനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കണ്ണുകൾ ഉഴറുന്നു. പിഴച്ച ശകുനങ്ങൾ കണ്ടാൽ മനോധൈര്യം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ചിലർ ശുഭശകുനങ്ങൾ കാണുന്നതുവരെ യാത്ര നീട്ടിവെക്കുന്നു. ചിലരാകട്ടെ അധൈര്യം മനസ്സിൽ ഒതുക്കി പുറപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ ആശങ്കകൾ കൊണ്ട് കലങ്ങിമറിഞ്ഞ മനസ്സ് അവരുടെ കർമ്മശേഷിയെ ബാധിക്കുന്നു. പിഴവുകൾ സംഭവിച്ചാൽ ശകുനങ്ങളെ പഴിച്ചു കൂടുതൽ ഗാഢമായ രീതിയിൽ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് അടിമകളായി തീരുന്നു.

തുടക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ഗതാനുഗതികത്വത്തിൽ വേരുന്നിയ ഈ വിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്ന് മോചനം സാദ്ധ്യമാണോ? യുക്തിയിലധിഷ്ഠിതമായ നൂതന സമീപനങ്ങൾക്ക് അവശ്യം വേണ്ടതു് മനഃശക്തിയാണ്. പരിശോധനാവിധേയമാകാത്ത വിശ്വാസങ്ങളുടെ പഴകിയ മാറാലകൾ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ മനസ്സ് നിർഭയമായിരിക്കണം. എവിടെ ശിരസ്സ് ഉയർന്നിരിക്കുന്നുവോ എവിടെ മനസ്സ് നിർഭയമായിരിക്കുന്നുവോ, ആ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് തന്റെ രാജ്യത്തെ ഉയർത്തേണമേ എന്ന് ടാഗൂർ പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെ പൊരുൾ ഇതാണ്. ഒരു പുനർ നിർമ്മാണത്തിനു മുൻപ് മറ്റു പലതും തകർന്നുവീഴേണ്ടതുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ ഗാന്ധിജിയുടെ യാത്രയും സത്യത്തെയെന്നപോലെ ശക്തിയേയും അന്വേഷിച്ചുള്ളതായിരുന്നു.

തളരാത്ത അന്വേഷണ തൃഷ്ണയാണ് അടുത്ത ഘടകം. മാമൂലുകളുടെ പൊരുളുകളും പൊള്ളത്തരങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാൻ അതു നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ, അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനമുണ്ടാവില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു സമുദായത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ നിലനിർത്തിപ്പോരുന്ന സമ്പ്രദായം ഭാരതത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ചാതുർവർണ്ണ്യം രൂപം നൽകിയ അയിത്താചാരം മാരകമായ ഒരു സമൂഹരോഗമായി നിലനിന്നിരുന്നു, ഇന്നും ചുരുങ്ങിയ തോതിലെങ്കിലും നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ വക അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കെതിരെ പടപൊരുതാൻ ഒരു ധാർമ്മിക പുനരായുധീകരണം (moral rearmament) ആവശ്യമാണ്. ശക്തമായ ഒരു ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണത്തിന്റെ നവോത്ഥാനം കൊണ്ടുവരാൻ അതിനേ കഴിയൂ. വേദകാലത്തു് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കതീതമായ കണ്ണുതുറന്നു് മനനം ചെയ്തെടുത്ത ജ്ഞാനം നമുക്ക് പകർന്ന മുനിമാർ തമസ്സു മറന്നു് ഒരു ജ്യോതിസ്സിനായി പാടിയതു് ഇതേ സത്യത്തിലൂന്നിയായിരുന്നു എന്നിടത്താണ് ഈ പുരാതനം പ്രസക്തമാവുന്നതു്.

സി.എസ്. കൃഷ്ണദാസ് III ബി.എ.,
ഇക്കണോമിക്സ്

പുറങ്കോട്ട് ദാസൂട്ടിയും ഞാൻ അവശ ചരിത്രകാരനും

അന്തപ്. ബി
സുവോളജി
അവസാന വർഷം

അത്യന്നതങ്ങളിൽ നിന്നും ഭ്രമിയുടെ മാർത്തട്ടിലേക്ക് കൊള്ളിയാൻ വീശി.

ഞാൻ ഗുരുവിനെ ധ്യാനിച്ചു.

വീശിയതോ.....? പതിച്ചതോ.....?

രാത്രികളെ പകലുകളാക്കി നികഞ്ജത്തിൽ പുക പടർന്ന കേറുമ്പോഴും പുറവിന പുറത്ത് വെള്ളിടി വെട്ടുന്നു. ഇനിയും നിഴലുകളുണ്ടാകുമോ? എന്റെ നിഴലിനുവേണ്ടി ഞാൻ ചുറ്റും നോക്കി. എന്നത്തേയും പോലെ കേവലമായ പരാജയം. ഗ്രഹോ! എന്റെ രക്തം തണുത്തുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പുറത്ത് ചൂട കാണുമായിരിക്കാം. ചൂടത്ത് ചൂട്ട കൊണ്ട കുത്തും പോലെ വാത്കളുമുണ്ടാവാം. എന്തായാലും എനിക്ക് മുഖം ചുളിക്കുവാനേ കഴിയൂ. വലതുകണ്ണിന്റെ റെട്ടീനയിൽ ഒരു നിഴൽ പര ന്നിരിക്കുന്നു. ഏതോ ഒരു പുലരിയുടെ സമ്മാനമാണത്, അതോ, രാവിന്റെയോ? പുലർന്നതറിയാതെ കണ്ണിൽ കടിച്ചിരുന്ന ഇരുളിന്റെ ഒരു പാളിയാവാം. അതിൽ ഇരവിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളം കുടിയിരിക്കുന്നു. നേത്ത സ്വപ്നധൂമങ്ങളം!

ധൂമിക! ധൂമാവലിക. ഇടതുകൈത്തരമ്പിൽ കുത്തിയിറക്കിയ സൂചി വിറക്കുന്നു. ഊർജ്ജം മസ്തിഷ്ക്കത്തിലേക്ക് കൊടുത്തു കൂടെ? ശാസ്ത്രം ഇനിയും പുരോഗമിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോഴം മുന്നിൽ പ്രൊഫസറുടെ ഉദാര ഭീകര സങ്കല്പം. പ്രൊഫസറോട് പരാതിപ്പെടാൻ പറ്റുമോ? പ്രൊഫസർക്കുമുണ്ട് പരാതികളം. 'പ്രൊഫസർ' ഒരു പ്രാപഞ്ചിക സങ്കല്പമാണ്, പ്രപഞ്ചതത്വത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലാണ്.

ഇടതു കൈത്തരമ്പിൽ സൂചി വിറച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. അനസ്യൂതമായ പ്രവാഹം. ഊർജ്ജത്തിന്റെ ഒരു പാരാവാരം ശരീ രത്തിലേയ്ക്ക് വാറിച്ചേരുന്നു. പ്രൊഫസറുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇതു തികഞ്ഞ സിംബോളിസമാണ്. ഒരിക്കൽ ലോകകാര്യങ്ങളം സംസാരിച്ചിരിക്കെ പല പണ്ഡിതാഗ്രേസരന്മാരുമായി തനിക്കുള്ള വ്യക്തി ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പ്രൊഫസർ ഒരുപാട് പറഞ്ഞു. ഏറെനേരം പ്രൊഫസർ അവരെ വാഴ്ത്തുകയുണ്ടായി. പ്രൊഫസറുടെ തൊണ്ടയിടറിയതും ശരീരം കോരിത്തരിച്ചതും ഞങ്ങം ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒടുവിൽ കൊടുപ്പുന്നയുടെ ഉദ്ധരണിയിലൂടെ പ്രസംഗം ഉപസംഹരിക്കയുണ്ടായി. ഒരു പുനർവിചിന്തനത്തിന്റെ അന്ത്യ ത്തിൽ ഞങ്ങം തീർച്ചയാക്കി. ശരിയാണ്, അനുവാചകന്റെ അഭിരുചിക്കിണങ്ങിയ മരുന്ന് സിറിഞ്ചിലാക്കി ആഴങ്ങളി ലേയ്ക്ക് കുത്തിച്ചെലുത്തേണ്ടതു നമ്മുടെ കടമ. തിരുവായ്ക്ക് എതിർവായില്ല. രോഗശാന്തിയും ഫലം!

കഫേകളിൽ ചിലവഴിക്കുന്ന സായഹ്നങ്ങളിലൊന്നിൽ വെച്ചാണ് എനിക്ക് വെളിപാടുണ്ടായതു. ''യുറേക്കാ'' ഞാൻ അലറി. ആർക്കിമിഡീസിനെ കണ്ട നാട്ടുകാർ ഭയന്നുവിറച്ചു. ആ വെളിപാട് ദാസൂട്ടി എന്ന സംഭവത്തിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നു. ദാസൂട്ടി എന്ന സംഭവം അതിനുപരി ഒരു പ്രതികരണമായി നിൽക്കുമ്പോഴം ഒരു സിറിഞ്ചിന്റെ ആവശ്യം പോലുമില്ല എന്നതു

പുറങ്കോട്ട് ദാസൂട്ടിയും ഞാൻ അവശ ചരിത്രകാരനും

അനൂപ്. ബി.

ഒരു മികച്ച ആഖ്യാനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിവേണം സൃഷ്ടികർമ്മം. അതു് വേദങ്ങളിലും, ഉദ്പത്തിപുസ്തകങ്ങളിലും കാണുന്നു, 'ആദിയിൽ വചനമുണ്ടായി, വചനം രൂപമായി.....'കർമ്മമോ, കർമ്മപിഴയോ...? മനസ്സിൽ ദാർശനികപ്രളയം അലതല്ലുന്നു. ബീജവാഹിനി അടഞ്ഞുവോ? ഇല്ല! സൃഷ്ടിയുടെ ലോലമെങ്കിലും തീവ്രമായ വേദന തനിമയാർന്ന തരംഗങ്ങളുതിർത്തു. പക്ഷെ സങ്കലനത്തിനു മുൻപേ പേറ്റുനോവനുഭവപ്പെട്ടുകയായിരുന്നു. സമയമായില്ല ഒരു മൂന്നാമന്റെ ആവശ്യമുണ്ടു്. മസ്തിഷ്ക്കം ആടിയുലഞ്ഞു. തുടർന്നു് അനിവാര്യമായ ഒരാഗമനവും. ഒരു മനുഷ്യരൂപം മനസ്സിലേക്കു് ഊളിയിട്ടെത്തി. എന്റെ അയൽവാസിയായ പഴയ താന്ത്രികാചാര്യൻ. പുറങ്കോട്ടു് ദാസുമുപ്പൻ ഇട്ടിസി. പിന്നെ, അയാളുടെ മകനും ഊർമ്മിള അവളുടെ പച്ചച്ചിരി! ഇളക്കുന്ന നാഭിയിടങ്ങളും! നേർവഴിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ചിന്തയ്ക്കു കടിഞ്ഞാണിട്ടു. അപ്പോഴേക്കും ഉള്ളിൽ ദാസൂട്ടിയുടെ പട്ടാഭിഷേകം നടന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇനി കേവലമായ ദാസൂട്ടിയല്ല ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ പ്രതീകമാണു്. പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളുടെ കലവറയാണു്. പക്ഷെ അതിനുമുൻപു് ദാസൂട്ടിയുടെ ദൈനംദിന ചട്ടവട്ടങ്ങളും അറിയണം. അതിനായി ദാസൂട്ടിയുടെ ലോകത്തിലേക്കു് എന്റെ ശരീരവും ഒപ്പം മനസ്സും കൂതിച്ചു. ചോദ്യങ്ങളും നാടകീയമായിരിക്കണമെന്നു് പണ്ടേ ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്നു. സചിന്തകളുമായികഴിയുന്ന പ്രതികരണ ശൂന്യനായ ഈ താന്ത്രികന്റെ അരികിലെത്തിയപ്പോഴും ഏനിക്കു് തെല്ലൊരു ലജ്ജ തോന്നാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും നാടകീയമായി തന്നെ ഞാൻ ഒരു ചോദ്യം തൊട്ടുത്തു: "പ്രഭോ, അങ്ങു് യമനോ, യമകിങ്കരനോ, അന്തകാന്തകനോ? ദാസൂട്ടി സാവധാനം തലയുയർത്തി. ആ കൺകളിൽ വിസ്മയം. സ്വതവേ കാണാറുള്ള വിളറിയ വികാരമറ കൺകളായിരുന്നില്ല അവ. വന്യമായ ഒരു തിളക്കം അവയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു ഞാൻ ഒന്നു ഞെട്ടി. ദാസൂട്ടി മെല്ലെ ചുണ്ടു വിടർത്തി അതെ ദാസൂട്ടി ചിരിക്കുകയാണു്. എന്റെ കൺകളിൽ ഇരുട്ടു കയറി, ചെകിടടഞ്ഞു. ദാസൂട്ടിയുടെ ചിരി തലക്കുള്ളിൽ മുഴങ്ങുന്നു. എന്റെ നിയന്ത്രണങ്ങളും കൈവിട്ടു. ശരീരം മരവിച്ചു. മെല്ലെ മെല്ലെ ഞാൻ ദാസൂട്ടിയുടെ സ്വാധീനത്തിലാവുകയായിരുന്നു.

[തുടർന്നു് എന്റെ ഭാഗവും കൂടി ദാസൂട്ടി അഭിനയിച്ചു തുടങ്ങി. ഇനി ദാസൂട്ടിയുടെ പ്രകടനമാണു് എന്തിനു്, പരിണാമഗുപ്തി പോലും ദാസൂട്ടിയുടെ കൈയ്യിൽ തന്നെ. ഞാൻ ഒരുപകരണം മാത്രം]

നടന്നതെന്തെന്നറിയില്ല കൺകളിൽ വെളിച്ചം വന്നപ്പോഴും ഞാൻ കണ്ണു ചിമ്മി .....

സൃഷ്ടിയന്ത്രം-

ദാസൂട്ടിയുടെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം വർദ്ധിച്ചു. കൈകളിൽ മാന്ത്രിക ദണ്ഡു്, അംഗവിക്ഷേപം....അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിലൂടെ ദാസൂട്ടി വിലോകം അമർത്തി. ബ്രഹ്മാസ്ത്രം ഞൊറിഞ്ഞിരി കൊണ്ടു. ഹോ! തലപെരുക്കുന്നു ബ്രഹ്മാസ്ത്രം! ബ്രഹ്മസൂത്രം...! ദാസൂട്ടി കൈ ചുഴറ്റി, ബ്രഹ്മാസ്ത്രം വായുവിൽ വിക്ഷേപിച്ചു. അതു് ചീറി പാഞ്ഞു. വായു തുരക്കുന്ന ശബ്ദം. നേർവരയിൽ ബ്രഹ്മാസ്ത്രം മൂളുന്നു മുളൽ അതിന്റെ ശ്രുതിയായി. നേർവരയിൽ ഒരു മഴവില്ലു പൊടിഞ്ഞു. അതിന്റെ സപ്ത വർണ്ണങ്ങളും ഇളകി മറിഞ്ഞു. ഏഴും ഏഴായി മുറിഞ്ഞു നീങ്ങി. അല്പ സമയത്തിനു ശേഷം പുനർ ലയനം, വർണ്ണവിന്യാസത്തിൽ ശക്തി ആവിർഭവിച്ചു. ശക്തി പുകപടലം പോലെ വർണ്ണത്തിനൊപ്പം പടർന്നു. അതിന്റെ പഴുതുകളിലൂടെ സൂര്യരശ്മി ഊളിയിടാൻ മടിച്ചു. പിന്നെ പലതും പലതും. ഇതോ ആലീസിന്റെ മായാലോകം? ഞാൻ ദാസൂട്ടിയേ നോക്കി. അദ്ദേഹം നിർവ്വികാരനാണു് പുഞ്ചിരിക്കാൻ പോലും ദാസൂട്ടി മറന്നിരിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ എന്താണെന്നു് ചോദിക്കണമെന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ നാവുപൊന്തുന്നില്ല. എന്റെ മനസ്സറിഞ്ഞപോലെ ദാസൂട്ടി എന്നെ നോക്കി പൊട്ടന്നനേ ദാസൂട്ടി ചോദിച്ചു. "ഇതൊക്കെ എന്താണെന്നു്? അല്ലേ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടില്ല. ദാസൂട്ടി തെല്ലൊന്നിളകി. "ഇപ്പോഴും നിന്റെ നിലനിൽപ്പു് എന്തിനെ ആശ്രയിച്ചാണു്? ദാസൂട്ടി പുരുഷമായി ചിരിച്ചു. ഞാൻ തെല്ലൊന്നിളിഭ്യനായി. ദാസൂട്ടി തുടർന്നു: "നിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ അനൗചിത്യമൊന്നും കാണുന്നില്ല. മറ്റാരാണെങ്കിലും ഇതിനപ്പുറം ഒന്നും കാട്ടുകയുമില്ല" പക്ഷെ എന്നിൽ വീണ്ടും ചോദ്യങ്ങൾ നാമ്പിട്ടു. മാത്രനേരത്തിനുശേഷം വളരെ ലാഘവത്തോടെ ദാസൂട്ടി പറഞ്ഞു: "ഇതു് ലോകാവസാനമാണു്!" ഞാൻ തെല്ലൊന്നു ഞെട്ടി. ഇല്ല. ഒരിക്കലും ആവാൻ വഴിയില്ല പക്ഷെ പറഞ്ഞതു് ദാസൂട്ടിയാണു്. ആണെങ്കിൽ തന്നെ അതിനോടകം എന്തെല്ലാം ചെയ്തുതീർക്കുവാനുണ്ടു്. ഞാൻ എന്റെ പരീക്ഷണങ്ങളേക്കുറിച്ചോർത്തു. ഇല്ല ഒരിക്കലുമല്ല. ബ്രിട്ടണും, അമേരിക്കയും, ഇസ്രായേലിനിൽക്കെ ഒരു ലോകം പെട്ടന്നവസാനിക്കുന്നതിലുള്ള അനൗചിത്യത്തേക്കുറിച്ചു് ഞാൻ ബോധവാനായി. എന്തിനേറെ എനിക്കു് ദാസൂട്ടിയോടു് പുച്ഛം തോന്നി ദാസൂട്ടിയെന്ന സിംഹവാലൻ കുരങ്ങിനുടിയിരിക്കുന്നു ഡയോജനിസു്, ഫൂ!

പുറങ്കോട്ട് ദാസൂട്ടിയും ഞാൻ അവശ ചരിത്രകാരനും

അനൂപ് ബി.

ഞാൻ ദാസൂട്ടിയെ ശ്രദ്ധിച്ചു...ദാസൂട്ടി നിർവ്വികാരനാണ്. നേരം കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഈ തൊന്തരവിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടണം. പക്ഷെ.....

പൗരൻ എന്നതിലേറെ ഞാനൊരു മനുഷ്യനാണ് ദാസൂട്ടി എന്ന മായ...പെട്ടെന്ന് ദാസൂട്ടി കൈ ഉയർത്തി അതോടൊപ്പം എന്റെ തല യാന്ത്രികമായി നൂറിഎൻപതു ഡിഗ്രിയിൽ തിരിഞ്ഞു. പിന്നിൽ ..കറുത്ത കോട്ട് കറുത്ത കണ്ണട, കൈയ്യിൽ വിശ്വവിജ്ഞാനകോശം. ഒരു ചെറു പുഞ്ചിരിയോടെ നിൽക്കുന്ന ആരത്? പ്രൊഫസർ! അതെ, രക്ഷകൻ! പ്രൊഫസറുടെ നേർക്ക് ഓടിയടുക്കുവാൻ ആ തുപ്പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിക്കുവാൻ എന്റെ മനം തുടിച്ചു. പക്ഷെ ..... "പക്ഷെ പ്രകാശവർഷം" വീണ്ടും ദാസൂട്ടി ഇളിക്കുന്നു. എനിക്ക് അനങ്ങേണ്ടി വന്നില്ല പ്രൊഫസർ ഇങ്ങോട്ടു വന്നു. പ്രൊഫസർ ഒരു നിശ്ചിത അകലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, വിജ്ഞാനകോശത്തിൽ നിന്നും ഒരു വസ്തു എടുത്ത് എന്റെ നേർക്കുനീട്ടി. ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഒരു കോശം. കോശത്തിലെ വലിയ വാക്യൂളുകൾ എന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു. എന്നിൽ ഒരു സംഭ്രമം പൊട്ടി പടർന്നു. പ്രൊഫസർ എന്നെ മാടിവിളിക്കുന്നു. ഇല്ല! ഇതൊരു പരീക്ഷണമാണ്. ഇരുവരും ചേർന്ന് ഒത്തുകളിക്കുന്നു. പ്രൊഫസർക്കും ദാസൂട്ടിക്കും മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ ഓടുവാൻ തുടങ്ങി. അല്ല. ഓടുകയല്ല. ഒഴുകുകയാണ്. വായു എന്നൊന്നില്ല. ഞാൻ ഭൂമിയിൽ നിന്നും ഏഴെട്ടടി ഉയരത്തിലാണ്. എന്ത്! ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തി നശിച്ചിരിക്കുന്നുവോ? ദാസൂട്ടി പറഞ്ഞ കാര്യം എന്റെ ഓർമ്മയിൽവന്നു. ഞാൻ മുകളിലേക്ക് ഒഴുകുവാൻ ശ്രമിച്ചു. നിഷ്പ്രയാസം ഞാൻ ഉയരുകയാണ്. മൈലുകൾ പിന്നിട്ടു. ഭൂമിയിൽ നിന്നും ദാസൂട്ടിയുടെ ചിരി ഉയർന്നുകേൾക്കാം. ഞാൻ എല്ലാം മറന്ന് ഒഴുകുകയാണ്. ഏറെ നേരത്തിനുശേഷം ഞാൻ മേഘങ്ങൾക്കിടയിലായി ഞാൻ ഇരുന്നു. അരികിൽ ഒരു പതാകയുടെ അവശിഷ്ടം കാണാം. അതിൽ ഏറെ ചെറിയ നക്ഷത്രങ്ങളും. ഒരു ഞെട്ടലോടെ ആ സത്യം ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. ഞാൻ താഴേക്കുനോക്കി. ഒരമീബ! ഗോളാകൃതി നഷ്ടപ്പെട്ട ഭൂമി. ദാസൂട്ടിയുടെ ചിരികേൾക്കുന്നുണ്ടോ? പിന്നിൽ ഒരനക്കം. ഒരുനിഴൽ. ആരത് പ്രൊഫസർ വിജ്ഞാനകോശത്തിൽനിന്നും മറ്റൊരുവസ്തു എന്റെ നേരേ നീട്ടി ഒരു പെൻഡുലം പെൻഡുലം ആട്ടികൊണ്ട് പ്രൊഫസർ നിൽക്കുന്നു. ഞാൻ വീണ്ടും കുതിച്ചു. വേഗത്തിൽ ഒരു സ്പീഡ്ബോട്ടുപോലെ....തിരിഞ്ഞുനോക്കി പ്രൊഫസർ പിൻതുടരുന്നു. എന്റെ പരിഭ്രമത്തിൽ പ്രൊഫസർക്ക് തമാശ ഞാൻ കിതക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അൽപനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ അതാ മുന്നിൽ പ്രൊഫസർ! ഒരു മാഗ്നെറോചീറർ വച്ചുനീട്ടുന്നു. ഞാൻ നേരേ ഭൂമിയിലേക്ക് തിരിച്ചു താഴെ ദാസൂട്ടി ഒരു പൊട്ടപോലെ കാണുന്നു. ദാസൂട്ടി ചിരിക്കുന്നുണ്ടാവും.

—സംഹാരയജ്ഞം – ദാസൂട്ടി മൂന്നാം കണ്ണ് തുറന്നു. അതിൽനിന്നും ഒരു വിദ്യുൽപ്രവാഹം എന്റെ നേർക്കൊഴുകി. എന്റെ ശിരസ്സിനു ചുറ്റും വലംവച്ചശേഷം എന്റെ ചുണ്ടുകൾക്കിടയിലൂടെ ഉമിനീരിനൊപ്പം ഉള്ളിലെത്തി. എന്റെ ചുറ്റും അനേകം ദാസൂട്ടികൾ നൃത്തം വയ്ക്കുന്നു. അനേകം ദാസൂട്ടികൾ ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ ചെവിട് തകരുന്നു. ഞാൻ കണ്ണടച്ചു. മനസ്സു കേന്ദ്രീകരിച്ചു. ഒരു മറുമരുന്നിന്റെ ആവശ്യമുണ്ട്. ഒരു ആന്റർനേറ്റിവ്!...പക്ഷെ വെളിപാടുണ്ടായില്ല. ഞാൻ സ്വയം ശപിച്ചു പിന്നിൽ പ്രൊഫസറുടെ ഒച്ചകേട്ടപ്പോഴേ ഞാൻ കണ്ണ് തുറന്നു. ദാസൂട്ടി ചിരി നിർത്തിയിരുന്നു. ഓർമ്മയിൽ നിന്നെന്നപോലെ പ്രൊഫസർ പറയുന്നു. "And live a coward thine own esteem!" ഞാൻ അല്പനേരം ഓർത്തു. പക്ഷെ എന്റെ കൈയ്യിൽ ആയുധമില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ ഫലമില്ല ദാസൂട്ടി മരിക്കുന്ന പ്രകൃതക്കാരനല്ല എന്നു തോന്നുന്നു. പ്രൊഫസർ വിജ്ഞാനകോശം തുറന്നു അതിൽ നിന്നും ചില വാക്കുകൾ നിലത്തുവീണുടഞ്ഞു. "Does not the cause of conflict become the effect which in its turn becomes the cause?".....

പ്രൊഫസറുടെ വ്യക്തിത്വം പ്രപഞ്ചത്തോളം അനന്തരമാണ്. ആ അനന്തതയിൽ ഞാൻ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവരും അലിഞ്ഞുചേരുന്നു. പക്ഷെ ആ അനന്തതക്കു സമാനമായി ദാസൂട്ടി ചുരുങ്ങേണ്ടതുണ്ടോ? ചോദ്യം അർത്ഥവത്തായിരുന്നു. ദാസൂട്ടി അലറുവാൻ തുടങ്ങി.

പ്രൊഫസർ മാഗ്നെറോമീറർ വച്ചുകളിക്കുന്നു കിഴക്കുനിന്നും പടിഞ്ഞാട്ട് കാറ്റു വീശി. പ്രൊഫസറുടെ സൂചി തെന്നിമാറി...വടക്കുനിന്നും പടിഞ്ഞാട്ട് സൂചി തിരിഞ്ഞു. ആകർഷണം പടിഞ്ഞാട്ട്...ജീവവായുവിന്റെ കാര്യത്തിൽപോലും സ്വയം പര്യാപ്തത നേടിയിട്ടില്ലാത്ത ഈ ഞാൻ ആ ആകർഷണത്തിൽ സ്വയം മറന്നു. പൊടുന്നനെ ഭൂമി കുലുങ്ങി. എന്റെ ഉടൽ പിളർന്ന് കുടൽ പുറത്തുചാടി. ഒരു വാരിയെല്ല് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നവാഗതയേ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.....കൊഴുത്ത അവയവങ്ങൾ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പച്ചചിരിയുമായി നിൽക്കുന്നു.....ഊർമ്മിള!

പുറങ്കോട്ട് ദാസൂട്ടിയും
ഞാൻ
അവശ ചരിത്രകാരനും

അനൂപ് ബി.

ഇങ്ങനെയും പരീക്ഷണമോ? പരീക്ഷണമോ, വിധിയോ?

ഊർമ്മിള മെല്ലെ മെല്ലെ പദം വച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ ജ്വലിച്ചു. ഒരു ദിവ്യപ്രഭ! അവളുടെ നോട്ടത്തിനു് തീക്ഷ്ണതയേറി. ദാസൂട്ടി അറിയാതെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ഊർമ്മിള മാദക നൃത്തം ചവിട്ടി. ദാസൂട്ടിയുടെ ചിരി അതിനു താളമായി. താളം ഉയരുന്നു നൃത്തം മുറുകുന്നു. ഞാൻ വിയർത്തുകുളിച്ചു. എന്റെ ചുണ്ടുകൾ വിറച്ചു. എവിടെ? എവിടെ പ്രൊഫസർ? പ്രൊഫസർ അവിടെങ്ങുമില്ല. അയ്യോ! എന്റെ കണ്ണുകൾ മഞ്ഞളിച്ചു. നിർണ്ണായകനിമിഷം! ആ കിരാത നൃത്തത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ ഞാൻ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു് അന്തരീക്ഷത്തിൽ തങ്ങിക്കിടന്നു.

ഇടതുകൈത്തണ്ടയിൽ സൂചിവീണു. ഞാൻ ഗുരുവിനെ ധ്യാനിച്ചു. ഇനിയും വെളിപാടുണ്ടാകണം. വെളിപാടിനെ ആധാരമാക്കി അഭിനയചികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കരുനീക്കുക! സൃഷ്ടിയുടെ ആദ്യ രഹസ്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുക! സ്ഥിതിചക്രം പ്രൊഫസർ തിരിക്കട്ടെ. പഴുതുകളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ കൺപോളകൾ മുറുകെ അടച്ചു ... 00

with best compliments

VESSEL PALACE

perumanoor

cochin–15.

with best compliments

ADMIRAL TOUR & TRAVEL BUREAU

Dwaraka Buildings, Cochin–682016

(Approved by IATA, TAAI, UFTAA, Ministry of Tourism, Finance Ministry and Ministry of External Affair

Tel: 35975, 37959 Res: 39883 Telex: 885–463 ATTBIN

BRANCHES

KOTTAYAM, TRIVANDRUM, MADRAS, BOMBAY, BANGALORE

THOMAS VADAKEKUT: MANAGING DIRECTOR

ഇന്നും സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ഭൂതകാലസത്യങ്ങളിലൊന്നാണ് ഇന്ത്യ ഒളിമ്പിക്സിൽ തുടർച്ചയായി ആറുപ്രാവശ്യം ഹോക്കി കിരീടമണിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നതു്. ഫുട്ബോളിൽ, ഇന്ത്യ, പലവുരു ഏഷ്യൻ ജേതാക്കളായി. തീർന്നില്ല, ആയിരത്തി തൊള്ളായിരത്തി അൻപത്താറിൽ മെൽബോൺ ഒളിമ്പിക്സിൽ വിജയപീഠത്തിൽ നാലാമത്തെ സ്ഥാനത്തു് ഇന്ത്യൻ കായികരംഗം ചവുട്ടറപ്പിച്ചു.

ഈ നേരുകൾ, ഒരിക്കലും, നമ്മുടെ കായികരംഗമനുഭവിക്കുന്ന ദുരന്തത്തിന്റെ നീളുന്നപട്ടികയ്ക്ക് അപവാദമായിത്തീരുന്നില്ല. രണ്ടുകോടിയിൽ താഴെ മാത്രം ജനസംഖ്യയുള്ള കിഴക്കൻ ജർമ്മനി അന്താരാഷ്ട്രമത്സരങ്ങളിൽ പ്രശംസ വാരിക്കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. സോഷ്യലിസ്റ്റ് ക്യൂബയും ടിനിഡാഡും ഇന്നും പുതിയ വിജയഗീതങ്ങൾ പാടി കായികരംഗത്തേക്കുണരുന്നു. നമുക്കെന്തു പറ്റി?

കളിക്കളങ്ങളുടേയും ഉപകരണങ്ങളുടേയും പരിമിതിയാണെന്നുള്ള പറഞ്ഞൊഴിച്ചിൽ ഉന്നതവൃത്തങ്ങളും വളരെക്കാലമായി തുടർന്നുപോരുന്നു. ഏതൊരു കായിക സാംസ്കാരത്തിനേറെയും പ്രാഥമിക ആവശ്യങ്ങളാണ് അവ. മികച്ച കളിക്കാരുടെ അഭാവം, ദൗർഭാഗ്യവശാൽ ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഇനിയും നേരിട്ടിട്ടുമില്ല ലോകത്തിലെ ഏതു താരത്തോടും കിടപിടിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന കരുത്തരായ യുവാക്കളും ഇവിടെയുണ്ട്. എന്നിട്ടും നാം അന്താരാഷ്ട്രവേദികളിൽ നിന്നും പിന്തള്ളപ്പെടുന്നു. വളർച്ച മുരടിപ്പിയ്ക്കുന്ന, വികാസം ഇരുത്തെടുക്കപ്പെടുന്ന എന്തോ ഒന്നു് ഇവിടത്തെ കളിക്കളം നിയന്ത്രകരുടെ ചേഷ്ടകളിലുണ്ട്.

സ്വാർത്ഥം ജന്മസിദ്ധമായ ഒരുകൂട്ടം വെള്ളാനകളാണ് ഇവിടെ വളരെക്കാലമായി കായികവേദി കൈയടക്കി വച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. കളിക്കളങ്ങളിലാകെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന, അന്തസ്സത്ത വലിച്ചൂറ്റിയെടുക്കുന്ന, ഇത്തിക്കണ്ണികളും ഉപദേശകസമിതികളോ സ്പോർട്സ് കൗൺസിലുകളോ ഒക്കെ ഇവർക്കുമുന്നിൽ നിസ്സഹായരായി അവസാനം ഇവരിലൊന്നായിത്തീരുന്നു. ഓരോ പരാജയത്തിനുശേഷവും ഇവിടെ അവലോകനവും തുടർന്നു് രാത്രിയോളം നീളുന്ന വിചാരണയും നടക്കുന്നു. ഒരു ഹ്രസ്വകാല ചികിത്സ, ഈ വൃത്തികേടുകൾക്കു് പരിഹാരമാവുമെന്നാണു് ചിലരുടെയെങ്കിലും വിശ്വാസം.

കൊട്ടിഘോഷിയ്ക്കപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രാപ്തിയ്ക്കുശേഷം കായികമായ ഒരു പുനരുത്ഥാനത്തിനായി ഇവിടെ അലസിപ്പോയ ശ്രമങ്ങളും പലതുണ്ടായി. അഖിലേന്ത്യാതലത്തിലും ജില്ലാഅടിസ്ഥാനത്തിലും സ്പോർട്സ് കൗൺസിലുകളും സൃഷ്ടിയ്ക്കപ്പെട്ടു; സ്പോർട്സ്വിനിമയ പരിപാടികളും സംഘടിപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ട ഇവിടെ എന്നിട്ടും കളിയും കളിക്കാരും വളർന്നില്ല.

ദേശീയ നിലവാരത്തിൽ ഇന്ത്യ, എന്നും, സ്പോർട്സിനു് നല്ല പ്രാധാന്യം ഇതുവരെയും നൽകിയിട്ടില്ല. കായികരംഗത്തെ പ്രതിസന്ധിയ്ക്കു് പ്രധാനകാരണം ഇതിൽ നിന്നും തുടങ്ങുന്നു. തങ്ങളുടെ ശൈശവകാലത്തു് കായികശക്തി പ്രകടമാക്കിയവർ ഇതു മൂലം തീരെ ശ്രദ്ധിയ്ക്കപ്പെടാതെ പോകുന്നു. സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും കായികവിദ്യാഭ്യാസം നിർബ്ബന്ധിതമാക്കിയിട്ടും അവിടങ്ങളിൽ കാര്യമായ പ്രവർത്തനമൊന്നും നടക്കുന്നില്ല വിദ്യാലയജീവിതം അവസാനിയ്ക്കുന്നതോടെ, അങ്ങനെ, കുട്ടികളും കായികരംഗത്തിനോടും വിട പറയുന്നു. കളിക്കളത്തിൽ കാലുനഷ്ടമായവർ, മറ്റു് അംഗവൈകല്യങ്ങളും വന്നവർ... ഒക്കെ പാടെ മറവിയിലേയ്ക്കു തള്ളപ്പെടുന്നു. എന്തിനു്, ചികിത്സിച്ചു മാറ്റാനാവുന്ന വൈകല്യങ്ങളും പോലും അവഗണിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. കളിക്കാർക്കു്, ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങളും പിടികിട്ടാത്ത എന്തോ ഒന്നായി അപാരതയിലേയ്ക്കു് പുറം തിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ വിധി മുൻകൂട്ടിക്കാണാനാവുന്ന കളിക്കളത്തിലെ കുരുത്തക്കേടുകാർ കായികരംഗത്തോടു് നിതാന്തമായി യാത്രപറഞ്ഞു് അങ്ങനെ പിരിഞ്ഞുപോവുന്നു.

വളർച്ച മുരടിപ്പിയ്ക്കുന്ന എന്തോ ചിലതു് ഇന്ത്യൻ കായിക രംഗത്തുണ്ടു്. ഒരുകൂട്ടം വെള്ളാനകൾ ഇവിടെ കായിക വേദി കയ്യടക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു.

കായിക രംഗത്തെ ഇത്തിക്കണ്ണികൾ

സാമ്പത്തിക, സാമൂഹ്യ, രാഷ്ട്രീയരംഗങ്ങളിൽ പുഴുക്കുത്തേറ്റ ഇന്ത്യ കായികവിനോദങ്ങളെ മറക്കുന്നതു്, ഒരുപക്ഷെ, ഒരനിവാര്യതയാവാം. ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യകരമായ അവസ്ഥ മാനസികാരോഗ്യം തന്നെയാണെന്നും അതു് രാഷ്ട്രത്തിനും ആരോഗ്യകരമാവുമെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്ന മനുഷ്യർ തരണതലത്തിൽ നിന്നും തഴയപ്പെട്ട ഒരിടത്തുനിന്നും ഇതൊന്നും പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുക സാദ്ധ്യവുമല്ല. 00

APPU VS

T. C. Sivaram
III B. A. Economics

The scenario, now is replete with police brutalities, political clowns in their somersaults and finally the cultural scene being governed by hoodlums from all other fields. If India, the renowned land of principles, shed its glories and forgot its past, there was a man to uphold the bygone values: Mr. Appu, the Director of the IAS Training Institute at Mussourie. What was that which prompted P. S. Appu to submit his resignation? Just the fact that he suffered for his principles. One fine morning the name of Appu hit the head lines when he took stern measures against a probationer Mr. V. K. Singh for behaviour unbefitting even an illiterate dacoit. He was removed unceremoniously and was asked to proceed on leave. In the enquiry that followed, it was revealed that since Mr V. K. Singh knew the right people in the corridors of power, he managed to get away with a crime which is punishable under the Indian Penal Code. Instead, P. S. Appu was punished for no crime of his own other than his zest to live a good man with better principles.

For P. S. Appu, this experience was not new. He had suffered previously under many higher bureaucrats and Chief Ministers. Chief ministership has been a post occupied in India in the past by statesmen like B.C. Roy and today there are people like Mr Abdul Rahiman Autulay to wash off the good name. As C M of Maharashtra, he started Trust (hypocritical reason: for encouraging the deserved and poor in education and arts). Favours of the government were on sale on the basis of the amount of donation to the Trust. Money bags and politicians had a field day. Cement was allocated according to the whims of this C M. While the needy looked up in despair, the rich managed to get allocations in their favour since legislation had been passed so as to enable the C M to do as he pleased with such a neecy commodity. Thus Autulay craved to give his worthy contribution to ameliorate 'good principles' in public life and politics.

Then there was a well-fed man who paid Rs 2 a day or less to exploited labourers on his family farms: Bihar's Cong (I) Chief Minister, Jagannath Mishra

The Bihar state Minimum Wages Act for agricultural labour sets down the absolute minimum wage for farm labourers doing an eight hour day, at Rs 4.50 plus a substantial meal during the working hours. Penalty for any infringement on the Act is also severe-payment of ten times the decreed amount to the labourer. The erring employer's right to appeal too is restricted: he can appeal only to the High court.

Newsmen talked to some 40 such labourers working for the Mishras-Dr. Mishra, his brothers Shyamnarayan, Mrityunjoy, Kamal Narayan, and nephew Vijay (elder brother L. N Mishra' son). None of them were earning more than Rs two for twelve hours of hard labour a day. A callous and unrepentent Jagannath Mishra made a rebuttal: "the statement about inadeqate payment of wages is absolutely baseless and incorrect"-nothing more.

Mr. Mishras double is here in Madhya Pradesh. After the exposure in the media of the Bhagelpur blindings under the shadow of a blind CM Arjun Singh, news journals came out with another story the policemen are torturing young

men into impotence in a small town called Chhatarpur. The police tortured them by hanging them upside down, beating them and then passing electric shocks through their genitals. 13 young men became impotent wrecks. This is the kind of brutality that the worst kind of fascism breeds. The Madhya Pradesh police had a fancy name for this torture: *Laxman Jhula*.

Just like Mishra, Mr. Singh too trotted out uninteligible explanations saying that the tortured ones were criminals. None was eventually punished for it. The policemen are said to be the white corpuscles in a nation's blood stream; they evict the anti-social elements and maintain internal order. But today they've turned out to be mere tools in the hands of the stinky politicians who wield them. In their quest for results and publicity, they stage managed the killing's of 'suspected naxalites' in Tamil Nadu. It was a massacre of the innocents. The question is not whether the action was right or wrong (obviously wrong), but whether the police could he involved in such brutal, inhuman acts: what is wrong? Has the brutalty been ever a by-product of their severe training or rather a combination of circumstances (arising out of this ill-begotten social set-up) making them desperate?

Perhaps the MP's can take these problems to the parliament; but it has been reduced to mere *farce* where the ruling party gets away with cheating even the parliamentary committees. When the parlimentary public sector committee was enquiring into the dealings of the IOC, files regarding a 175 million dollar deal entered into, by the nation, was shielded from it. The IOC had entered into a deal with Kuo oil of Hong Kong for the supply of HS Diesel and Kerosene at terms which were detrimental to the nation. Despite clear technical indications that the price was falling, the government entered in a contract for supply at fixed price leading to a collossal loss of almost 9 - 12 crores. The PPSC, despite repeated requests were not allowed to examine the file. An enterprising journalist like Arun Shourie was there to dig up the skeletons of a conspiracy; heeven printed out the legal points on which true case could be built up. There was none to pick up the threads and bring the guilty to book The Kuo Deal, thus, was buried in the in the bedlam of no - confidence motions and parliamentery gimmicks. So much of parliamentary values were held up in the air: If our parliamentarians, who represent the Indian People, can't check such erroneous expenditure by the government, what about the POOR LAYMAN?

This is the right point, we feel; to take a closer look at the other Appu. This mascot of the Asiad '82 symbolises corruption at higher levels. Even after the Asiad itself, the cost benefit of the preparing orgy, it is expected, will be a matter of controversy. This 'project of waste' is estimated to devour Rs 700 Crores, the offical budget being 58 Crores. The two powerful lobbies in the ruling party will have to make continuous wars to derive their share of cash from this huge amount for a master-minded looting. For a country like India, which is already on the verge of an 'economic disaster,' which gets money from the IMF to meet its day-to day expenses, this costly *tamasha*, perhaps is a legitimate way to progress.

Between these two extremes- one of a solemn zeal to grasp the good principles, rather values and the other being an outright enthusiasm to corruption-symbolised by P S Appu and Asiad Appu respectively, we were crawling all our way to progress down the ages, it has been a continuing process. Our history shows that the countrymen's innate wisdom will eventually shatter the foundations of a corrupted scocial system. While we find the existing state of affairs in the country finally throw the country into doldrums, we can hope because there are, REASONS FOR HOPE. 00

APPU

A note on the decaying social values of India

THE MASCOT FOR IX ASIAN GAMES DELHI-1982

Frank Feather
India Tomorrow In The Global Context

TWENTY years are not far away and a giant country like India cannot escape the responsibility of playing a major role in bringing a new world order. For that she must prove to the world that she can put her house of poverty and deprivation in order for a new stage of evolution. However the world is intricately interdependent. In the future many actions will have to be taken globally. There is a strong consensus that economists in the industrialised nations must re - examine their theories, strategies and tactics in order to provide better management alternatives-not only for their own economies but for the Third World which looks to the West for its lead and direction. We need to implement 85 % of what we profess on tons of paper all over the globe to make a better and less unequal world. Mahbub ul Haq of the World Bank has offered a programme in this regard:

New institutions of world interdependence must be set up.

A system of global management must be accepted for the depletable as well as global resources of this planet.

There should be an international commitment to put a definite floor under absolute poverty before the end of this century;

The developing countries must accept a clear responsibility to restrain their own population growth;

We must try to create a world with relatively open borders, for movement of goods, capital and people;

We must convince each nation that their vast expenditure on defence is buying more insecurity rather than security

To do this requires the emergence of a common global mind and the establishment of new trans-global organisations and institutions. OO

Rajmohan Gandhi

Conversation

"People's power can achieve everything"

The following are extracts from the interview with Mr. Rajmohan Gandhi prepared by the editorial board.

Q: *What exactly can the people of a country achieve through their power?*

Ans: Any thing. The wrong notion that only effective publicity will result in achievement is very widespread. Really, the true exhibitions of people's power in our country have gone mostly unnoticed. Take the case of "chipko movement" in UP in which women hugged the trees and thus prevented felling of trees by very powerful contractors who had "connections". What is needed is determination and dedication.

Q: *Will it be true to say that people's power will have a say in international matters?*

Ans: Definitely. Public memory is not so short to forget the case of the Russian physicist Sakharov and his step-son's newly wed wife. Nobody in the world thought that the Kremlin would yield. But yield it did.

Q: *But what if people commit execsses with their latent power?*

Ans: I think you are referring to the Bhagalpur blindings and the like. The people's power should act as a watch dog and should be prompted by the inner voice.

Q: *Would you please pin point the areas where people's power can play a useful role in India?*

Ans: The cases of the undertrials languishing in the jails of Bihar, in the episodes of the so called encounters of police with dacoits and naxalites in UP and Tamil Nadu, in eliminating scared witnesses and in weeding out corruption...

OO

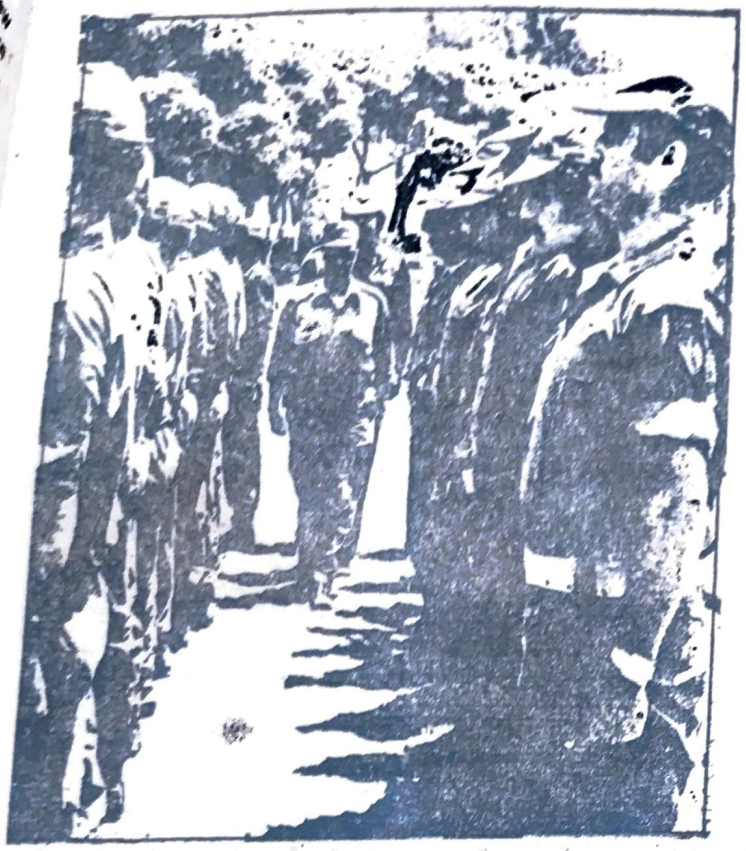

പാലസ്തീൻ ദുഃഖത്തിന്റെ അരനൂറ്റാണ്ട്

...യാറാക്കിയത്: ഫീച്ചർ യൂണിറ്റ്

ഗൃഹാതുരത്വം എന്ന അനുഭവം കണ്ണീരു വന്നുനിറഞ്ഞ മനസ്സോടെ ഏറ്റുവാങ്ങിയ മനുഷ്യർക്ക് പാലസ്തീൻ അറബികളെക്കുറിച്ചു വിചാരിയ്ക്കാൻ അവകാശമുണ്ട്. ആണ്ടുകളുടെ കുമിഞ്ഞുയരുന്ന അവശിഷ്ടങ്ങളിലേയ്ക്കു നോക്കി വാഴ്വു മുഴുവൻ പോരാട്ടത്തിനായി സമർപ്പിച്ച പാലസ്തീൻ അറബി തനിയ്ക്കു നഷ്ടമായ നാടിനെയോർത്തു് അലോസരപ്പെടുമ്പോഴും ഗൃഹാതുരത്വം അവനെ അലട്ടുകയില്ല. തലമുറകളായി മേൽവിലാസമില്ലാത്ത മനുഷ്യർക്കു് ആ വികാരം അന്യമാവാനേ സാദ്ധ്യതയുള്ളൂ. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ നിന്നു തുടങ്ങി അവരനുഭവിച്ച അനാഥാവസ്ഥയുടെ ചരിത്രം തിരക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, സ്മരണയിൽ തങ്ങുന്ന സംഭവങ്ങളിലാകെ ചോര പുരണ്ടുകിടക്കുന്നു. നാല്പത്തെട്ടിനു മുമ്പു് പടിഞ്ഞാറൻ അനുകമ്പയോടെയുള്ള സയോണിസ്റ്റു് ഭീകരവാഴ്ചയ്ക്കു് ഇരയായിത്തീർന്നവർ, ആ വർഷം ഇസ്രായേലിന്റെ പിറവിയ്ക്കു ശേഷം, ആ രാജ്യത്തിന്റെ നീളുന്ന കടിഞ്ഞാണുകൾക്കു് പ്രതിരോധത്തിന്റെ ഉത്തരങ്ങൾ നൽകി ചെറുത്തുനില്പിനു് ഒരു പുതിയ രേഖ സൃഷ്ടിയ്ക്കാൻ സന്നദ്ധരായി. ഇസ്രായേലിന്റെ തർക്കശാസ്ത്രം സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ആവനാഴിയിൽ നിന്നായിരുന്നുകൊണ്ടതാണെന്നിരിയ്ക്കേ, ലെബനൺ കേന്ദ്രമാക്കിയ പാലസ്തീൻ വിമോചനസേന തങ്ങൾ വിശ്വാസമർപ്പിച്ച സത്യത്തിനു് കാവൽ നിന്നതിന്റെ പിറകിൽ വൈരുദ്ധ്യം നിറഞ്ഞ ഒരു ചരിത്രമുണ്ടു്. ആ ചരിത്രത്തിന്റെ വേരുകൾ ഏതു മാത്രം പടർന്നുകിടക്കുന്നു എന്നു് അന്വേഷിച്ചറിയാനാണു് ഈ ഫീച്ചർ ഉദ്യമിയ്ക്കുന്നതു്.

o

ലബനൺ എന്ന രാഷ്ട്രത്തിനു വന്നുവീണ ദുരന്തത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ പാലസ്തീന്റെ സന്താനങ്ങളിൽ വച്ചു കെട്ടാനാണു് എക്കാലവും പടിഞ്ഞാറൻ പ്രചാരണം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രസ്തുത ദുരന്തത്തിന്റെ വേരുകൾ പ്രാദേശികമായ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹിക പ്രത്യേകതകളിൽ ചെന്നു നിൽക്കുന്നു. ഈ പ്രത്യേകതകൾ അവയുടെ ഉള്ളുറഞ്ഞു് അയൽക്കാരും വിദേശശക്തികളും തുടക്കം മുതൽ ചൂഷണം ചെയ്യാൻ ഏറെ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഇന്നു് ലബനൺ ജീർണ്ണതയിൽ കൂപ്പുകുത്തിക്കിടക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അതിനുഹേതു, ഒരു പരിധിവരെ, അതിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രമല്ലാതിരുന്ന സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയാണു്. വ്യാവസായിക കാർഷിക മണ്ഡലങ്ങൾ ഇന്നും, ലബനണിൽ,

ശോചനീയാവസ്ഥയിലാണ്. സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ ടൂറിസം മാത്രം ആശ്രയിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഒരു കാലവുമുണ്ടായിരുന്നു, അവിടെ. തുടരെത്തുടരെയുണ്ടാകാവുന്ന ഇസ്രായേലും പാലസ്തീൻ വിമോചനമുന്നണിയും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടം, ഇസ്രായേലിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ആക്രമണം – സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ ഉലയ്ക്കുന്ന മറ്റു ചില ഘടകങ്ങളാണ്. ലബനണിലെ പാലസ്തീൻകാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം സന്തുലിതാവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഘടകമായിത്തുടരുന്നു, താൽക്കാലിക പോംവഴികളും അസാദ്ധ്യമാണെന്നതാണും.

ഫ്രഞ്ചുകാർ നാമം നൽകി വാഴിച്ച 1920 മുതൽക്കു തന്നെ, ലബനൺ വർഗ്ഗീയ കഴപ്പുങ്ങൾകൊണ്ടു സമൃദ്ധമാണ്. 120 മൈൽ നീളവും ഏകദേശം 35 മൈൽ വീതിയുമുള്ള ഈ കൊച്ചുദേശത്തു 17 വർഗ്ഗീയ വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. വർഷങ്ങളായുണ്ടാക്കിയ ഒരു ദേശീയ ഒത്തുതീർപ്പ് പരമ്പരാഗതമായ ഈ വർഗ്ഗീയ അശാന്തിയ്ക്ക് പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. ക്രൈസ്തവരും മുസ്ലീങ്ങളും തമ്മിൽ എക്കാലവും ഏറ്റുമുട്ടൽ തുടർന്നു, അവയ്ക്ക്, ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ ഒരു ഛായ സൃഷ്ടിക്കാനും ഒരു പരിധിവരെ കഴിഞ്ഞു എന്നതാണു സത്യം. ലെബനൺ എന്ന രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സൃഷ്ടിതന്നെ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയിൽനിന്നുമുടലെടുത്തതാണ്. അറുപതുവർഷം മുമ്പ്, ലെബനൺകാരൻ പിറവിയെടുത്തതു തന്നെ ക്രൈസ്തവരും മുസ്ലീങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലായ്മയുടെ പാരമ്യത്തിലെത്തിയിരുന്നു. ലബനൺകാരുടെ ചരിത്രവും ഘടനയും നിർണ്ണയിക്കുന്ന രണ്ടു പ്രത്യേകതകളിവയാണ്: പൂർവ്വദിശയിൽ രാഷ്ട്രത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്ന നീണ്ട മലനിരകളും, മദ്ധ്യധരണ്യാഴിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഇടുങ്ങിയ തീരദേശവും. പ്രാചീനകാലത്തു ഫിനീഷ്യർ കച്ചവടം ചെയ്തിരുന്ന ബിബ്ലോസ്, ടൈർ, സിഡോൺ എന്നീ തുറമുഖങ്ങൾ തീരപ്രദേശങ്ങളിലാണ്. തുടർന്ന് ഈജിപ്ത്, അസീറിയ, പേർഷ്യ, സെലൂഷ്യ എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്നും വന്ന കയ്യേറ്റക്കാർ പ്രധാനമായും ചൂഷണത്തിനായി ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ചതു വനങ്ങളിലാണ്. ലെബനൺ പല സംസ്കാരങ്ങളുടെയും പിള്ളത്തൊട്ടിലായി-ഗ്രീക്ക്, റോമൻ, ബൈസാന്റൈൻ, ആരബ് വിശ്വാസങ്ങൾ ലെബനണിലേയ്ക്ക് അതിനെ കീഴടക്കിയ ചക്രവർത്തിമാർക്കൊപ്പം വന്നു. ഒമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ, പ്രധാനമായും ക്രിസ്തുമതത്തിനായിരുന്നു ഏറെത്താമസിയാതെ ഷിയാ, ഡ്രൂസി എന്നീ മുസ്ലീം വിഭാഗങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യൻ സങ്കേതങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ജനനം കണ്ടു. ഉപരിതലം പ്രശാന്തമായിരുന്നുവെങ്കിലും, അകത്തുനടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന രസമില്ലായ്മ ഓട്ടോമാൻ ഭരണകാലത്തു മൂർച്ഛിച്ചു. 1840ൽ ഓട്ടോമാൻ ചക്രവർത്തിമാർ നേരിട്ടധികാരം സ്ഥാപിച്ചു; ഇരുപതുവർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം സാഹചര്യങ്ങൾ ഏറെ വഷളായി. ഡ്രൂസ് മുസ്ലീങ്ങളും മാരോണൈറ് ക്രിസ്ത്യാനികളും സ്ഥിരസംഘട്ടനങ്ങളിലേർപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. അങ്ങനെയാണ് ലബനണിൽ ഫ്രഞ്ച് ഇടപെടലിനു കളമൊരുങ്ങിയതു.

ഒന്നാം ലോകയുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനം, ഓട്ടോമാൻ ചക്രവർത്തിമാരുടെയും അവസാനമായിരുന്നു. പുതിയൊരു കരാറനുസരിച്ച് സിറിയയെ പങ്കുവച്ചു. ഫ്രാൻസിനു സിറിയയും ലബനണും. ബ്രിട്ടനു പാലസ്തീനും വിഭജിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്ന ഇറാക്കും. ബെയ്റൂട്ട്, ട്രിപ്പോളി, ടൈർ, സിഡോൺ, ബെക്കാ തുടങ്ങിയ തീരദേശങ്ങളും ഫ്രാൻസ് ലെബനൺകാരന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള ലബനൺ സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. ഈ പുതിയ ലബനണും അല്പം ദോഷമുണ്ടായിരുന്നു; ഒരിയ്ക്കലും തള്ളിപ്പറത്താക്കാനാവാത്ത വിധം സമ്പന്നമായ സെമി, ഷിയാ മുസ്ലീങ്ങളും ക്രിസ്ത്യൻ ഭരണത്തിനു കീഴിൽ വന്നു എന്നതുതന്നെ അവിടത്തെ ഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന

എന്താണു സിയോണിസം?

സിയോൺ എന്ന ഹീബ്രു പദത്തിനു മല എന്നാണർത്ഥം. മതപരമായ പ്രത്യേകതകളാവാം, പിന്നീടു ആ വാക്കിനു ജറുസലേമിലെ മല എന്ന അർത്ഥം കല്പിച്ചതു. കാലം ചെന്നപ്പോൾ യഹൂദന്മാർ പാലസ്തീനിൽ ദേശീയഗൃഹം പണിതുയർത്താൻ ഒരു പ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങി. അതിനു സിയോണിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനം എന്നവർ പേരിട്ടു. അവരുടെ സിദ്ധാന്തം സിയോണിസവുമായി. സിയോണിസത്തിന്റെ ആദ്യപ്രവാചകൻ തിയഡോർ ഹെർസൽ ആയിരുന്നു. 1897ലെ ആദ്യത്തെ അന്താരാഷ്ട്ര സിയോണിസ്റ്റു കോൺഗ്രസ്സിനുശേഷം ഹെർസൽ അതിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു: "ഒറ്റവാക്കിൽ, ഞാൻ ഒരു യഹൂദ ദേശമുണ്ടാക്കി"– അമ്പതു വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു ഹെർസലിന്റെ വാക്കുകളും സത്യമാകുന്നതു കണ്ടു. 1948 മെയ് 14നു പാലസ്തീനിൽപെട്ടന്ന ടെൽ അവീവിലെ മ്യൂസിയത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ഡേവിഡ് ബെൻഗുറിയൺ ഇസ്രായേൽ എന്ന രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉദയം പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവിടെ അന്നു വസിച്ചിരുന്ന ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ സമ്മതം തേടാതെയായിരുന്നു, ആ പ്രഖ്യാപനം. സിയോണിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനം ആദ്യമായി ലോകത്തിനു മുമ്പിൽ അവതരിയ്ക്കപ്പെട്ടതു ഒരു ദേശീയ പ്രസ്ഥാനം എന്ന നിലയ്ക്കാണ്. പക്ഷെ, സത്യത്തിൽ, അതൊരു ദേശീയ പ്രസ്ഥാനമായില്ല: അതു പിറവി കൊണ്ടതു അവരാഗ്രഹിച്ച ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനു പുറത്തായിരുന്നു എന്നതു തന്നെ കാരണം. പൊതുവായ ഒരു ചരിത്രമോ ഭാഷയോ പ്രസ്ഥാനത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. സിയോണിസം നടപ്പിലാക്കാ

ക്രൈസ്തവർ പലപ്പോഴും പിന്തുണയ്ക്കായി ഫ്രാൻസിനെ സമീപിച്ചപ്പോഴും, മുസ്ലീങ്ങളും പുറത്തേയ്ക്ക് തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളും പറഞ്ഞു വിട്ടു. തെക്കുനിന്നും കിഴക്കുനിന്നും അവർ പിന്തുണ ആവശ്യപ്പെട്ടു. സംഘട്ടനങ്ങളും അന്തമില്ലാതെ തുടർന്നു പോന്നു.

ഇതിനു ശേഷമുള്ള രാഷ്ട്രീയഗതിവിഗതികളും നിരീക്ഷിയ്ക്കുമ്പോഴും നമുക്ക് ഒന്നു മനസ്സിലാവുന്നു.1920 മുതൽക്കിങ്ങോട്ട് 1943വരെ ഫ്രഞ്ച് ആധിപത്യത്തിൻ കീഴിൽ ലബനണിൽ വർഗ്ഗീയ പോരാട്ടങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മുസ്ലീങ്ങളും, പ്രത്യേകിച്ചും സുന്നിവിഭാഗം തങ്ങളും പാർക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളും സിറിയയ്ക്കു നൽകാൻ സന്നദ്ധരായി. ക്രിസ്ത്യാനികളും ചെയ്തതു മറിച്ചൊന്നാണ്, അവർ, ഒരു സ്വതന്ത്രലബനണു വേണ്ടി വാദിച്ചു. നാല്പതുകളുടെ ആരംഭത്തിൽ, ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളുടേയും ആവശ്യത്തിനു സാമ്യമുണ്ടായി: ഫ്രാൻസിൽ നിന്നും രണ്ടു വിഭാഗത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യം വേണം. അങ്ങനെ, ഈ സ്വാതന്ത്ര്യാവേശം വർദ്ധിച്ചപ്പോഴും, 1943ൽ ഒരു ദേശീയ കരാറുണ്ടാക്കി. കരാറിൽ പറഞ്ഞതിതുമാണ്. മുസ്ലീങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ദ്രോഹമുണ്ടാക്കുന്ന യാതൊന്നും ചെയ്യുകുടാ. ലെബനീസ് ഭരണഘടനയുടെ 95.ാം വകുപ്പ് ഭേദഗതി ചെയ്തു. മന്ത്രിസഭയുണ്ടാക്കുമ്പോഴും, പൊതു നിയമനങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോഴും, ഇരു വിഭാഗക്കാർക്കും സമപ്രാതിനിദ്ധ്യമുണ്ടാവും എന്നായിരുന്നു ഭേദഗതി.

1932നു ശേഷം പുതിയ കാനേഷുമാരി കണക്കൊന്നും തന്നെ എടുക്കാൻ പലരും മിനക്കെട്ടില്ല. അതിനു കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവരേക്കാൾ കൂടുതൽ മുസ്ലീങ്ങളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഭയം. നിലവിലുള്ള കാനേഷുമാരിയിൽ, ക്രിസ്ത്യൻ–മുസ്ലീം അനുപാതമാവട്ടെ, 6:5 എന്നും. ഈ നിലയ്ക്ക് സമപ്രാതിനിദ്ധ്യം ഒരു വെറും പ്രഹസനമായിത്തീർന്നു, പുറത്തുനിന്നുമുള്ള ഇടപെടലുകൾക്ക് ഒരു കാരണവുമായി. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ശേഷം ലെബനൺ ദർശിച്ച രാഷ്ട്രീയ പ്രതിസന്ധികളിലെല്ലാം ഇത്തരം ഇടപെടലുകളുണ്ട്. 1958ൽ, വളരെയേറെ നാശങ്ങൾക്കു വഴിവയ്ക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ആഭ്യന്തരസമരത്തിന്റെ വക്കത്തെത്തി ലെബനൺ ഭയപ്പാടോടെ നിന്നപ്പോഴും ഈ ഘടകങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ് നേരു്. യു. എ. ആറിന്റെ പിറവിയും ലബനണിലെ മുസ്ലീം ഭൂരിപക്ഷ പ്രദേശങ്ങളും സിറിയയ്ക്കു നൽകണമെന്നതിന്റെ പേരിൽ കെയ്റോയിലും ഡമാസ്കസിലും നടന്ന പ്രചരണങ്ങളും ലെബനണിലെ സുന്നി വിഭാഗങ്ങളിൽ ആവേശമുണർത്തി. നാസ്സർ എന്ന മനുഷ്യനിൽ അവർ എല്ലാ വിശ്വാസവുമർപ്പിച്ചു. അമേരിക്കയിലെ ഐസൻഹോവർ ഭരണകൂടത്തിൽ നിന്നും ലെബനീസ് സർക്കാർ സ്വീകരിച്ച സഹായങ്ങളും സാഹചര്യങ്ങളും കൂടുതൽ ഗുരുതരമാവാൻ ഇന്ധനം പകർന്നു. ലെബനൺ പടിഞ്ഞാറോട്ട് ചായുന്നതു് അവിടത്തെ മുസ്ലീങ്ങളിൽ ആശങ്ക വളർത്തി. ക്രൈസ്തവരാവട്ടെ, പ്രസിഡൻറ് കാമൺന്റെ പുറകിൽ ഉറച്ചു നിന്നു: അല്ലെന്നുവരികിൽ, ലെബനൺ അറേബ്യൻ കൂടാരങ്ങളിലേയ്ക്കു മടങ്ങും എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ശങ്ക. ഇത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിലാണ് മെയ് മാസത്തിൽ ട്രിപ്പോളി, ബെയ്റൂട്ട്, ടൈർ, സിഡോൺ എന്നിവിടങ്ങളിൽ അക്രമം പൊട്ടിപുറപ്പെട്ടതു്. സംഘട്ടനങ്ങൾ ഒരു പുതിയ പ്രസിഡൻറിന്റെ–ജനറൽ ഷിഹാബ് – തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അവസാനിച്ചു.

0

ഇസ്രായേലിന്റെ പിറവിയും അതിനെത്തുടർന്ന് ഒമ്പതുലക്ഷം പാലസ്തീൻ അഭയാർത്ഥികളെ ഒരുവോരങ്ങളിലേയ്ക്ക് തങ്ങളുടെ ഭാഗധേയം നിർണ്ണയിയ്ക്കാൻ ആട്ടിപ്പായിച്ചതുമെല്ലാം ലെബനനിലെ ഭൂതകാലസംഭ്രമങ്ങൾക്കു പുതിയൊരു മാനം നൽകുകയാണു

കണ്ടെത്തിയ പദ്ധതികളാവട്ടെ, കോളോണിയലിസത്തിലൂടെയായിരുന്നു-പിന്നെ, ബലപ്രയോഗം: ഭൂമികയ്യേറ്റം; ഒന്നുചേർന്നുള്ള കുടിയേറ്റം, യഥാർത്ഥ അവകാശികളുടെ കുടിയൊഴിയ്ക്കൽ. 1903ൽ ഹെർസൽ മരണമടഞ്ഞു; കെയിം വെയ്സ്മാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രസ്ഥാനം പിന്നീടു് ശക്തിപ്രാപിച്ചു. ബ്രിട്ടൺ തങ്ങളുടെ കാവൽക്കാരനാവണമെന്നും പകരം സൂയസ് കനാൽ തങ്ങളും കാത്തുകൊള്ളാമെന്നും വെയ്സ്മാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. 1917ൽ ബ്രിട്ടന്റെ ബാൽഫർ പ്രഖ്യാപനം വന്നു. വെയ്സ്മാൻ, അസെറോൺ എന്ന രാസപദാർത്ഥം കണ്ടുപിടിച്ചതിന്റെ പേരിൽ അഭിനന്ദിയ്ക്കപ്പെടുന്നതുപോലെയായിരുന്ന ലോയ്ഡ് ജോർജ്ജിന്റെ കോളോണിയലിസത്തിൽ അന്തസ്സുതകണ്ടെത്തിയ ആ പ്രഖ്യാപനം. സത്യത്തിൽ, അതു്, ബ്രിട്ടന്റെ സാമ്രാജ്യതാല്പര്യവും സിയോണിസവും തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കുഴച്ചെടുത്ത ഒരു താൽപര്യപ്രകാശനം മാത്രമായിരുന്നു. ആ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ ബ്രിട്ടൻ പറഞ്ഞു: പാലസ്തീൻ ജനത പാലസ്തീനിലെ യഹൂദരല്ലാത്ത മതവിഭാഗങ്ങളിലുള്ള ചിലരാണ്! മെനാഹെം ബെഗിൻ രചിച്ച "റിവോൾട്ട്" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ബ്രിട്ടന്റെ കോയ്മനൂറുശതമാനവും സ്വീകരിക്കുന്ന വാക്കുകളുണ്ട്. ബ്രിട്ടന്റെയും സിയോണിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും ഗൂഢാലോചന അനസ്യൂതം തുടർന്നുപോന്നു. ആ വഞ്ചന മതവിഭാഗീയതയിലും അധിനിവേശപ്രദേശങ്ങളിലും തുടങ്ങി ഇന്നു് സിയോണിസ്റ്റ് ശക്തികളും പാലസ്തീൻ വിമോചന മുന്നണിയും തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിലെത്തി നിൽക്കുന്നു. ഇന്നു്, ഏതൊരു നാട്ടിലെയും കുസൃതി ബുദ്ധികളും യഥാർത്ഥ ജനതയെ തള്ളിപ്പുറത്തു് സാമ്രാജ്യത്വസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി വാദിയ്ക്കുന്ന പ്രവണതയുള്ള ഒരു പേരായി മാറിയിരിയ്ക്കുന്നു, സിയോണിസം.

ചെയ്തു". തിയഡോർ ഹെർസലിന്റെ 1897ലെ പ്രവചനം 1948ൽ ഡേവിഡ് ബെൻ ഗ്വിയണിന്റെ തെൽ അവീവിൽ നിന്നുള്ള പ്രഖ്യാപനത്തോടെ യഥാർത്ഥമായി: സിയോണിസത്തിന്റെ പ്രവചനത്തിന് അമ്പതുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം സത്യത്തിന്റെ മറ ഒരു യഹൂദരാഷ്ട്രം പിറന്നിരിക്കുന്നു.

ഇസ്രായേൽ എന്ന രാഷ്ട്രം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്, പാലസ്തീൻ ജനതയുടെ സമ്മതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ, അതിനു മുമ്പും വലയം തീർക്കുന്ന അറബിരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അനുമതിയോടെയോ അല്ല മറിച്ച്, വളരെ ബുദ്ധിപ്പാടോടെ നടന്ന കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ ക്രൂരമായ ഒരു സംസ്കരണമായിരുന്നു അത്. അമ്പതുവർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ, പാലസ്തീന്റെ രാഷ്ട്രീയവും ദേശീയവും മാനുഷികവുമായ ഭൂപടം മാറിമറിച്ച ഒരു സംസ്കാരണം. 1897ൽ ലെബനണിലെ ആകെ ജനസംഖ്യയിൽ 90 ശതമാനം ആളുകളും പാലസ്തീൻ അറബികളായിരുന്നു. ഭൂവിഭാഗത്തിന്റെ 99.5% അവരുടെ കൈകളിലായിരുന്നു. സിയോണിസത്തിന്റെ ആക്രമണങ്ങൾക്ക്, പക്ഷെ, ഒരു സംഘാടകനെ ആവശ്യമായിരുന്നു. ആ ഭൂവിഭാഗത്തിന് പ്രത്യേകതാൽപര്യങ്ങളുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രം. ഏതെങ്കിലുമൊരുകാലത്ത് ആ രാഷ്ട്രത്തിന് കിഴക്കുമുഴുവൻ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചാനുമാവണം—ബ്രിട്ടൻ പ്രസ്തുത കൃത്യം ഏറ്റെടുത്തു. കാരണം പറയാനുണ്ടായിരുന്നതിതാണ്: യഹൂദന്മാർ, അങ്ങനെ തിരിച്ചുവന്നാൽ മുഹമ്മദ് അലിയുടേയും അങ്ങേരുടെ പിൻഗാമികളുടെയും മാവിയിലെ എല്ലാ നെറികേടുകളെയും തടഞ്ഞു നിർത്തും. കെയിം വെയ്സ്മാനിലൂടെ, മെനാഹെം ബെഗിനിലൂടെ തുടരുന്ന സിയോണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം വർത്തമാനകാല സംഭവങ്ങൾക്ക് നീകരണമുണ്ടാക്കുകയാണെങ്കിൽ അവസ്സ പിമ്പിൽ ഇതുമാത്രം ചരിത്രമുണ്ടായിരുന്ന എന്നു സാരം. 1967ലെ അറബ്—ഇസ്രായേൽ യുദ്ധനേരത്ത് ലെബനൻ അറബികളുമായി കൂട്ടുചേർന്നു. ഗറില്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ലെബനൺ സഹായമരുളുന്നു വെന്നതിന്റെ പേരിൽ ഇസ്രയേൽ ലബനണു നേരെ തിരിച്ചടിച്ചതു് ഈ ചങ്ങാത്തം വരുത്തിവച്ച അനിഷ്ടം മൂലമായിരുന്നു. ഇസ്രയേലിനെ തകർക്കാൻ 14,000 ആളുകളും മാത്രം വരുന്ന ലെബനൺ ആർമിയ്ക്കു കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ലെബനൺ അറബികളുമായി കൂട്ടുചേരാൻ അന്നു സന്നദ്ധമായതിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണങ്ങളിലൊന്ന് പാലസ്തീൻ വിമോചന മുന്നണിയുടെയും അതിന്റെ കരുത്തരായ പോരാളികളുടേയും ചങ്കൂറ്റമായിരുന്നു. പി എൽ ഒ യുടെ ആദ്യത്തെ പ്രഖ്യാപനം വരുന്നതു് 1964ലാണ്. അടുത്തമെയ് മാസത്തിൽ ആദ്യത്തെ പാലസ്തീനിയൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് ജറുസലേമിൽ വച്ചു ചേർന്നു: കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ജറുസലേമിൽ മുസ്ലീം ഭൂരിപക്ഷ പ്രദേശത്തു്.

"എനിയ്ക്ക് എന്റെ നാടുവേണം"- അരാഫത്ത്

പാലസ്തീൻ വിമോചന മുന്നണിയുടെ കരുത്തനായ നേതാവ് അരാഫത്ത്, പ്രസിദ്ധനായ ഇസ്രയേൽ ജേണലിസ്റ്റ് യൂറി അവ്നേരിയുമായി ജൂലായ് 3നു് പശ്ചിമബൈയ്റൂട്ടിൽ വച്ചുനടത്തിയ അഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നു് ചില ഭാഗങ്ങളാണു് ചുവടെ. ആദ്യമായി അരാഫത്ത് ഒരു ഇസ്രയേലി പത്ര പ്രവർത്തകനെ വരവേൽക്കുകയായിരുന്നു അന്നു്. 'ഹാ-ഒലാം ഹാ-സേ' (ഈ ലോകം) എന്ന ആഴ്ചപ്പതിപ്പിന്റെ പ്രസാധകനും പാലസ്തീനുമായി സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി വാദിയ്ക്കുന്ന ഷേലി എന്ന സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തകനുമാണു് അവ്നേരി. ചരിത്ര പ്രധാനമായ ഈ അഭിമുഖത്തിന്റെ പേരിൽ നെസ്സാറിലെ ഈ മുൻ അംഗം ഇസ്രായേൽ ഗവൺമെന്റു് ചുമത്തിയ രാജ്യദ്രോഹക്കുറ്റത്തെ നേരിടുകയാണിപ്പോഴും. ഈ അഭിമുഖഭാഷണത്തിലുടനീളം തങ്ങളുടെ അനാഥത്വത്തെച്ചൊല്ലി അരാഫത്തിനുള്ള ഖേദം തെളിഞ്ഞുകാണാം. അഭിമുഖത്തിൽ നിന്നു്.

അവ്നേരി: നോക്കൂ, എല്ലാമവസാനിയ്ക്കുമ്പോഴും എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു, ഇവിടെ ഒരു ഇസ്രായേലും ഒരു പാലസ്തീനുമുണ്ടാവണമെന്നു്. തലസ്ഥാനം കിഴക്കൻ യരുശലേമിൽ. രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക രംഗങ്ങളിൽ ആധാരം കണ്ടെത്തുന്ന ഒരു പൊതുവായ പ്രാദേശിക സംഘടന ഇസ്രായേലിനെയും അറബിരാഷ്ട്രങ്ങളേയും ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ഉണ്ടായേ പറ്റൂ.

അരാഫത്ത്: അബ്ബാ ഈബൻ ഒരു ബൈനലക്കിനുവേണ്ടി വാദിച്ചു (ബൈനലക്ക് എന്നാൽ, ഇസ്രായേലിന്റെയും പാലസ്തീന്റെയും ജോർഡാന്റെയും ഏകീകരണമാണു്). അതെ.

അവ്നേരി: ഇവിടെ നിന്നും മാന്യമായ ഒരു ചലനം സാധ്യമാണെങ്കിൽ നിങ്ങളും എങ്ങോട്ടു പോവും?

അരാഫത്ത്: പാലസ്തീനിലേയ്ക്ക്.

അവ്നേരി: ഞാനുദ്ദേശിച്ചതു് നാളത്തെ കാര്യമാണു്. ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടല്ല.

അരാഫത്ത്: പാലസ്തീനിലേയ്ക്ക് തന്നെ. അതെന്റെ അവകാശമാണു് നിങ്ങളങ്ങോട്ടാണോ?

അവ്നേരി: അതെ, ഇന്നതന്നെ.

അരാഫത്ത്: നിങ്ങൾക്കതിനുള്ള അവകാശമുണ്ടെന്നും എനിയ്ക്ക് തിരിച്ചു വരാനുള്ള അവകാശമില്ലെന്നും ആണോ? എങ്ങോട്ടു പോവും? ഞാനും ഒരു മനുഷ്യനാണു്. എന്റെ

നാട്ടിലേയ്ക്കല്ലാതെ പിന്നെങ്ങോട്ട്"? എനിയ്ക്ക് ഏന്റെ നാട് വേണം.

അവ്നേരി: നിങ്ങളം പാലസ്തീനെന്ന പറയുമ്പോളം അതു കൊണ്ടെന്താണ് ഉദ്ദേശിയ്ക്കുന്നത്"?

അരാഫത്ത്": ഞങ്ങളോ? മുഴവൻ പാലസ്തീൻ. നിങ്ങളംക്കും ഞങ്ങളംക്കുമായി.

അവ്നേരി: നമുക്കൊരുമിച്ചെന്നോ?

അരാഫത്ത്": ഒരുമിച്ച തന്നെ. എന്തുകൊണ്ടായിക്കൂടാ?

അവ്നേരി: നിങ്ങളം പാലസ്തീൻകാർക്കായി ഒരു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രം വേണമെന്ന പറയില്ലേ?

അരാഫത്ത്': ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന മുദ്രാവാക്യം നിങ്ങളംക്കറിയാം: ഒരു ജനാധിപത്യ മതേതര രാഷ്ട്രം. ഇതൊരു പോം വഴിയല്ലെങ്കിൽ' പിന്നെ രണ്ടു വേറെ രാജ്യങ്ങളം.

അവ്നേരി: പാലസ്തീന്റെ ഏതു ഭാഗമാണ് നിങ്ങളം രാഷ്ട്രമായി സ്വീകരിക്കുക?

അരാഫത്ത്": ഇസ്രായേൽ വിട്ടുപോകുന്ന ഏതു ഭാഗവും; അല്ലെങ്കിൽ സ്വതന്ത്രമാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ഭാഗം. ഏതു ഭാഗവും.

അവ്നേരി: ഇതിനെ സമാധാനമെന്നും, യഥാർത്ഥ സമാധാനമെന്നും വിളിയ്ക്കാമോ?

അരാഫത്ത്': ആവാം സത്യമായും. പാലസ്തീൻകാർക്കല്ല, ഇസ്രയേലികൾക്കാണ് ഇതിനോടെതിർപ്പ്". ഇനിയും 10, 20, 50 വർഷം കഴിയുമ്പോഴും ഇസ്രയേലിനെ പിടിച്ചു നില്ക്കാനാവുമോ? ലെബനണിൽ പാലസ്തീൻകാർവെടിയേറ്റു വീണാലും, മറ്റുഭാഗങ്ങളിൽ അവർ ജീവനോടെയുണ്ടാവും.

അവ്നേരി പിന്നീടു് എഴുതുന്നു: ഇതിനു മുമ്പൊരിയ്ക്കലും പി എൽ ഒ ശാന്തിയ്ക്കായി ഇത്രയേറെ സന്നദ്ധമായിട്ടില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും ഒരു ഇസ്രയേലിയോടു സംസാരിയ്ക്കുമ്പോൾ. ഇതൊരവസരമാണ് ഇസ്രയേലിനു". അതു മുതലെടുക്കാൻ, ബെഗിൻ ഒരു ഡീഗാളല്ലല്ലോ. ഷാരോൺന്റെ മനസ്സ് വ്യത്യസ്തമുമാണ് പിരിയുമ്പോൾ, അരാഫത്ത് അവ്നേരിയോടു ചോദിച്ചു: നിങ്ങൾ ഇനി നേരെ വീട്ടിലേയ്ക്കാണോ? അതെ, അവ്നേരി പറഞ്ഞു സങ്കടത്തോടെ അരാഫത്ത് തിരിച്ചു ചോദിച്ചു: എന്തുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കും പോയിക്കൂടാ?

മനോഹരൻ ബെഗിൻ

തീരുമാനിച്ചു. ദേശീയതയിലും സാഹോദര്യത്തിലും വിവേകപൂർണ്ണമായ ഒരവബോധത്തിലും കരുത്തു കണ്ടെത്തിയ പി എൽ ഒ ജനങ്ങളുമായി ഒന്നുചേർന്നു. കവികളം, ബുദ്ധിജീവികളം, കലാകാരന്മാർ, പണ്ഡിതന്മാർ, സാംസ്കാരിക സംഘടനകളം-എല്ലാവരും പി എൽ ഒയുമായി സഹകരിയ്ക്കാൻ തയ്യാറായി. ഇത്തരമൊരു സമ്മിശ്ര സംഘടനയായതുകൊണ്ടു തന്നെ മുന്നണിയിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായി. 1969ലെ മുന്നണിയുടെ അഞ്ചാം സമ്മേളനം അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളം ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചു; അന്നുമുതൽ പാലസ്തീൻ ജനതയുടെ നിലയ്ക്കാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയുടെ പ്രതീകമായി മുന്നണി അംഗീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടു. മുന്നണിയുടെ ഫത്തേ എന്ന പട തങ്ങളുടെ താൽക്കാലിക സങ്കേതങ്ങളിൽ സ്കൂളുകളും ക്ലിനിക്കുകളും പണിപ്പുരകളും ഫാക്ടറികളും സ്ഥാപിച്ചു. പി എൽ ഒയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി രണ്ടു വാചകങ്ങളം; 1ജോർദ്ദാനിലെ താഴ്വാരത്തു", അമ്മനു് മുപ്പതു കിലോമീറ്റർ പടിഞ്ഞാറു് പാലസ്തീനിയൻ അഭയാർത്ഥികളുടെ അഭിമാനമായിരുന്ന ഒരു കൊച്ചു പട്ടണമുണ്ടു്. അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളം കൊണ്ടു് ഭൂമിയുടെ ഒരു ജീർണ്ണബിന്ദുവിൽ നിന്നു് അവർ പുഷ്പ സമാനമായ ഒരു നഗരം അങ്ങനെ തീർത്തു...

1974 ഒക്ടോബറിൽ റാബത്തിൽ വച്ചു നടന്ന അറബ് ഉന്നതതല സമ്മേളനം പാലസ്തീൻ ജനതയുടെ മുഴവനും പ്രതീകമായി പി എൽ ഒ യെ അംഗീകരിച്ചു, ആ വർഷം തന്നെ മുന്നണി ചെയർമാൻ അരാഫത്ത് ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ജനറൽ അസംബ്ളിയിലേക്കു് ക്ഷണിയ്ക്കപ്പെട്ടു. പോരാട്ടം വികസിയ്ക്കുന്തോറും ശത്രുവായ ഇസ്രായേൽ ഭീഷണികളുടെ മൂർച്ച കൂട്ടിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. ഇസ്രായേൽ ജയിലുകളം രണകൂടത്തിന്റെ എതിരാളികളെക്കൊണ്ടു് തിങ്ങി നിറഞ്ഞു. 1976ലും' 79ലും സെക്യൂരിറ്റി കൗൺസിൽ പാലസ്തീൻ പ്രശ്നം ചർച്ചയ്ക്കെടുത്തു. വിമോചന മുന്നണിയ്ക്കു് ആഗോള വ്യാപകമായി പിന്തുണ ഏറിവന്നു; ജീവിതത്തിൽ നിന്നും പോലും നാടുകടത്തപ്പെട്ട മൂന്നര മില്ല്യൺ മനുഷ്യരുടെ പീഡാനുഭവങ്ങളം ലോക മനഃസാക്ഷിയിൽ അതർഹിയ്ക്കുന്ന സ്ഥാനം

1. Xavier Baron: The Palestinians

കണ്ടെത്തി. വർണ്ണവിവേചനവും വർഗ്ഗവിവേചനവും കൊളോണിയലിസവും ചൂഷണവുമൊക്കെ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്ന എല്ലായിടങ്ങളിലും പാലസ്തീൻ വിമോചന മുന്നണി പ്രത്യേകം ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു തുടങ്ങി.

1979ലെ കണക്കനുസരിച്ച് 115 രാജ്യങ്ങളും പാലസ്തീൻ വിമോചന മുന്നണിയെ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 82 രാജ്യങ്ങളിൽ മുന്നണിയുടെ പ്രതിനിധികളുമുണ്ട്. ഇസ്രായേലിനു്, ഇപ്പോഴും, നയതന്ത്ര പദവികളുള്ള അമ്പതോളം പ്രതിനിധികളേയുള്ളൂ.

0

ജൂൺ ആറു തുടങ്ങി ഇന്നുവരെ നടന്ന ഇസ്രായേലിന്റെ കടന്നാക്രമണങ്ങൾക്കു് സാമ്രാജ്യത്വം നൽകിയ സംഭാവനകൾ എളുതല്ല. വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളുടെ നീളുന്ന കണക്കുകൾ അമേരിക്കയുടെ പങ്കു് വിളിച്ചോതുന്നവയാണു്. ബെയ്റൂട്ടിലെ പുകപടലങ്ങൾ നീങ്ങി ഒരു താൽക്കാലിക ശാന്തി സംജാതമാവുന്ന നേരത്തുള്ള കണക്കു്, ടൈം വാരികയുടെ പടിഞ്ഞ ബ്ലേക്കു് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തതു ശരിയാണെങ്കിൽ, ഇപ്രകാരമാണു്-ലെബനീസു് വാർത്താവൃത്തങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിച്ചതാണു് ആദ്യം. 10,000 ആളുകൾ മരിച്ചു 15,000ഓളം ആളുകൾക്കു് പരിക്കേറ്റു. അമേരിക്കയുടെ ആഗോളപുരോഗതിയ്ക്കായുള്ള സ്റ്റേറ്റു് ഏജൻസി റിപ്പോർട്ടു്: ആറുലക്ഷത്തോളമാളുകളെ യുദ്ധം "നേരിട്ടു ബാധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു" റെഡ്ക്രോസ്സു് പറയുന്നു, മൂന്നുലക്ഷം അഭയാർത്ഥികൾ മാത്രമേ തെക്കൻ ലെബനണിൽ നിന്നു് അവസാനമായി തങ്ങളുടെ വീടുകൾ അന്വേഷിച്ചു മടങ്ങിയുള്ളൂ. ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ സെക്രട്ടറി ജനറൽ ജാവിയർ പെരെസ് കണക്കാക്കുന്നതു് രാജ്യത്തിലെ ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ പകുതിയോളം വരുന്ന 1.5 മില്യൺ ആളുകളെ യുദ്ധം പല അർത്ഥങ്ങളിൽ നശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു്. നമുക്കറിയാം, എന്നും സത്യം, കണക്കുകൾപ്പുറം മറ്റേതോ ഒരു തലത്തിലായിരുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം, നാടും വീടുമില്ലാത്ത ഒരു ജനത പീഡിപ്പിയ്ക്കപ്പെടുന്നു എന്നതുതന്നെയാണു്. മറ്റേ ഗാർട്ടുമായുള്ള ഒരഭിമുഖത്തിൽ യാസർ അരാഫത്തു് പറഞ്ഞു: ഒരഭയാർത്ഥി എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണർത്ഥമെന്നെനിയ്ക്കറിയാം. നിങ്ങൾ ഒരു പാലസ്തീൻകാരനോടു ചോദിച്ചുനോക്കൂ. പാലസ്തീൻ ഒഴിച്ചുള്ള മറ്റെല്ലാ ബ്രിട്ടീഷു് കോളനികളും സ്വതന്ത്രമായിരിയ്ക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ അവർക്കു കീഴിലായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചില്ല. പാലസ്തീൻ അഭയാർത്ഥികളുടെ ചരിത്രപരമായ കാഴ്ചപ്പാടു് ഇതാണു്.

അരാഫത്തിന്റെ തന്നെ വാക്കുകൾ കടംകൊണ്ടു പറഞ്ഞാൽ, പാലസ്തീൻ വിമോചന മുന്നണി ഒരമ്പിളിമാമനെ പിടിച്ചുകൊടുക്കാൻ ആരോടും ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല: ആവരാവശ്യപ്പെട്ടതു് ആഗോള വ്യാപകമായ അംഗീകാരം മാത്രമാണു്. ഈ ഭൂമുഖത്തു് അവരും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നും അവർക്കു് ജീവിയ്ക്കാനവകാശമുണ്ടെന്നും എതിരാളികൾ അംഗീകരിയ്ക്കുക-ഇന്നു് ഏതാണ്ടു് അഞ്ചലക്ഷത്തോളം പാലസ്തീൻകാർ ലബനണിൽ തമ്പടിച്ചു നില്പാണു്. അവർക്കൊപ്പം ആയിരങ്ങൾ വരുന്ന ഷിയാ-സുന്നി മുസ്ലീങ്ങളുമുണ്ടു്. നിരന്തരമായ ഭീഷണികളോടെയാണു് അവരുടെ നേരം പുലരുന്നതു്. പുതിയ ഭീഷണിയാവട്ടെ, അടുത്തു തന്നെ ഉണ്ടാവുമെന്നു് ചിലരെങ്കിലും കരുതുന്ന വലതുപക്ഷ ഫലാംഗിസ്റ്റു് ഭരണകൂടമാണു്. ഇസ്രായേൽ തങ്ങളുടെ കൊടിക്കൂറ നൽകി സഹായിയ്ക്കുന്ന ഒരു ഭരണകൂടം. ഇനി, ആരാണു് പാലസ്തീൻ ദു:ഖത്തിന്റെ രക്ഷകരായി മാറുക? ഇസ്രായേൽ അധിനിവേശവും ഫലാംഗിസ്റ്റുകളും യൂണിഫിലും (Unifil) അവർക്കു് വേണ്ടി ദയോവാസ്കിന്റെ സാന്ത്വനഗീതങ്ങൾ ഉയർത്തുകയില്ലെന്നു് പൊരുതുന്ന പാലസ്തീനു് നല്ലവണ്ണമറിയാം. ഒരു വിരുദ്ധചരിത്രത്തിന്റെ തണലിൽ സ്വന്തംഭോഗധേയം നഷ്ടമായ പാലസ്തീൻ ഇന്നു പിൻവാങ്ങുമ്പോഴും ഒരു ശ്രുദ്ധേനത്തിന്റെ അണിയറയിലേയ്ക്കാണു അവർ മടങ്ങുന്നതു്. സമാധാനത്തിന്റെ ഒരു കൊച്ചരിപ്രാവു് ചുണ്ടുകളിൽ ഒലീവിലച്ചില്ലയുമായി തങ്ങളുടെ അരികുകളിലേയ്ക്കു വരുന്നതു് സ്വപ്നം കണ്ടുകഴിയുന്ന പാലസ്തീൻ ജനത ആ ലക്ഷ്യം സാക്ഷാത്കരിയ്ക്കുമെന്ന ആത്മാർത്ഥമായ വിശ്വാസത്തോടെയാണു് ഒരു വലിയ സമരത്തിന്റെ ഈ ചെറിയ ചരിത്രരേഖാചിത്രം അവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നതു്. നീതിയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള സമരങ്ങൾ ഒരിടത്തും ശിഥിലമാവില്ല.

ഒരു പാലസ്തീൻ കവിത

അമ്മേ,
എന്റെ ചങ്ങാതിമാർ എനിയ്ക്കുവേണ്ടി
വാതിൽക്കൽ മുട്ടുമ്പോൾ
നിങ്ങൾ പൊട്ടിക്കരയുന്നു എന്നതു്
അമ്മേ,
എന്നെ വേദനിപ്പിയ്ക്കുന്നു.
വാഴ്വിന്റെ നിറപ്പൊലിമ
എന്റെ തടവറയിൽ പിറന്നുവെന്നു്
ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു
എന്റെ അവസാനത്തെ അതിഥി
കരുതനായ ഒരു കടവാതിലാവില്ലെന്നും
ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.
പകൽ പിറക്കുന്നു
പകൽ പിറക്കുന്നു.

പാലസ്തീൻ കവിതകൾ

നഗരത്തിന്റെ മുറിവ്
ആസാദ് അൽ ആസാദ്

യരൂ ശലേം!
എന്റെ മുഖം നിന്നിൽ
എനിയ്ക്കു നഷ്ടമായി.
എല്ലാ പ്രവാചകരെയും
എനിയ്ക്കു നഷ്ടമായി
എന്റെ ദേശമേ,
പിന്തിരിയുന്നവൻ
കൊടുങ്കാടുകളിലെക്രൂരമൃഗങ്ങൾക്കിരയായി
നാടോടി സംഘത്തിന്റെ
പിന്നിൽ
ഒറ്റപ്പെട്ട പോകുന്നുവെന്നു
നിന്റെ പൊറുപ്പ് എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു.
സ്വന്തം കരുത്തു കളഞ്ഞുവൻ
ചെന്നായ്ക്കളോട് യാചിക്കുമ്പോൾ
തന്റെ സ്വന്തം മുറിത്തേയ്ക്കു
സർവ്വ നാശം
ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുകയാണെന്നും
അതെന്നെ പഠിപ്പിച്ചു.

ദേശത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ
സലിം ജുബ്രാൻ

നിങ്ങൾക്കു് എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ
സർവ്വ ഗൃഹങ്ങളും
ഒന്നും ബാക്കിവെയ്ക്കാതെ
ഉഴുതെറിയാം
നിങ്ങൾക്കു് എന്റെ റബ്ബകു് 1
തട്ടിപ്പറിയ്ക്കാം;
അതിന്റെ കമ്പികളും മുറിച്ചു്
അതു കത്തിയ്ക്കാം.
എങ്കിലും
നിങ്ങൾക്കു് എന്റെ പാട്ടിനെ
ഞെക്കിക്കൊല്ലാനാവില്ല:
കാരണം
ഞാൻ എന്റെ ദേശത്തിന്റെ
സ്നേഹിതനാണു്;
കാറ്റിന്റെയും മഴയുടെയും
പാട്ടുകാരനാണു്.

1 റബ്ബകു്: ഒരു വാദ്യം

അനശ്വരമായ പാലസ്തീൻ

മഹത്വമേറിയ,
മഹത്വമേറിയ രാജ്യമേ,
മെതിയന്ത്രങ്ങളും ഇനിയും തിരിയും
വേദനയുടെ മങ്ങിയ രാവുകളിൽ
അവ ഇനിയും തിരിയും
പക്ഷെ
നിന്റെ പ്രകാശത്തെ
തകർക്കാനാവാത്ത വണ്ണം
അവ തീരെ ചെറുതാണു്.
നിന്റെ ചവുട്ടിയരയ്ക്കപ്പെട്ട പ്രത്യാശകളിൽ നിന്നും
നിന്റെ ക്ലേശിതമായ ഉത്ഥാനത്തിൽ നിന്നും

നാബ്ലസ്

നിന്റെ പറിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട മന്ദസ്മേരങ്ങളിൽ നിന്നു്,
കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പുഞ്ചിരികളിൽ നിന്നു്,
തകർച്ചയിൽ നിന്നു്,
പീഡനങ്ങളിൽ നിന്നു്,
ചോര കട്ട പിടിച്ച ചുമരുകളിൽ നിന്നു്,
ജനി മൃതികളുടെ
വിറങ്ങലിപ്പിൽ നിന്നു്,
പുതിയൊരു ജീവിതമുയരും.
പിന്നീടു്,
ആഴത്തിൽ മുറിവേറ്റ
മഹത് രാജ്യമേ,
ഇവിടം സ്നേഹം കൊണ്ടു നിറയ്ക്കും.

നാട്ടിലേയ്ക്കില്ലാതെ പിന്നെങ്ങോട്ട്? എനിയ്ക്ക് എന്റെ നാട് വേണം.

അവ്നേരി: നിങ്ങളും പാലസ്തീനെന്ന പറയുമ്പോൾ അതു കൊണ്ടെന്താണ് ഉദ്ദേശിയ്ക്കുന്നത്?

അരാഫത്ത്: ഞങ്ങളോ? ഭൂവൻ പാലസ്തീൻ. നിങ്ങൾക്കും ഞങ്ങൾക്കുമായി.

അവ്നേരി: നമുക്കൊത്തുതീർപ്പിച്ചെന്നോ?

അരാഫത്ത്: ഒത്തുതീർപ്പ് തന്നെ. എന്തുകൊണ്ടായിക്കൂടാ?

അവ്നേരി: നിങ്ങളും പാലസ്തീൻകാർക്കായി ഒരു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രം വേണമെന്ന പറയില്ലേ?

അരാഫത്ത്: ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന മുദ്രാവാക്യം നിങ്ങൾക്കറിയാം: ഒരു ജനാധിപത്യ മതേതര രാഷ്ട്രം. ഇതൊരു പോംവഴിയല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ രണ്ടു വേറെ രാജ്യങ്ങളും.

അവ്നേരി: പാലസ്തീന്റെ ഏതു ഭാഗമാണ് നിങ്ങളും രാഷ്ട്രമായി സ്വീകരിക്കുക?

അരാഫത്ത്: ഇസ്രായേൽ വിട്ടുപോകുന്ന ഏതു ഭാഗവും; അല്ലെങ്കിൽ സ്വതന്ത്രമാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ഭാഗം. ഏതു ഭാഗവും.

അവ്നേരി: ഇതിനെ സമാധാനമെന്നും, യഥാർത്ഥ സമാധാനമെന്നും വിളിയ്ക്കാമോ?

അരാഫത്ത്: ആവാം സത്യമായും. പാലസ്തീൻകാർക്കല്ല, ഇസ്രയേലികൾക്കാണ് ഇതിനോടെതിർപ്പ്. ഇനിയും 10, 20, 50 വർഷം കഴിയുമ്പോഴും ഇസ്രായേലിനെ പിടിച്ചു നില്ക്കാനാവുമോ? ലെബനണിൽ പാലസ്തീൻകാർവെടിയേറ്റു വീണാലും, മറ്റുഭാഗങ്ങളിൽ അവർ ജീവനോടെയുണ്ടാവും.

അവ്നേരി പിന്നീടും എഴുതുന്നു: ഇതിനു മുമ്പൊരിയ്ക്കലും പി എൽ ഒ ശാന്തിയ്ക്കായി ഇത്രയേറെ സന്നദ്ധമായിട്ടില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും ഒരു ഇസ്രയേലിയോട് സംസാരിയ്ക്കുമ്പോൾ. ഇതൊരവസരമാണ് ഇസ്രയേലിനും. അതു മുതലെടുക്കാൻ, ബെഗിൻ ഒരു ഡീഗാളല്ലല്ലോ. ഷാരോണിന്റെ മനസ്സും വ്യത്യസ്തമുമാണും പിരിയുമ്പോൾ, അരാഫത്ത് അവ്നേരിയോട് ചോദിച്ചു: നിങ്ങൾ ഇനി നേരെ വീട്ടിലേയ്ക്കാണോ? അതെ, അവ്നേരി പറഞ്ഞു സങ്കടത്തോടെ അരാഫത്ത് തിരിച്ചു ചോദിച്ചു: എന്തുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കും പോയിക്കൂടാ?

യാസർ അരാഫത്ത്

അവിടെവച്ച് അന്ന് നടന്ന പ്രധാനമേഖലകൾ അവതരിപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ടു: പാലസ്തീൻ നാഷണൽ ചാർട്ടറും പി എൽ ഒ ചാർട്ടറും അടുത്ത മുന്നു വർഷത്തേയ്ക്ക് അറബിരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം പുതുപ്പെടുത്തുന്നതിലും പിന്നെ പരസ്യതയിലും പ്രചരണത്തിലും ഊന്നൽ നൽകാനും പി എൽ ഒ തീരുമാനിച്ചു. ടെറിയതയിലും സാഹോദര്യത്തിലും വിവേകപൂർണ്ണമായ മറ്റൊരാധത്തിലും കരുത്തു കൈവരിയ്ക്കുന്നതിനായി പി എൽ ഒ ജനങ്ങളുമായി ഒന്നുചേർന്നു. കവികളും, ബുദ്ധിജീവികളും, കലാകാരന്മാർ, പണ്ഡിതന്മാർ, സാംസ്കാരിക സംഘടനകളുമെല്ലാവരും പി എൽ ഒയുമായി സഹകരിയ്ക്കാൻ തയ്യാറായി. ഇത്തരമൊരു സമ്മിശ്ര സംഘടനയായതുകൊണ്ടു തന്നെ മുന്നണിയിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായി. 1969ലെ മുന്നണിയുടെ അഞ്ചാം സമ്മേളനം അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും ആയുധമുപയോഗിച്ചുള്ള പ്രഖ്യാപിച്ചു; അന്നുമുതൽ പാലസ്തീൻ ജനതയുടെ നിലയ്ക്കാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയുടെ പ്രതീകമായി മുന്നണി അംഗീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടു. മുന്നണിയുടെ ഫത്ത എന്ന പടത്തലവന്റെ താൽക്കാലിക സങ്കേതങ്ങളിൽ സ്കൂളുകളും ക്ലിനിക്കുകളും പണിപ്പുരകളും ഫാക്ടറികളും സ്ഥാപിച്ചു. പി എൽ ഒയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി രണ്ടു വാചകങ്ങളും; ലെബനോനിലെ താഴ്വാരത്തു്, അമ്മയും മുപ്പതു കിലോമീറ്റർ പടിഞ്ഞാറു് പാലസ്തീനിയൻ അഭയാർത്ഥികളുടെ അഭിമാനമായിരുന്ന ഒരു കൊച്ചു പട്ടണമുണ്ടു്. അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും കൊണ്ടു് ഭൂമിയുടെ ഒരു ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവരിൽ നിന്നും അവർ പുഷ്പം സമാനമായ ഒരു നഗരം അങ്ങനെ തീർത്തു...

1974 ഒക്ടോബറിൽ റാബത്തിൽ വച്ചു നടന്ന അറബ് ഉന്നതതല സമ്മേളനം പാലസ്തീൻ ജനതയുടെ ഭൂവനും പ്രതീകമായി പി എൽ ഒയെ അംഗീകരിച്ചു, ആ വർഷം തന്നെ മുന്നണി ചെയർമാൻ അരാഫത്ത് ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ജനറൽ അസംബ്ലിയിലേക്ക് ക്ഷണിയ്ക്കപ്പെട്ടു. പോരാട്ടം വികസിയ്ക്കുന്തോറും ശത്രുവായ ഇസ്രായേൽ ഭീഷണികളുടെ മൂർച്ച കൂട്ടിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. ഇസ്രായേൽ ജയിലുകളും തടങ്കൽപാളയങ്ങളും പലസ്തീൻകാരുടെ എതിരാളികളെക്കൊണ്ടും തിങ്ങി നിറഞ്ഞു. 1976ലും 79ലും സെക്യൂരിറ്റി കൗൺസിലിൽ പാലസ്തീൻ പ്രശ്നം ചർച്ചയ്ക്കെടുത്തു. വിമോചന മുന്നണിയ്ക്ക് ആഗോളവ്യാപകമായി പിന്തുണ ഏറിവന്നു; ജീവിതത്തിൽ നിന്നും പോലും നാടുകടത്തപ്പെട്ട ഉന്നത വില്ല്യൻ മനുഷ്യരുടെ പീഡാനുഭവങ്ങളും പ്രോക മനഃസാക്ഷിയിൽ അതർഹിയ്ക്കുന്ന സ്ഥാനം

1. Xavier Baront The Palestinians

കണ്ടെത്തി. വസ്തുവിവേചനവും വർഗ്ഗവിവേചനവും കൊളോണിയലിസവും വംശഹത്യയുമൊക്കെ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്ന എല്ലായിടങ്ങളിലും പാലസ്തീൻ വിമോചന മുന്നണി പ്രത്യേക ക്ഷണിയ്ക്കപ്പെട്ട തുടങ്ങി.

1979ലെ കണക്കനുസരിച്ച് 115 രാജ്യങ്ങളും പാലസ്തീൻ വിമോചന മുന്നണിയെ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 82 രാജ്യങ്ങളിൽ മുന്നണിയുടെ പ്രതിനിധികളുമുണ്ട്. ഇസ്രായേലിനു്, ഇപ്പോഴും, നയതന്ത്ര പദവികളുള്ള അമ്പതോളം പ്രതിനിധികളേയുള്ളൂ.

0

ജൂൺ ആറു തുടങ്ങി ഇന്നുവരെ നടന്ന ഇസ്രായേലിന്റെ കടന്നാക്രമണങ്ങൾക്ക് സാമ്രാജ്യത്വം നൽകിയ സംഭാവന തീരെ എളുതല്ല. വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളുടെ നീളുന്ന കണക്കുകൾ അമേരിക്കയുടെ പങ്ക് വിളിച്ചോതുന്നവയാണ്. ബെയ്റൂട്ടിലെ പുകപടലങ്ങൾ നീങ്ങി ഒരു താൽക്കാലിക ശാന്തി സംജാതമാവുന്ന നേരത്തുള്ള കണക്ക്, ടൈം വാരികയുടെ പടിഷ്യ ബ്ലേക്ക് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നു ശരിയാണെങ്കിൽ, ഇപ്രകാരമാണ്-ലെബനീസ് വാർത്താവൃത്തങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിച്ചതാണ് ആദ്യം. 10,000 ആളുകൾ മരിച്ചു 15,000ഓളം ആളുകൾക്ക് പരിക്കേറ്റു. അമേരിക്കയുടെ ആഗോളപുരോഗതിയ്ക്കായുള്ള സ്റ്റേറ്റ് ഏജൻസി റിപ്പോർട്ട്: ആറുലക്ഷത്തോളമാളുകളെ യുദ്ധം "നേരിട്ടു ബാധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു" ഡെമോക്രോസ്റ്റ് പറയുന്നു, മൂന്നുലക്ഷം അയോത്ഥികൾ മാത്രമേ തെക്കൻ ലെബനണിൽ നിന്നു് അവസാനമായി തങ്ങളുടെ വീടുകൾ അന്വേഷിച്ചു മടങ്ങിയുള്ളൂ. ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ സെക്രട്ടറി ജനറൽ ജാവിയർ പെരെസ് കണക്കാക്കുന്നതു് രാജ്യത്തിലെ ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ പകുതിയോളം വരുന്ന 1.5 മില്യൺ ആളുകളെ യുദ്ധം പല അർത്ഥങ്ങളിൽ നശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ്. നമുക്കറിയാം, എന്നും സത്യം, കണക്കുകൾപ്പുറം മറേതോ ഒരു തലത്തിലായിരുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം, നാടും വീടുമില്ലാത്ത ഒരു ജനത പീഡിപ്പിയ്ക്കപ്പെടുന്നു എന്നതുതന്നെയാണ്. മറ്റേ ഗാർട്ടുമായുള്ള ഒരഭിമുഖത്തിൽ യാസർ അരാഫത്ത് പറഞ്ഞു: ഒരയോത്ഥി എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണർത്ഥമെന്നറിയുവിയാം. നിങ്ങൾ ഒരു പാലസ്തീൻകാരനോടു ചോദിച്ചു നോക്കൂ. പാലസ്തീൻ ഒഴിച്ചുള്ള മറെറല്ലാ ബ്രിട്ടീഷ് കോളനികളും സ്വതന്ത്രമായിരിയ്ക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ അവർക്കു കീഴിലായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചില്ല. പാലസ്തീൻ അയോത്ഥികളുടെ ചരിത്രപരമായ കാഴ്ചപ്പാടു് ഇതാണ്.

അരാഫത്തിന്റെ തന്നെ വാക്കുകൾ കടംകൊണ്ടു പറഞ്ഞാൽ, പാലസ്തീൻ വിമോചന മുന്നണി ഒരമ്പിളിമാമനെ പിടിച്ചുകൊടുക്കാൻ ആരോടും ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല: ആവരാവശ്യപ്പെട്ടതു് ആഗോള വ്യാപകമായ അംഗീകാരം മാത്രമാണ്. ഈ ഭൂമുഖത്തു് അവരും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നും അവയ്ക്കു് ജീവിയ്ക്കാനവകാശമുണ്ടെന്നും എതിരാളികൾ അംഗീകരിയ്ക്കുക. ഇന്നു് ഏതാണ്ടു് അഞ്ചലക്ഷത്തോളം പാലസ്തീൻകാർ ലബനണിൽ തമ്പടിച്ചു നില്പാണു്. അവർക്കൊപ്പം ആയിരങ്ങൾ വരുന്ന ഷിയാ-സുന്നി മുസ്ലീങ്ങളുമുണ്ട്. നിരന്തരമായ ഭീഷണികളോടെയാണു് അവരുടെ നേരം പുലരുന്നതു്. പുതിയ ഭീഷണിയാവട്ടെ, അടുത്തു തന്നെ ഉണ്ടാവുമെന്നു് ചിലരെങ്കിലും കരുതുന്ന വലതുപക്ഷ ഫലാംഗിസ്റ്റ് ഭരണകൂടമാണു്. ഇസ്രായേൽ തങ്ങളുടെ കൊടിക്കൂറ നൽകി സഹായിയ്ക്കുന്ന ഒരു ഭരണകൂടം. ഇനി, ആരാണു് പാലസ്തീൻ ദു:ഖത്തിന്റെ രക്ഷകരായി മാറുക? ഇസ്രായേൽ അധിനിവേശവും ഫലാംഗിസ്റ്റുകളും യൂണിഫിലും (Unifil) അവയ്ക്കു് വേണ്ടി ദയാവായ്പിന്റെ സാന്ത്വന ഗീതങ്ങൾ ഉയർത്തുകയില്ലെന്നു് പൊരുതുന്ന പാലസ്തീനു് നല്ലവണ്ണമറിയാം. ഒരു വിരുദ്ധചരിത്രത്തിന്റെ തണലിൽ സ്വന്തംഭാഗധേയം നഷ്ടമായ പാലസ്തീൻ ഇന്നു പിൻവാങ്ങുമ്പോഴും ഒരു ശ്രുദ്ധോനത്തിന്റെ അണിയറയിലേയ്ക്കാണു അവർ മടങ്ങുന്നതു്. സമാധാനത്തിന്റെ ഒരു കൊച്ചരിപ്രാവു് ചുണ്ടുകളിൽ ഒലീവിലച്ചില്ലയുമായി തങ്ങളുടെ അരികുകളിലേയ്ക്കുത്തുന്നതു് സ്വപ്നം കണ്ടുകഴിയുന്ന പാലസ്തീൻ ജനത ആ ലക്ഷ്യം സാക്ഷാത്കരിയ്ക്കുമെന്ന ആത്മാർത്ഥമായ വിശ്വാസത്തോടെയാണു് ഒരു വലിയ സമരത്തിന്റെ ഈ ചെറിയ ചരിത്രരേഖപ്പു് അവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നതു്. നീതിയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള സമരങ്ങൾ ഒരിടത്തും ശിഥിലമാവില്ല.

ഒരു പാലസ്തീൻ കവിത

അമ്മേ,
എന്റെ ചങ്ങാതിമാർ എനിയ്ക്കുവേണ്ടി
വാതിൽക്കൽ മുട്ടുമ്പോൾ
നിങ്ങൾ പൊട്ടിക്കരയുന്നു എന്നതു്
അമ്മേ,
എന്നെ വേദനിപ്പിയ്ക്കുന്നു.
വാഴ്വിന്റെ നിറപ്പൊലിമ
എന്റെ തടവറയിൽ പിറന്നുവെന്നു്
ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു
എന്റെ അവസാനത്തെ അതിഥി
കരുതനായ ഒരു കടവാതിലാവില്ലെന്നും
ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.
പകൽ പിറക്കുന്നു
പകൽ പിറക്കുന്നു.

പാലസ്തീൻ കവിതകൾ

നഗരത്തിന്റെ മുറിവ്
ആസാദ് അൽ ആസാദ്

യരൂ ശലേം!
എന്റെ മുഖം നിന്നിൽ
എനിയ്ക്കു നഷ്ടമായി.
എല്ലാ പ്രവാചകരെയും
എനിയ്ക്കു നഷ്ടമായി
എന്റെ ദേശമേ,
പിന്തിരിയുന്നവൻ
കൊടുങ്കാടുകളിലെക്രൂരമൃഗങ്ങൾക്കിരയായി
നാടോടി സംഘത്തിന്റെ
പിന്നിൽ
ഒറ്റപ്പെട്ട പോകുന്നുവെന്നു്
നിന്റെ പൊരുപ്പു് എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു.
സ്വന്തം കരുത്തു കളഞ്ഞുവൻ
ചെന്നായ്ക്കളോടു യാചിക്കുമ്പോൾ
തന്റെ സ്വന്തം മുറിത്തേയ്ക്കു്
സർവ്വ നാശം
ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുകയാണെന്നും
അതെന്നെ പഠിപ്പിച്ചു.

ദേശത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ
സലിം ജുബ്രാൻ

നിങ്ങൾക്കു് എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ
സർവ്വ ഗൃഹങ്ങളും
ഒന്നും ബാക്കിവെയ്ക്കാതെ
ഉഴുതെറിയാം
നിങ്ങൾക്കു് എന്റെ റബ്ബുക് [1]
തട്ടിപ്പറിയ്ക്കാം;
അതിന്റെ കമ്പികളും മുറിച്ചു്
അതു കത്തിയ്ക്കാം.
എങ്കിലും
നിങ്ങൾക്കു് എന്റെ പാട്ടിനെ
ഞെക്കിക്കൊല്ലാനാവില്ല:
കാരണം
ഞാൻ എന്റെ ദേശത്തിന്റെ
സ്നേഹിതനാണു്;
കാറ്റിന്റെയും മഴയുടെയും
പാട്ടുകാരനാണു്.

1 റബ്ബുക്: ഒരു വാദ്യം.

അനശ്വരമായ പാലസ്തീൻ

മഹത്വമേറിയ,
മഹത്വമേറിയ രാജ്യമേ,
മെതിയന്ത്രങ്ങളും ഇനിയും തിരിയും
വേദനയുടെ മങ്ങിയ രാവുകളിൽ
അവ ഇനിയും തിരിയും
പക്ഷെ
നിന്റെ പ്രകാശത്തെ
തകർക്കാനാവാത്ത വണ്ണം
അവ തീരെ ചെറുതാണു്.
നിന്റെ ചവുട്ടിയരയ്ക്കപ്പെട്ട പ്രത്യാശകളിൽ നിന്നു്
നിന്റെ ക്ലേശിതമായ ഉത്ഥാനത്തിൽ നിന്നു്

നാബ്ലസ്

നിന്റെ പറിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട മന്ദസ്മേരങ്ങളിൽ നിന്നു്,
കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പുഞ്ചിരികളിൽ നിന്നു്,
തകർച്ചയിൽ നിന്നു്,
പീഡനങ്ങളിൽ നിന്നു്,
ക്രോര കട്ട പിടിച്ച ചുമരുകളിൽ നിന്നു്,
ജനി മൃതികളുടെ
വിറങ്ങലിപ്പിൽ നിന്നു്,
പുതിയൊരു ജീവിതമുയരും.
പിന്നീടു്,
ആഴത്തിൽ മുറിവേറ്റ
മഹത്തു് രാജ്യമേ,
ഇവിടം സ്നേഹം കൊണ്ടു നിറയ്ക്കും.

AICUF Report

It is with pleasure that I present the annual report of the AICUF unit of the year 1981-82. This year the senior and junior unit merged into one single unit. Election of the office bearers marked the begining of our activities. The office-bearers were Mr. Joy P. A. (President), Miss Alice (Vice-President), Mr. Reynold Chacko (Secretary), Miss Annie Margarat (Joint Secretary), Fr. Jos Kuriadath took charge as the new chaplain in place of Fr. Joseph Kaimalayil.

Rev. Fr. Mathai Archangel C. M I. inaugurated the AICUF unit along with the inauguration of a three day inter colligete camp on the 9th Oct 1981. Members from Neelima College Alleppey, St. Joseph's College Alleppey, A. C. S. A. Aroor, St. Paul's College Kalamassery and U. C. College Alwaye participated in that camp. The camp was on Social Awareness. The camp was a great success under the guidance of Jonney Kallingal and Fr. Joseph Kottukapilly.

We started a "Speaker's Forum" Many students made good use of this oppurtunity. A one-day seminar was conducted on the 22nd of November 1981 on Self Awareness. We are happy to note that the members of I P. D. C. attended the "Beginer's Camp" which was held at Bharath Matha College. A member also attended the Regional consultation camp held at Thottumugham.

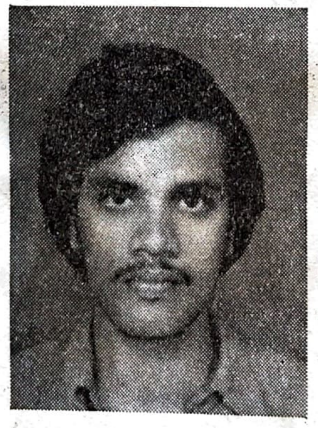

An inter - associaton debate was conducted on the 5th of Feb. 1982 The theme was "Politics is the root cause of erosion of moral values among students" Commerce Association won the AICUF Ever Rolling Trophy. Election of the office-bearers of the next year was held on the 16th Feb. 1982. The validictory function marked the end of this years AICUF activities.

OO

Reynold Chacko (Secretary)

കോളേജ് യൂണിയൻ റിപ്പോർട്ട്

ജോൺസൺ കെ. പി.
(ചെയർമാൻ)

രജനീദാസ് കെ. ആർ.
(വൈസ് ചെയർമാൻ)

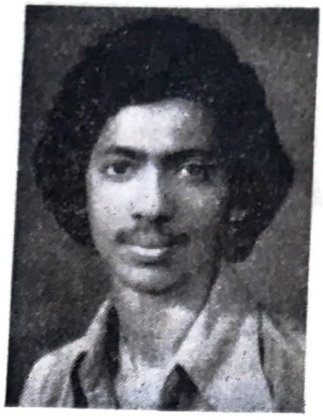

ഷാജു ജേക്കബ്
(ജനറൽ സെക്രട്ടറി)

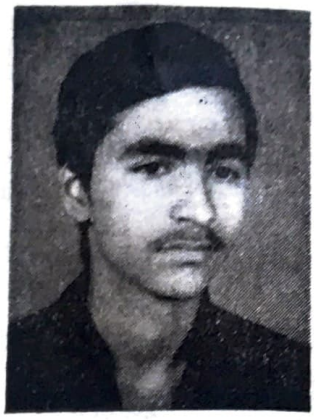

സതീശൻ വി. ഡി.
(ആർട്ട്സ് ക്ലബ് സെക്രട്ടറി)

1981 ഒക്ടോബർ 6-ാം തീയതി കോളേജ് യൂണിയൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടന്നു. തേവര തിരുഹൃദയകലാലയത്തിലെ ഓരോ മൺതരിപോലും ആവേശത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയിൽ എത്തിയിരുന്ന എങ്കിൽപോലും, ശാന്തവും, സൗഹൃദപരവുമായാണ് തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അവസാനിച്ചതു്. 70%ത്തിലധികം പോളിംഗ് നടന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ താഴെ പറയുന്നവർ യൂണിയൻ ഭാരവാഹികളായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

ചെയർമാൻ	—	ജോൺസൺ കെ. പൗലോസ്
വൈസ് ചെയർമാൻ	—	രജനീദാസ് കെ. ആർ.
ജനറൽ സെക്രട്ടറി	—	ഷാജു ജേക്കബ്
യൂണി. യൂണി. കൗൺസിലർ	—	മാത്യൂസ് എബ്രഹാം, രാംദാസ് ഇ. ആർ
ആർട്ട്സ് ക്ലബ് സെക്രട്ടറി	—	സതീശൻ വി. ഡി.
എഡിറ്റർ	—	രാംകുമാർ ശ്രീകണ്ഠൻ

കോളേജ് യൂണിയൻ ഉദ്ഘാടനം

ഒക്ടോബർ 22-ാം തീയതിയിലെ സുന്ദരമായ പ്രഭാതം പൊട്ടിവിരിഞ്ഞപ്പോഴും, മാറാങ്ങളുടെ ശംഖധ്വനികളും ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് അഭിമാനത്തോടെ തലയുയർത്തിനിന്നിരുന്ന തേവര തിരുഹൃദയകലാലയത്തിലേയ്ക്ക്, NCC വോളണ്ടിയർമാരുടെ അഭിവാദ്യങ്ങളും ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ട് കൊച്ചിനഗരത്തിലെ സമുന്നതരായ വ്യക്തികളും കടന്നുവന്നു. പുതിയ നാളെയുടെ ഭദ്രദീപം കൊളുത്തിക്കൊണ്ട്, തോരണങ്ങൾകൊണ്ട് അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട്, വശ്യമനോഹാരിതയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഈ ഭാർഗ്ഗവീക്ഷേത്രത്തിന്റെ യൂണിയൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ബഹു: ജസ്റ്റീസ് ടി. ചന്ദ്രശേഖരമേനോൻ തുടക്കമിട്ട അടക്കം ചിട്ടയുള്ള ഒരു വരും തലമുറ നിങ്ങളിൽ കൂടി വളർന്നു വലുതാകട്ടെ എന്നു് സിറ്റി പോലീസ് കമ്മീഷണർ ആശംസിച്ചു. ഈ യൂണിയൻ കലാലയത്തിന്റെ വണ്ണപ്പൊലിമയിൽ എന്നും തിലകം

രാംകുമാർ എസ്.
(എഡിറ്റർ)

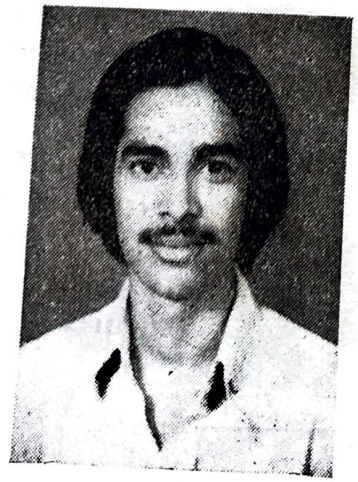

രാംദാസ് ഇ. ആർ.
(യൂണി. യൂണി. കൗൺസിലർ)

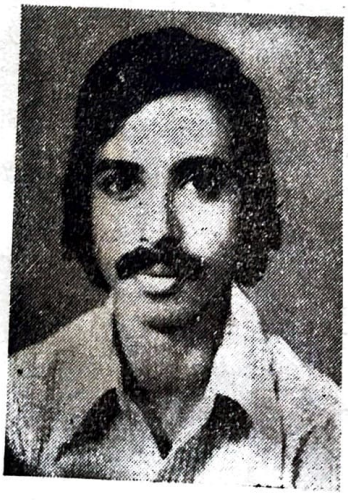

മാത്യൂസ് എബ്രഹാം
(എസ്. സി എസ്. ടി. റെപ്പ്)

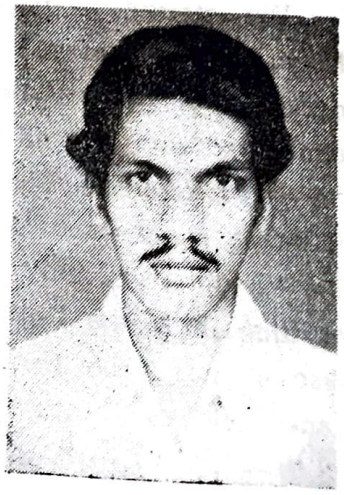

രാജൻ വി. എസ്.

കോളേജ് യൂണിയൻ റിപ്പോർട്ട്

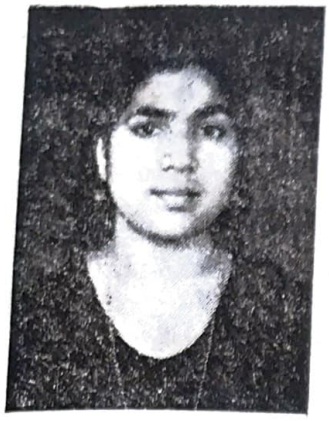

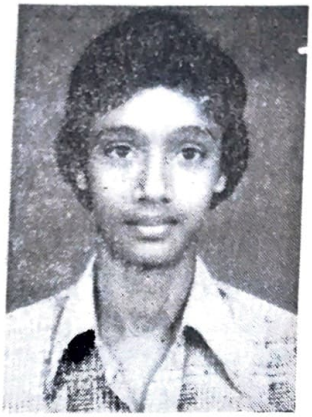
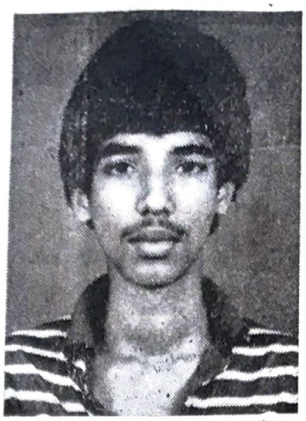

ബിന്ദു പി. കെ. (വനിതാ പ്രതിനിധികം) അനന്തലക്ഷ്മി ജെറി ജെ.സാമുവൽ | പി.ഡി.സി. ലാജു ജോജ്ജ് || പി.ഡി.സി.

ചാത്തട്ടെ - അതായിരുന്നു മേയറുടെ ആശംസ. ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം ഈ കലാലയത്തിലെ ഇളം പ്രതിഭകളുടെ സുന്ദരമായ കലാപരിപാടികം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ആർട്ട്സ് ക്ലബ് ഉദ്ഘാടനം

നവംബർ 4:- കലയുടെ ഈറ്റില്ലമായ ഈ കൊച്ചുകേരളത്തിനു് എന്നെന്നും പ്രതിഭകളെ സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കലാവേദിയുടെ ഉദ്ഘാടനംഈ കലാലയത്തിലെ തന്നെ ഒരു ഇളം പ്രതിഭ നിർവ്വഹിച്ചപ്പോം അതൊരു തുടക്കം മാത്രമായിരുന്നു. മുഖ്യാതിഥിയായിരുന്ന ശ്രീ: ശങ്കരമേനോൻ, കലയുടെ മായാപ്രപഞ്ചത്തിലെ വണ്ണക്കിളികളായി ഇവിടത്തെ ഇളം പ്രതിഭകം മാറട്ടെ'' യെന്നു് ആശംസിച്ചു. തദവസരത്തിൽ കൊച്ചിനഗരത്തിലെ വിവിധ കലാലയങ്ങളിലെ ആർട്ട്സ് ക്ലബിന്റെ സാരഥിമാരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ഉദ്ഘാടനത്തോടനുബന്ധിച്ചു് നടന്ന സയൻസ് എക്സിബിഷൻ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വണ്ണച്ചിറകുവിരിച്ചാടി.

കലാമേളയുടെ തിരശ്ശീലയയത്തിക്കൊണ്ടു് 3 ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന കോളേജ് യുവജനോത്സവം ഒരനുഭൂതിയായിരുന്നു നവംബർ 13, 14 തീയതികളിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട നാടകോത്സവം നാടകമെന്നപദത്തിനു് ഒരു പുതിയ അർത്ഥം എഴുതിച്ചേർക്കുകയായിരുന്നു.

യൂണി: യൂണിയൻ സംഘടിപ്പിച്ച ഉത്തരമേഖലാ യുവജനോത്സവത്തിൽ ഈ കലാലയത്തിന്റെ നാമം ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി സുവർണ്ണലിപികളാൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തു് കുറിക്കപ്പെട്ടു. തുടർന്നു് തിരുവനന്തപുരത്തു വച്ചു് നടന്ന അന്തർമേഖലാ യുവജനോത്സവത്തിൽ നമ്മുടെ കലാലയത്തിലെ പ്രതിഭകം ഒട്ടനവധി സമ്മാനങ്ങം വാരിക്കൂട്ടി.

നാരായണൻകുട്ടി | ഡി.സി. നോർമൻപിൻഹയിറോ || ഡി.സി. ശ്രീകുമാർഡി. |||ഡി·സി. ജോജ്ജ് ജോസഫ് || എം.എ.

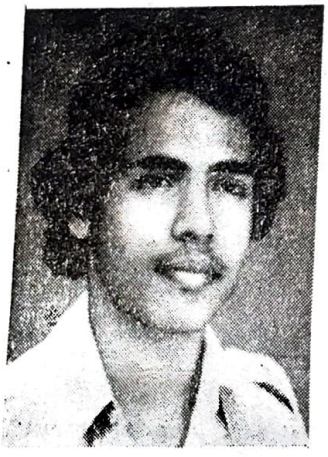
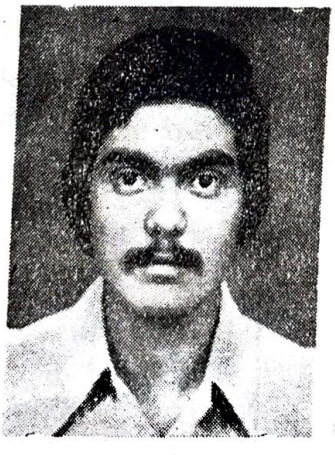
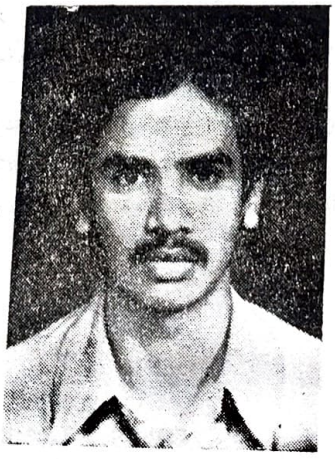
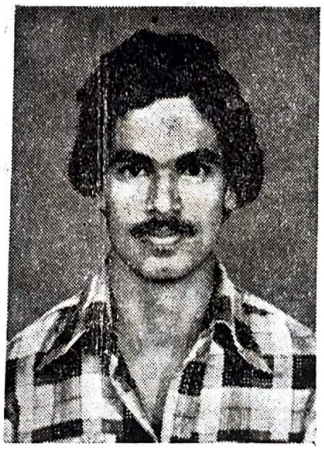

Principal Reports

It is my pleasant duty to place before you the annual report of the academic year 1981–82. It was by and large an uneventful year. Complete peace prevailed on campus. I note with satisfaction that our students now show keener interest in studies and greater competitiveness in arts and sports.

The Staff

As in the previous years this year too there were retirements from the teaching staff. After 35 years of distinguished service in the college Prof. P M. Joseph Professor and head of the department of Commerce retired on 18-7-1981. He headed the commerce department for 12 years. He was Dean of Department of Commerce of the University of Kerala and member of various University bodies. Young at heart he freely mixed with youngsters and showed genuine interest in all their activities. Prof. A. R. Joseph also left us early in the academic year on 21-6-1981. He served in the English department for 17 years. Prof. D. Viswanatha Mallaya of the Hindi department was on the teaching staff from 3–9–1947 rendering valuable service to the college for a rather long period of thirtyfour years. He retired from service on 25-4-1982. Prof. K. Kerala Varma of the Economics department joined the staff on 19–6–1961 and served the college for a period of twenty one years. He left us on 31–3–1982. The management, staff and students while expressing their deepfelt gratitude, wish them happy and peaceful retired life. Sri. Thomas Abraham of English department and Sri. Augustine Thomas of the Commerce faculty bade farewell to the College to look for greener pastures nearer home. We

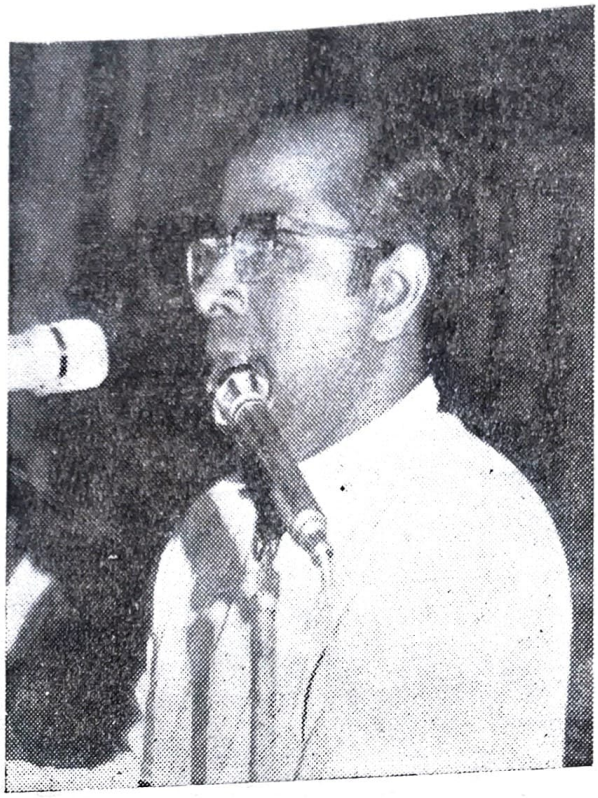

are sorry to lose them but we wish them well. The strength of the teaching staff was increased by new appointments. New additions were Sri. A. John Francis to the English, Sri. Narayanan K.G. to the Malayalam, Sri T. P. Thomas and Stanly Chazhoor to the Commerce and Sri. Joy Mathew to the Mathematics department.

Results

This year we had very good results in the various examinations. Gracious Tom Mundakkal got third rank in the Pre–Degree science group examination, Vincy Samuel of the Zoology department and M. T John of the Chemistry department scored second ranks in their M Sc examinations. Detailed results given below:–

Pre-Degree	79% with 76 first class and 82 second class
B.A Economics	80% with a first class and 10 second class
Sociology	81% with 2 first class and 2 second class
B.Sc Physics	81% with 13 first class and 5 second class

കോളേജ് യൂണിയൻ റിപ്പോർട്ട്

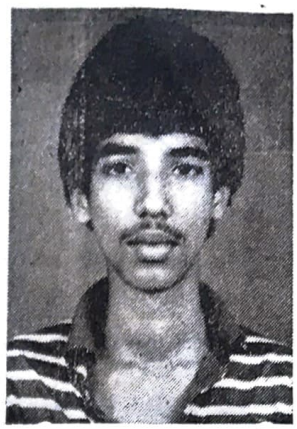

ബിന്ദു പി. കെ. (വനിതാ പ്രതിനിധികം) അനന്തലക്ഷ്മി ജെറി ജെ.സാമുവൽ | പി.ഡി.സി. ലാജു ജോജ്ജ് || പി.ഡി.സി.

ചാത്തട്ടെ - അതായിരുന്നു മേയറുടെ ആശംസ. ഉച്ചസ്സുശേഷം ഈ കലാലയത്തിലെ ഇളം പ്രതിഭകളുടെ സുന്ദരമായ കലാപരിപാടികം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ആർട്ട്സ് ക്ലബ് ഉദ്ഘാടനം

നവംബർ 4:- കലയുടെ ഈറ്റില്ലമായ ഈ കൊച്ചുകേരളത്തിനു് എന്നെന്നും പ്രതിഭകളെ സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കലാവേദിയുടെ ഉദ്ഘാടനംഈ കലാലയത്തിലെ തന്നെ ഒരു ഇളം പ്രതിഭ നിർവ്വഹിച്ചപ്പോഠം അതൊരു തുടക്കം മാത്രമായിരുന്നു. മുഖ്യാതിഥിയായിരുന്ന ശ്രീ: ശങ്കരമേനോൻ, കലയുടെ മായാപ്രപഞ്ചത്തിലെ വണ്ണാത്തിക്കിളികളായി ഇവിടത്തെ ഇളം പ്രതിഭകം മാറട്ടെ'' യെന്നു് ആശംസിച്ചു. തദവസരത്തിൽ കൊച്ചിനഗരത്തിലെ വിവിധ കലാലയങ്ങളിലെ ആർട്ട്സ് ക്ലബിന്റെ സാരഥിമാരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ഉദ്ഘാടനത്തോടനുബന്ധിച്ചു് നടന്ന സയൻസ് എക്സിബിഷൻ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വഞ്ഞ്ചിനകവിരിച്ചാടി.

കലാമേളയുടെ തിരശ്ശീലയയത്തിക്കൊണ്ടു് 3 ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന കോളേജ് യുവജനോത്സവം ഒരനുഭൂതിയായിരുന്നു നവംബർ 13, 14 തീയതികളിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട നാടകോത്സവം നാടകമെന്നപദത്തിനു് ഒരു പുതിയ അർത്ഥം എഴുതിച്ചേർക്കുകയായിരുന്നു.

യൂണി: യൂണിയൻ സംഘടിപ്പിച്ച ഉത്തരമേഖലാ യുവജനോത്സവത്തിൽ ഈ കലാലയത്തിന്റെ നാമം ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി സുവർണ്ണലിപികളാൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തു് കുറിക്കപ്പെട്ടു. തുടർന്നു് തിരുവനന്തപുരത്തു വച്ചു് നടന്ന അന്തർമേഖലാ യുവജനോത്സവത്തിൽ നമ്മുടെ കലാലയത്തിലെ പ്രതിഭകം ഒട്ടനവധി സമ്മാനങ്ങം വാരിക്കൂട്ടി.

നാരായണൻകുട്ടി | ഡി.സി. നോർമൻപിൻഹയിറോ || ഡി.സി. ശ്രീകുമാർഡി. |||ഡി.സി. ജോജ്ജ് ജോസഫ് || എം.എ.

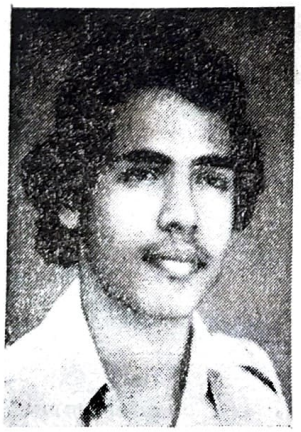
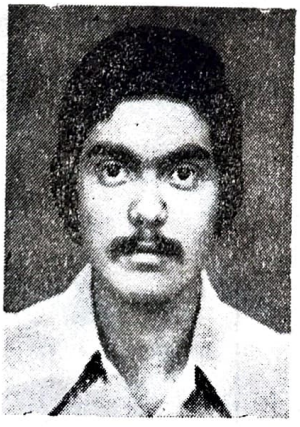
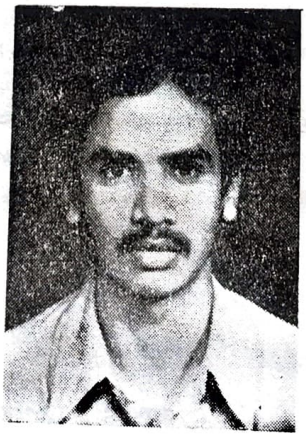
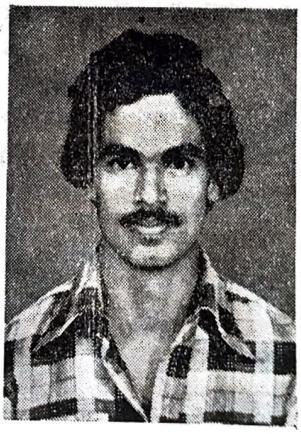

B Sc Chemistry	94%	with	25	first class and 4 second class
,, Botany	100%	,,	19	,, 7 ,,
,, Zoology	95%	,,	29	,, 9 ,,
B Com	69%	,,	12	,, 15 ,,
M A English	83%	,,	7	second class
,, Economics	100%	,,	1	first and 15 second class
M Sc Chemistry	100%	,,	11	first class
,, Zoology	90%	,,	9	first class
M Com	100%	,,	3	first class and 6 second class

Scholarship and Financial Assistance

Nearly one fourth of the total student community enjoys financial assistance of one kind or another, such as National merit & loan scholarships, state merit scholarship, K P.C scholarship etc.

National merit scholarship	29
National loan ,,	12
State merit scholarships	6
Hindi scholarships	2
K.P.C Scholarship	192
Unified fee concession	4
S C & S.T	43
O E.C Concession	46
O B.C ,,	102

Catholic and AICUF Activities

As usual the first year Pre-Degree and first year degree started with a church service in the monastery chapel for the christian students and with prayer service in the College auditorium for all students. During the academic year two retreats were conducted one for the junior catholic students and another for the senior catholic students. The charismatic retreat preached to the catholic staff by Fr. Gino Henriques, the national chairman of NST deserves special mention. If the great enthusiasm and the overwhelming response shown by the participants is any indication, we can legitimately conclude that this retreat has produced far reaching results. We hope this will become manifest in the years to come.

The AICUF unit had its own programme of activity. They conducted various seminars and cultural programmes. Besides, our unit sponsored a camp in which representatives of the neighbouring Colleges took part While other colleges conducted similar camps our AICUF members also participated.

N. S. S

The activities of the College N.S.S unit began with an orientation talk delivered by Rev. Fr. Varghese Kaleparambath, Co ordinator, N.S.S training and orientation centre, Kalamassery. This year special camping programme was held at Kanayankavayal in Idukki district from December 25th to January 3rd. Our unit undertook the work of levelling the ground for the construction of a school building and playground for the students- Many distinguished people visited the camp and gave their valuable advice and guidance to make the camp a great success. Seminars on various subjects were conducted for the benefit of the members. Cleaning of K S R.T.C busses and cleaning of the college campus by members won the laurels of all concerned. For the annual sports meet the N.S.S unit ran a refreshment stall which attracted our students considerably.

Physical Education

We have conducted Fr. Bartholomew Memorial tournaments in Volley ball (Men) and Basket ball (Men & Women) in the last week of August 1981. Our College Basket ball team was the runners up in the above tournament.

Chacko I. Nebu III B.A. was selected to the Kerala University team in Shuttle this year and the University won the All-India Championship. He was also selected to Kerala State team.

Valson Jerome, III B.A and Philip Thomas I B.A are the members of the Kerala University

Basketball team and participated in the Inter University tournament held at Bangalore and Kashmir Philip Thomas is also a member of the Kerala State Basketball team and participated in the National Championship held at Ludhiana in February 1982.

Thomas Mathew III B. Com was selected to the Kerala University cricket team. He has also represented Kerala State senior team in Ranji Trophy tournament.

Joseph George II PDC, played for the Kerala State Junior team (under 19 years) this year.

College annual sports was conducted on 11th and 12th February 1982.

M/s Sreekumar Menon II B. Com, Simon K. X. II B. Com, and Jacob K. D. I PDC, won the individual championship in Men section securing 18 points each, and Chitra Sukumar II PDC got the individual championship in women section securing 20 points.

NCC - Army Wing

NCC Army wing of this College started its activities with the first parade on 8th August '81. This year a total of 70 cadets were enrolled, 24 of them being senior cadets. Parades were conducted regularly imparting training to the cadets in self-discipline, leadership, smart turn-out and drill. They were also given an initiation to the rigourous life such as is envisaged by our Armed Forces.

It is a matter of pride to remember that one of our cadets was selected for Republic Day Parade in Delhi and was adjudged the third best cadet in India for the year. Ten of our cadets participated in Annual Training Camp held at North Parur Our cadets also participated in parade programmes conducted in connection with Independence Day, NCC Day and the Republic Day at Group Head Quarters, Ernakulam.

Parent - Teacher Association

This association works entirely for the benefit of the college students. This year there was only one general body meeting and the strength came down to below hundred unlike, previous years. We are convinced that our students can be given a proper training only with the full co-operation and active support of the parents and of association of this kind. We hope that more and more parents will voluntarily come forward to attend association meetings and show more interest in their wards. This year all University rank holders of the College were awarded gold medals by the asscciation. Besides, ten merit cum means scholarships were also given to pre-degree and degree students.

Former Students Association

The former students association, started on july 31, 1977 is still in its infancy At present this association has 45 patron membres, 145 life members and nearly 900 annual members. This association encourages students by conducting literary and cultural competitions.

Farewell

Afrer completing two terms as principal, I am stepping down at the end of this academic year. Six years is a long period in the turbulant history of higher education in our country. During this period we have passed through good times and bad. But on the whole, I am proud to say, that it was a period of growth and constructive work. *It was a challenge to preside over the destinies of this august institution at a critical period in its history. How I met the challenge, only history will judge. But I have tried, my best to keep up the prestige of my alma mater.* I am happy to note that the

College has a good name in the state and that the academic atmosphere and the standard of discipline have improved over these years. I am particularly pleased with the spiritual renewal of the staff and the students.

Whatever achievements we had, I firmly believe, were made with the help of God. Without him we can do nothing. Let me therefore place on record my heartfelt gratitude to God Almighty. I was singularly fortunate in getting the full co - operation of the teaching staff and of my confrers in the monastery The same must be said about the non - teaching staff of the college. I thank them all.

Six batches of students have passed out of the college during my tenure. Considering even the mood of the present generation of students and student involvement in politics, I have only feelings of gratitude and appreciation for them. If I had to deal with any one of them harshly, it was only for the common good. I should specially mention the student union leaders of the current academic year. I think no better tribute can be paid to them than to say that they behaved very well. They are destined for greater things.

I relinquish charge as principal without regrets and with no anxiety for the future, because I am leaving it in able hands. My good friend and long - time colleague Rev. Fr. Aquinas C. M. I M. Sc, is taking over, I wish him Godspeed and greater success than I ever achieved I assure him of all co - operation while I am still around. As for my plans, I shall continue on the staff for the time being. What surprises the future holds in store for me, only Providence knows. OO

Fr. Mathai Archaingel C. M. I, M. Sc.

The World Sans Principles

It is the great boast of the social sciences that they first congregated men and made them social beings. It is true that they are responsible for the formation of the society and it is equally true that they set men against men.

Avarice and ambition were the first builders of town and founders of empire They said "let us build a city and a tower whose top may reach unto Heaven, and let us make us a name, lest we be scattered upon the face of the earth". What was the beginning of Rome, the once metropolis of all the world? What was it but a concourse of thieves and a sanctuary of criminals? It was justly named by the augury of no less than twelve vulturer and the founder cemented his walls with the blood of his brother, Remus. Such is the original sin of most cities, and the crimes only increase with their age and growth.

After studying the way of the world I see little possibility for the success of a lone soldier of truth. I will advice that devotee of truth not to appear in the open world but to retreat and entrench himself and to cut all the avenues by drawing up the bridge against so numerous an enemy. If you areto succeed by worldly standard you must act like a fool. Or else the society will make you a fool Man need not go to the forest to see a roaring lion or a thieving fox. Man is to man all kinds of wild beasts.

What should a man of truth and honesty do in this world? He can neither understand nor speak the language around him. A naked man may swim in the sea but it is not the way to catch fish, they are likelier to devour him For he brings no nets and uses no deciets. This is only one side of the picture, I believe, so decide upon whether you should be honest or not?

Johnson K. Poulose (Chairman)

BASKETBALL TEAM

കായികരംഗത്ത്

നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങളം അധികമൊന്നുമുണ്ടായില്ല, പോയവർഷം. പക്ഷെ, തങ്ങളം പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന കായികരംഗത്ത് ആത്മാർത്ഥമായ പ്രകടനം കാഴ്ചവെയ്ക്കാൻ നമ്മുടെ പ്രതിഭകളം മടിച്ചുനിന്നിട്ടില്ല. വളരാനും വികസിയ്ക്കാനും ഇന്ത്യയിലെ കായികരംഗത്തെ ഒരിയ്ക്കലുമനുവദിയ്ക്കാത്ത എന്തോ ഒന്ന് ഇവിടത്തെ കളിക്കള രേണാധികൃതികളം എന്നും കൈയാളിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പ്രതിഫലനമാവാം നമ്മുടെ നേട്ടമില്ലായ്മ

FOOTBALL TEAM

PARENT TEACHER ASSOCIATION

നിയന്ത്രക രംഗത്ത്

അധ്യാപകരക്ഷാകർതൃ സംഘടനയും പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി സംഘടനയും എക്കാലവും നമ്മുടെ മാർഗ്ഗദർശികളായി
നിന്നു തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തന മേഖലകളും വർഷങ്ങളും ചെല്ലുന്തോറും വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് രണ്ടു സംഘടനകളും
മുമ്പോട്ടു കുതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനകളെപ്പോഴും നല്ല പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഇവയെ ഉറ്റുനോക്കുന്നു.

OLD STUDENTS' ASSOCIATION

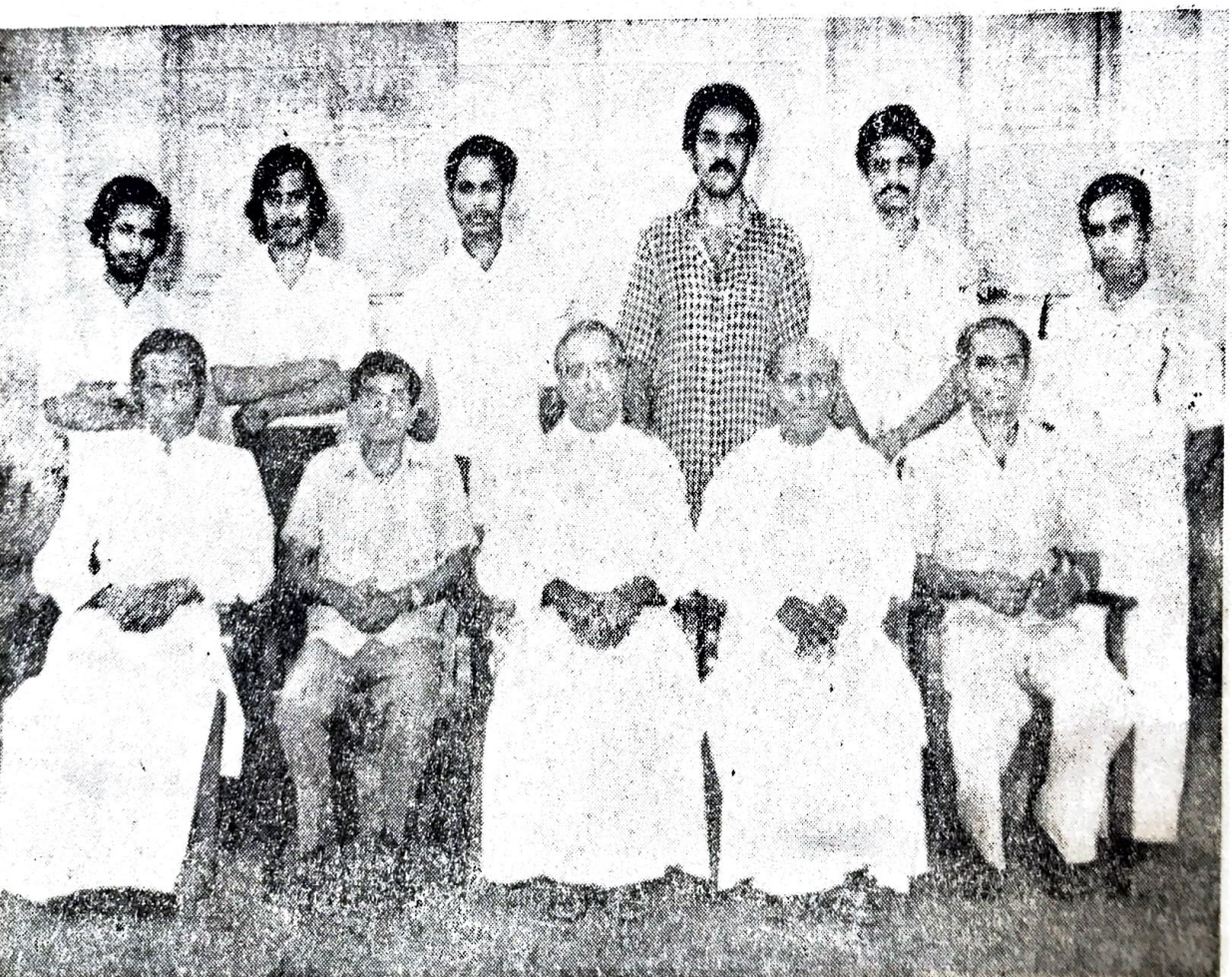

DEBATING TEAM — **Nam H S, Ramkumar and Joy P K**

സാംസ്കാരിക രംഗത്ത്

തീർച്ചയായും കഴിഞ്ഞാണ്ട് നമ്മുടെ ഭാഗത്തായിരുന്നു. യൂണിവേഴ്സിറ്റി യൂണിയൻ കലോത്സവ മടക്കം പലതും നാം പിടിച്ചടക്കി എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരതിശയോക്തി അല്ല. ഡിബേറ്റിംഗ് ടീം എണ്ണമറ്റ സമ്മാനങ്ങളും (ഇരുപതോളംവരും അവയുടെഎണ്ണം) വാരിക്കൂട്ടി. കോളേജിലെ ഗായക സംഘം യൂണിവേഴ്സിറ്റി കലോത്സവത്തിലെ ഉത്തരമേഖലാമത്സരമടക്കം ഏറെ മത്സരങ്ങളും തങ്ങളുടെ സ്വന്തമാക്കി. ടീമംഗങ്ങളും: സുധ, ഷീല, ഹർഷല, അജിത് കുമാർ, തോമസ്, ഹരിഷ്കുമാർ, ശിവറാം, മനോപ്രകാശ്, രവിപ്രകാശ്, ഹരികുമാർ.

COLLEGE ORCHESTRA

ate Stars

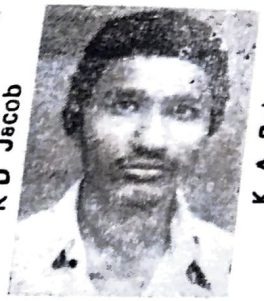

K D Jacob

K A Raju

Tomy K T

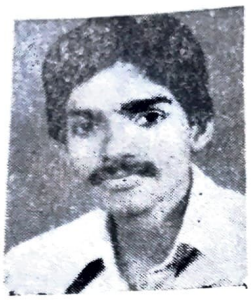

Valsan Jerome

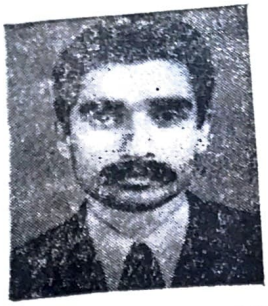

Philip

rsity in Basket Ball

Joseph George

Cricket
(under 22)

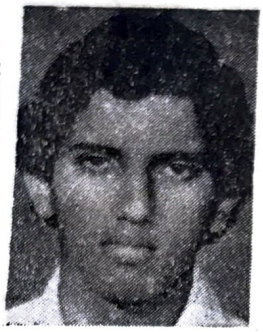

Thomas Mathew

Ranji Trophy

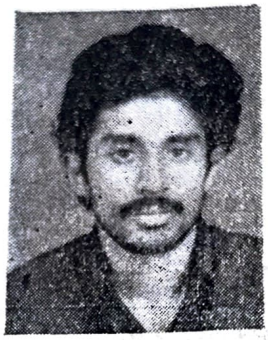

Chacko I Nebu

Shuttle (State)

Kathakali

Flute

Ranjit Jacob III Rank

P D C Commerce

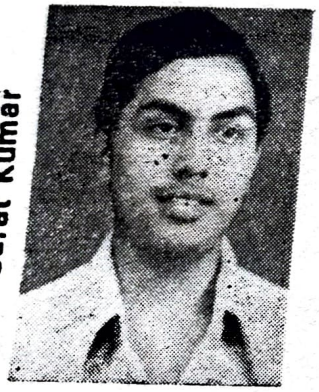

Sarat Kumar

Elocution
Ramkumar

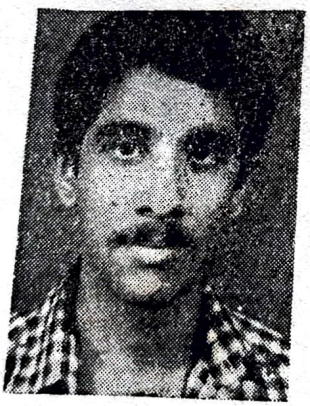

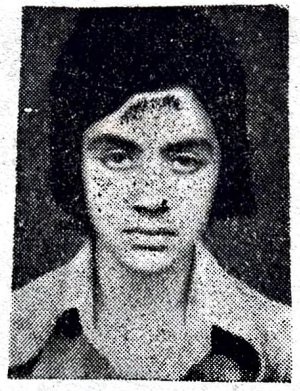

Ravi Prakash

Winners 81 - 82

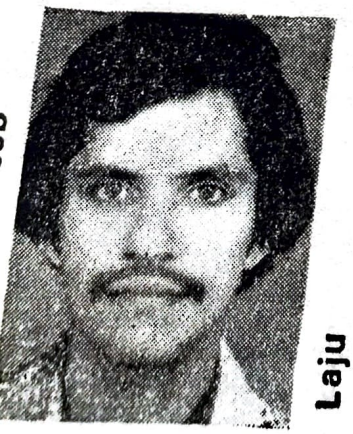

Laju

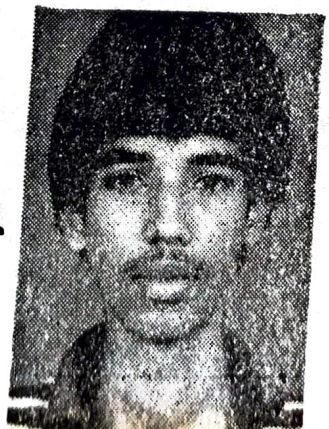

Best Comedian

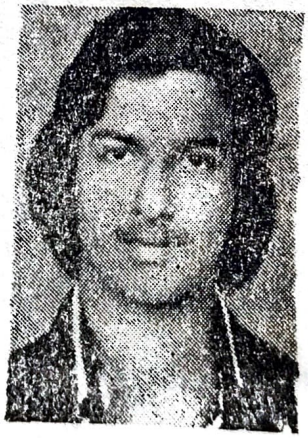

Francis T S

Violin

സിനിമ

മിനിജോർജ്

എം എ ഇംഗ്ലീഷ് ഒന്നാം വർഷം

ഫാസ് ബൈൻററുടെ മടക്കയാത്ര

ജർമ്മനിയ്ക്ക് തീരെ അപരിചിതമായിരുന്ന ഒരു ലോകത്തിന്റെ വാതായനങ്ങൾ മലർക്കെ തുറക്കപ്പെട്ടത് എഴുപതുകളുടെ പകുതിയിൽ കാൻ ഫിലിം ഫെസ്റ്റിവലിൽ വച്ചായിരുന്നു. ഉയിർപ്പിന്റെ നാളുകൾ ദാനം ചെയ്തതാവട്ടെ, കുറെ ചെറുപ്പക്കാർ. ഫാസ് ബൈൻറർ പങ്കുചേർന്ന ആ നവോത്ഥാനം 1975ൽ ലോകശ്രദ്ധയിലേക്ക് ജർമ്മൻ സിനിമയെ കൈപിടിച്ചുയർത്തി. അന്ന്, റൈനർ വെർണർ ഫാസ് ബൈൻറർക്ക് പ്രായം ഇരുപത്തൊമ്പതു വയസ്സ്.

ഇന്ന്, അദ്ദേഹം നമുക്കൊപ്പമില്ല. ആകസ്മികമായുണ്ടായ മരണത്തിന്റെ കാരണം ഇനിയും വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സ്വന്തം വീട്ടിൽ അദ്ദേഹം മരിച്ച നിലയിൽ കാണപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. ജർമ്മനിയുടെ വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ഏറ്റവും കരുത്തുറ്റ വ്യാഖ്യാതാവായ ഫാസ് ബൈൻററുടെ മരണം, അതിന്റെ നീളുന്ന നിഴലിൽ നിന്നു വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം രൂപം കൊടുത്ത ചിത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ പ്രേക്ഷകർ പോകുന്നു. വളരെ കുറച്ചു വർഷങ്ങൾകൊണ്ട് കാമ്പിലും കാഴ്ചപ്പാടിലും അനന്യത പുലർത്തുന്ന ഇരുപത്തഞ്ചോളം ചിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു.

ആദ്യകാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമേഖല നാടകരംഗമായിരുന്നു. അവിടെ നിന്ന് ഫാസ് ബൈൻറർ അഭിനയത്തിന്റെ, സംവിധാന ശില്പത്തിന്റെ, പുതിയ ഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു. സ്റ്റേജിന്റെ മർമ്മം അടുത്തറിഞ്ഞ ഫാസ് ബൈൻറർ 1967ൽ മ്യൂണിക് ആക്ഷൻ തിയ്യേറ്ററിൽ ഒരംഗമായി. ഒരു വർഷത്തിനകം, അറുപത്തൊമ്പതിൽ ആദ്യത്തെ ചിത്രം പിറവി കൊണ്ടു. സ്വന്തം അഭിനയശേഷി മിക്കവാറും എല്ലാ സിനിമകളിലും ബൈൻറർ പ്രകടമാക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. എന്നാലോ, ആദ്യമായി അദ്ദേഹം അഭിനയിച്ചത് സ്വാബേന്റെ ഒരു ചിത്രത്തിലാണ് – ''ബ്രൈഡ് ഗ്രൂം – ദ കോമഡിയൻ ആൻറ് ദ പിമ്പ്'' – ൽ. സംവിധായകനായി അരങ്ങേറിയ വർഷം തൊട്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്നു ചിത്രങ്ങൾ ലോക സിനിമയുടെ തലത്തിലേയ്ക്കുയർന്നിരുന്നു; Why did Herr R run Amok?, American Soldier, Katzel Macher എന്നിവ തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂതകാല ചരിത്രത്തിൽ ഭീകരതയുടെ ശോണിമ പരത്തിയ നാസിസത്തിന്റെ നേരെയുള്ള ഒരാക്രമണം അദ്ദേഹം ഈ സിനിമകളിലൂടെ സാധിച്ചു. വർത്തമാനകാലസംവേദനം ആവിഷ്ക്കരിക്കുമ്പോൾ ബൈൻറർ സമൂഹത്തിന്റെ നിശിതമായ ഭാവങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു: ക്രൂരതയും ഭീതിയും ഒക്കെ ബൈൻറർ ചിത്രങ്ങളിൽ അങ്ങനെ ഘനീഭവിച്ചു നിൽക്കുന്നു.

ഏകാകിത മനുഷ്യനു സമ്മാനിയ്ക്കുന്ന നീറുന്ന പീഡനങ്ങൾ മറ്റുചില ബൈൻറർ ചിത്രങ്ങളിലുണ്ട്. ഉപരിവർഗ്ഗ കാപട്യവും വളരുന്ന തലമുറയുടെ ആധിയായി മാറുന്ന സാംസ്കാരികാപഭ്രംശവും ഫാസ് ബൈൻറർ ദൃശ്യവൽക്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്, പല പ്പോഴായി. ''ഫിയർ ഈറ്റ്സ് ദ സോൾ'' ഇതിനു സാക്ഷിയാണ്. ഏകാന്തതയുടെ നിഴൽക്കുത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷ നേടാനായുന്ന ഒരു പെൺകിടാവാണ് അതിലെ നായിക. ഒറപ്പെടുന്ന നരകതുല്യതയിൽ നിന്നു കരയേറാൻ നായികയായ വിധവ അന്യദേശക്കാരനായ ഒരു തൊഴിലാളിയുമായി അടുക്കുന്നു. ആ ഒന്നാകലിൽ സാമഞ്ജസ്യമടയുന്ന താൽക്കാലിക ശാന്തി ചിത്രീകരിക്കാൻ തന്റെ ആത്മാവർപ്പിച്ച് ഏറെ നാളായി കാത്തിരുന്നു, ഫാസ് ബൈൻറർ. ''മാരേജ് ഓഫ് മേരി ബ്രൗൺ'' എന്ന ചിത്രം യുദ്ധാനന്തര ജർമ്മനിയുടെ തകർന്നടിഞ്ഞ സാമൂഹ്യ പ്രഭാവങ്ങൾ എടുത്തുകാട്ടുന്നു. ''അമേരിക്കൻ സോൾജർ'' എന്ന ചിത്രമാവട്ടെ, വിയറ്റ്നാമിൽ നിന്നു മടങ്ങിയെത്തുന്ന കൊലയാളിയായ ഒരു പട്ടാളക്കാരന്റെ ജീവിതം പകർത്തുന്നു. ഘടനാപരവും ദൃശ്യപരവുമായ ഏകതയും സാങ്കേതിക സാക്ഷാത്കാരവും മുന്നുള്ള ദൃശ്യാവിഷ്കരണവും അതിന്റെ പ്രത്യേകതകളാണ്. ദൈർഘ്യമേറിയ സീക്വൻസുകൾ, സങ്കീർണ്ണമായ പ്രകാശ നിയന്ത്രണം, അപൂർവ്വ ശക്തിയുള്ള സിനിമാറ്റിക് കോമ്പസിഷൻ –ഇവ, ഒരു ബൈൻറർ ചിത്രത്തിന്റെ ഏകദേശ വിവരണത്തിനു ചേരും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ശൈലീവൽകൃതമായ വാക്കുകൾ കൊണ്ടും, ഏകതാനമായ അവതരണം കൊണ്ടും ശ്രദ്ധിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. അന്യഥാത്വം അനുഭവിയ്ക്കുന്ന, മുഖംമൂടിയണിഞ്ഞെന്നു തോന്നിപ്പിയ്ക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളാണ് ബൈൻറർ ചിത്രങ്ങളിലാകെ.

ഒരുപക്ഷെ, വെറും ലൈംഗിക ചിത്രങ്ങളും അപസർപ്പക തുടർക്കഥകളും മാത്രം മറിഞ്ഞിരുന്ന ജർമ്മൻ തിരശ്ശീല, ബൈൻറർ ചിത്രങ്ങളെ വരവേറ്റത് അവയുടെ ഇത്തരം പ്രത്യേകതകൾ കൊണ്ടുതന്നെയാവണം. ഒരു ബൈൻറർ ചിത്രം കാണുമ്പോൾ ഓരോ ജർമ്മൻകാരനും സ്വന്തം ജീവിതം കൺമുമ്പിൽ കാണുകയായിരുന്നു. അവനനുഭവിച്ച മാനസികമായ അന്യഥാത്വം, ക്രൂരതകൾ, നാസിസത്തിന്റെ കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പുകൾ, ശിഥിലമായ കുടുംബബന്ധങ്ങൾ, എല്ലാം ആ ചിത്രശേഖരത്തിലുണ്ട്. ഊർജ്ജം വറ്റാത്ത പ്രായത്തിൽ ഫാസ് ബൈൻറർ മരിയ്ക്കുമ്പോൾ ജർമ്മനിയും ഒപ്പം ലോകവും ആ ഓർമ്മയ്ക്കുമുമ്പിൽ കണ്ണീർ നിറച്ചത്, ഇതെല്ലാം മനസ്സിൽ ഏറെ നാളായി കാത്തുവച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്.

Philosophy

The Life of Ayn Rand-

A Quest for An Irrefutable Sanctity And Individualism

Ayn Rand, the philosopher - novelist was a unique phenomenon in the annals of modern writers. Even to the young man or woman who professes no interest in mind-twisting philosophical concepts the relevance of Ayn Rand is that any of her books make gripping reading as novels alone and philosophy is in-built into them in such a way that it forms a part of a fascinating story line and character sketches. For the young many of whom are at the only stage of their lives when they will ever do any idealistic thinking on their lifes purpose, goal and meaning, Ayn Rand opens up a whole new world of ideas, ideals, purposes and possibilities. She thus helps in forming the individuals outlook to life by opening up a new and alternative scheme of things to the existing panorama.

To read Ayn Rand is an essay in metaphysical pain. You can admire the greek gods or the heroes of Indian legends and see shining paragons of virtue to be emulated in complacent mental introspection. But when you are presented with a 20th Century Howard Roark or John Galt and forced to came to terms with reality, then there is no escape into speculative fantasy left and the mirror must be held as you look at yourself in a cleaner glass, washed clear by the waters of rational thought. The truth often hurts. You cannot gless it over because the analysis of her writings penetrates far deeper, logically and incisively, into the cave. Ayn Rand has written almost as many non-fiction books explaining her philosophy as she has novels. Yet it is a tribute to her artistic integrity that her novels reflect best, and contain in its totality her philosophy—a rare achievement indeed, keeping in mind that as novels alone they stand among the best. In fact her non-fiction books take off from her novels and return time and again to them for points of reference. For most other writers it would be the other way round. And when she had developed, attained and perfected her philosophy in her art form-the novel, and had nothing more to say she stopped writing novels-perhaps the highest achievement of her as a writer a nd reflecting unusual courage. She then branched off into non-fiction and other forms of writing. Truly has she been described as one of the few significant women writers of ideas of our times. Here we attempt see her primarily through her three Novels—We The Living, Fountainhead, Atlas shrugged and novelette Anthem.

The Life of Ayn Rand

hirin Mohamed
nal M A English Literature

To the uninitiated it would be appropriate, at this stage, to give a short synopsis of her novels. Purely from a literary point of view (ignoring the philosophical aspects) all her novels have superb plot construction and character delineation, along with sufficient 'atmosphere' creation and are as readable as thrillers in the literary sense, as they are in the philosophical arena. Her first published novel We The Living is of a Russian girl Kira living in the early Russian Communist society just after the Russian Revolution. Kira's love for life and living and her unshakeable belief in the right of every human being to live his own life is an extraordinary poem in praise of the eternal human paradox of the individual and the mass. It is a moving indictment of the effect of force and compulsion on the human spirit. Yet the heroine and through her the novelist, is still groping for an answer, a definition of the crux of a philosophy which has still not been precisely defined.

In her next novel The Fountainhead, she arrives at a more precise definition of what her philosophy sets out as its cardinal promises. The human life itself as the purpose and end of all life itself, the consequent need to elevate it to the pedestal now occupied by man's gods, the resultant immutable sanctity given to human life in each individual and his pursuit of individual happiness as the highest form of happiness for humanity as a whole. All this is based on the story of an architect who builds - not for others but for himself. He builds to satisfy his inner vision and where his needs and the needs of others coincide true monuments to human endeavour arise. The point Rand makes it is that all achievement, all progres, all the best in man has in the ultimate analysis come from-the indvidual. As much as we can eat, drink, move and act primarily as individuals and then as groups, so too the highest of all man's faculties-reason, must be exercised individually by each one of us before it can have any meaning in a collective sense.

Finally in Atlas Shrugged she reaches the distilled essence of her philosophy in the chapter-This Is Jonn Galt Speaking from the search in We The Living to the understanding of what it means of the Fountainhead to the final lucid grasp of the why of man's existence in Atlas Shruggd Ayn Rand reaches the end of her philosophical journey. The Antham can be set apart as a novelette, of the Orwellian or Huxley's type made superbly readable by the use of "we" instead of "I" in describing the individual in a totally collectivised society.

the life of ayn rand

One can disagree with Ayn Rand on many things. Yet, her contribution in the realm of reason as man's greatest faculty will be sufficient contribution to elevate her in the ranks of thinkers. For all her devotion to reason and logic it is conceivable that by the very same human weaknesses she exposes her understanding of the nature and purpose of communism is perhaps coloured by her circumstances of upbringing. So also her animosity to religion as the repository of irrationality rebounds in another form when she almost mysticises the human life as a god-form worshipped by her heroes and heroines with almost as much fanatical fervour as any religious fanatics. But it is probably, a mere result of the carrying out the proof of a point so far, that it reaches from one extreme to another - and extremes often have remarkable similarities. Of the extreme individuality she advocates and which inevitably means the most unmitigated forms laissez - faire capitalism she herself is forced to admit in one of her books of non-fiction (The New Left) that it is an untried ideal and so absolutely debatable experiment till proved otherwise She also fails to foresee that the brave ideals of absolute individualism and self interest that she advocates, when bereft of the 'enlightened' tag which qualifies them as when practised in the hands of its best practitioners - her heroes and heroines would even in the very same world peopled by the humanity which forms the majority in her writings lead to as much misery and tragedy as she visualised in the present. But then, she herself admits, that her philosophy is not meant for all but only for (if we grant her that much mercy for the human race) the best in man.

For all this, her philosophy remains invaluable While her Peater Keatings (*The Fountainhead*) or Pavel Syerovs (*We The Living*) seem painful images of our flawed selves, while the Roarks and Kiras and Reardens appear to inhabit unattainable peaks, in the real sense all she sets out to do is what all heroes and heroines and ideals have meant for man ever since he became a thinking being–goals to be aimed at, attained and proceeded beyond. So, as far as she stands in essence for all that is highest in man, for the triumph of the human spirit in its magnificent rationality over all that is the worst (as embodied by the irrational, whether collective or in the individual) it is a triumph for each one of us in a world grown weary and tending to see in the name of the very reality (that we seek so much to avoid) humanity and man in a negative sense with all our consequent compromises of principles, anti-heroes, cynicism and defeatism accepted as reality.

If she asked you to believe in her, accept her ideals or strive for a brave new world she envisages, she would have been no better or no more worth considering than a hundred other self-appointed dogmatic pedants of humanity. She scores in that she asks for no understanding, no acceptance beyond that which your reason permits. She asks only that you use your reasons to arrive at your understanding of what life is to mean to you It has always been man's effort to avoid the process, the burden and the pain of thinking He has in general shifted this burden to a few and has had a love hate relationship with these few so appointed. For while he hated their superiority he knew, even if only subconsciously, that all that was the best in his progress came from those few, while the vast majority were content to accept the fruits of their minds, while doing no more thinking themselves than needed for bare survival. This has been true of all human achievements be they scientific, economic, social, religious or political. Ayn Rand does not advocate a dictatorship of the highest, she hates all totalitarianism. Instead what she pleads is for each one of us as individuals to attempt the best possible by us, as rational human beings. Paradoxically, in spite of her avowed individual self-interest she is an altruist, a term she hates in the highest sense!

OO

STUDENT UNREST

A. S. Shah, Secretary, P T A

There was a time when the citizens of India read the columns of students agitation and violence in news papers, with agony. But now, the people have lost interest in it, as it is not a novel experience for them. They view it as a part of their daily life like seeing a cinema, or witnessing a foot-ball match. Is the student community in India so much desecrated? Is there not a way for redemption of the student world?

As a matter of fact in the industrialised society, there is unrest every where. Unrest in the educational institutions, is only a reflection of what is felt in the society as a whole.

The ultimate aim of educational sytem is to make sure that the students are trained mentally, temperamentally and physically, and that they become useful citizens of the nation. Education should cater to the emotional, moral and intellectual needs of the students. The aim of education is broadening the sphere of knowledge of the students and widening their outlook on life. It should cultivate a sense of independent thought in students.

But in India, as we experience to-day, the educational field is so much polluted that the sanctity of educational institutions are lost. The main draw-back of the educational system is that it is aimless, it is mechanical and it is without any creative impulse. The students pass the examinations without knowing the aim of education and consequently the development of their personality is retarded. Character building, the vital aspect of education is reduced to the minimum.

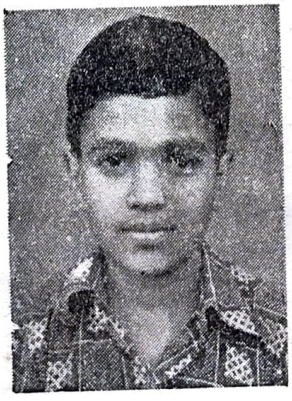

കഴിഞ്ഞവർഷം കടന്നുപോയതു് നിനയ്ക്കാതെ വന്നുപൊഴിഞ്ഞ ഒരു ദുഃഖദിനവുമായിട്ടായിരുന്നു. ജീവിതം തീരാവ്യഥയായി മറ്റുള്ളവർക്കു ബാക്കി നിൽക്കുമ്പോഴും മൃത്യുവിന്റെ തണുത്ത പ്രതലങ്ങളിലേയ്ക്കു് പറന്നുപോയ അബ്രഹാമിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കുമുമ്പിൽ ഞങ്ങളും പ്രണമിയ്ക്കുന്നു.

കെ വി കേരളവർമ്മ തമ്പുരാൻ എക്കണോമിക്സ്

അവർ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി എന്നും ഉരുക്കഴിച്ചു. തുടർന്നുള്ള അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ശുഭമംഗളങ്ങളുടെ

പി എം ജോസഫ് കോമേഴ്സ്

ദിനങ്ങളും മാത്രം ആശംസിയ്ക്കാനേ ഞങ്ങൾക്കാവൂ. അവരുടെ വാക്കുകളും എക്കാലവും നമുക്കു് ഒരു ഹരിതസ്മൃതിയായിരിയ്ക്കും.

ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നുള്ള വിരാമം നമ്മുടെ ആയുസ്സിലെ ഒരനിവാര്യതയാണു്. സുദീർഘമായ, അവിശ്രാന്തമായ അദ്ധ്യാപനം മാത്രം ജീവചര്യയാക്കി മാറ്റിയ

വിശ്വനാഥ മല്ല്യ ഹിന്ദി

മല്ല്യ സാറും തമ്പുരാൻ മാഷും ജോസഫ് സാറുമെല്ലാം തങ്ങളുടെ എണ്ണമറ്റ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മുമ്പിൽ എന്നും ആത്മാർത്ഥത മുറ്റിയ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്ന അറിവിന്റെ നറു മന്ത്രങ്ങളും

ഉൽഘാടനം : മനോജ്

അദ്ധ്യക്ഷൻ : പ്രൊ. ശങ്കരമേനോൻ

സെക്രട്ടറി വി ഡി സതീഷ്

വൈസ് പ്രസിഡന്റ് രജനി

അനുമോദനം

ഡിഗ്രിക്ക് ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ്

ബി.എ.ജോസ്–തേർഡ് ക്ലാസ്സ്

എം.എ.ക്ക് ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ്

ഡിഗ്രിക്ക് ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ്

കലോത്സവം

സംസ്ഥാനത്തിനകത്തു നടന്ന നിരവധി മത്സരങ്ങളിൽ നമ്മുടെ കോളേജ് പ്രതിനിധീകരിച്ചു പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒട്ടും പുറകോട്ട പോയിട്ടില്ല. സേക്രഡ് ഹാർട്ട് പ്രതികേരം വാരിക്കൂട്ടിയ ട്രോഫികളിൽ ചിലതു് ഇവയാണു്: മയൂരാ ട്രോഫി, കൈരളി ട്രോഫി, ആലുവ ഫ്രൻഡ്ഷിപ്പ് ക്ലബ്ബിന്റെ മത്സരങ്ങളിൽ ചാമ്പ്യൻഷിപ്പു്, ടാലന്റ്-ടൈം ചാമ്പ്യൻഷിപ്പു്, റോട്ടറാക്കു് ട്രോഫി; ഉത്തരമേഖലാ യുവജനോത്സവത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പോയിന്റുകളും കരസ്ഥമാക്കി; സ്റ്റാലിയൺസിന്റെ മത്സരങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു് വി കെ കൃഷ്ണമേനോൻ സ്മാരക ട്രോഫി നേടി.

കോളേജ് യൂണിയൻ

ഉദ്ഘാടനം ജസ്റ്റിസ് ചന്ദ്രശേഖരമേനോൻ

Principal

Chairman Johnson K P

Gen. Sec. Shaju Jacob

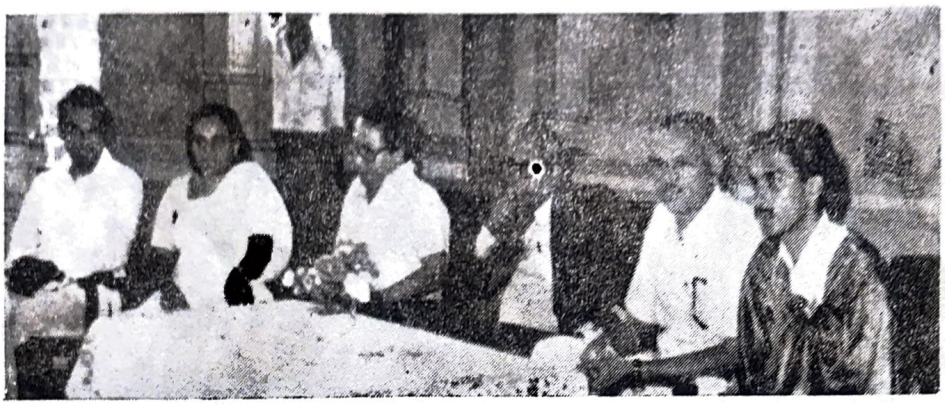

വേദിയിൽ

ചെയർമാൻ
മേയർ കെ എസ് എൻ മേനോൻ
ജസ്റ്റിസ് ചന്ദ്രശേഖരമേനോൻ
പോലീസ് കമ്മീഷണർ മുഷാഹരി
എം കമലം എം എൽ എ
കഞ്ഞാണ്ടി മുതലാളി

യൂണിയൻ ഡേ

സമ്മാനദാനം മാസ്റ്റർ സുജിത്ത്

സദസ്സ്

ഡോ. സി. ടി. സാമുവൽ

ടി. വി. ജോസ്
ബി. എ. സോഷ്യോളജി രണ്ടാംവർഷം

ദാർശനികമായ അന്വേഷണത്തിൽ മറവിയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കാനാവാത്ത ഒരു സങ്കൽപമാണ് പരമമായ പൊരുൾ എന്നത്. ആ പൊരുളിനെ ആദരിച്ച, അതിലേയ്ക്ക് തങ്ങളുടെ നിലനിൽപ് കേന്ദ്രീകരിച്ച നാലു ചിന്തകരെക്കുറിച്ച്—

മനുഷ്യൻ, പ്രപഞ്ചം, അസ്തിത്വം

പരമസത്തയെത്തേടിയുള്ള പ്രയാണം എല്ലാ മനുഷ്യരിലും, എല്ലാ തലമുറയിലും ഒരു പ്രതിഭാസമാണ്. ഓരോ മനുഷ്യനും തന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു ശൂന്യതയും, അദമ്യമായ ഒരു ദാഹവും അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഈ ശൂന്യതയെ നിറയ്ക്കുവാൻ, ദാഹത്തെ ശമിപ്പിയ്ക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ തേടുന്ന ഉപാധികളും ഏറെയാണ്. ആറ്റത്തിന്റെ ഉള്ളിലും, ആഴിയുടെ അടിത്തട്ടിലും, ശൂന്യാകാശത്തിലും ആധുനിക മനുഷ്യൻ തന്റെ അന്വേഷണം തുടരുന്നു. ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങളിലും കാമത്തിലും അവനു സംതൃപ്തി ലഭിക്കുന്നില്ല. യേശു പ്രസ്ഥാനവും, ഹരേ കൃഷ്ണ പ്രസ്ഥാനവും, അതീന്ദ്രിയ ധ്യാനവും, യോഗപരിശീലനവും അവനെ ആകർഷിക്കുന്നു. ഇവയൊന്നും തനിക്കു ശാശ്വതമായ ശാന്തിയും സമാധാനവും നൽകുവാൻ പര്യാപ്തമല്ലെന്നതിനാൽ അവൻ പുതിയ മണ്ഡലങ്ങൾ അന്വേഷിയ്ക്കുന്നു.

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഡാനിഷ്കുകാരനായ കീർക്കെഗോർ അസ്തിത്വ ചിന്താപദ്ധതിയുടെ പിതാവായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. പൊതുവായ ആശയങ്ങളിൽനിന്നു എന്നതിനേക്കാൾ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നു ചിന്തിച്ചെടുക്കുക എന്ന രീതിയുടെ ഒരു വഴിത്തിരിവു അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. മനുഷ്യജീവിതം ചലനാത്മകമാണെന്നും ഈ ജീവിതം മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ആസ്വാദന നിരതമായ ഘട്ടമാണ് ആദ്യത്തേത് (Romantic Stage). ഈ ഘട്ടത്തിൽ സമുദായവും മതവും അനുശാസിക്കുന്ന ചട്ടങ്ങളും വലിച്ചെറിഞ്ഞു സ്വാതന്ത്ര്യവും ഭൗതിക സുഖവും അനുഭവിക്കാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ ഒട്ടേറെ കാലം ഈ ആനന്ദം തുടരുന്നില്ല. ഒരു പുനഃപരിശോധനയുടെ ഫലമായി നിയന്ത്രിതവും ക്രമീകൃതവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിലേക്കു ഒതുങ്ങിക്കൂടുവാൻ പിന്നീടു നിർബന്ധിതനാവുന്നു. ഇതിനു ധാർമ്മികഘട്ടം (Ethical Stage) എന്നു പറയുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ കുറെയൊക്കെ അർത്ഥമുള്ളതായി തോന്നും. തുടർന്നു ഒരു സർവ്വാതീത സത്തയിൽ അയാൾക്കു വിശ്വാസം അങ്കുരിക്കുന്നു. മതം ഒരു ആവശ്യവും ഈശ്വരൻ ഒരു അനുഭവവുമായി വെളിപ്പെടുന്നു. ഇതിനു മതാത്മകഘട്ടം (Religious Stage) എന്നു കീർക്കെഗോർ പേരു നൽകി.

ജീവിതഘട്ടങ്ങളുടെ പരിണാമ പ്രക്രിയയിലാണ് കീർക്കെഗോർ ഈശ്വരനെ കണ്ടു മുട്ടുന്നതു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ 'ദൈവം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു' (God Exists) എന്നു പറയുന്നതു തന്നെ തെറ്റാണു. 'ദൈവം ആകുന്നു' (God is) എന്നു മാത്രമെ പറയാൻ സാധിക്കൂ. ഈശ്വരൻ ജീവിതത്തിലെ ഒരു അനിവാര്യഘടകമാണു. ആ പരം പൊരുളിന്റെ സാന്നിധ്യം പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും പ്രകടമാകുന്നുണ്ടു. കീർക്കെഗോർ ഈശ്വരൻ ഉണ്ടോ എന്ന പ്രശ്നത്തേക്കാൾ ഈശ്വരനും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധമാണു അന്വേഷിച്ചറിയാൻ ശ്രമിച്ചതു. ഈശ്വരനും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ നിന്നും വിശ്വാസം ഉരുത്തിരിയുന്നു. ഈ ലോകത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങളേയും പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും തരണം ചെയ്തു ജീവിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യനെ ശക്തനാക്കുന്നതു ഈശ്വര വിശ്വാസമാണു. വിശ്വാസം ജീവിതത്തിനു ദൃഢതയും വർണ്ണഭേദിയും നൽകുന്നു. ഈശ്വരനെ ലക്ഷ്യമാക്കി ജീവിതത്തിന്റെ ചക്രം പിടിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ പരമപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയുള്ളു.

സത്തയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിത വ്യാഖ്യാനവും, ജീവിത പഠനവുമാണു കാംഗ് ജാസ്പേഴ്സിന്റെ ചിന്തയുടെ കാതൽ. മൂന്നിനം സത്തകളും ഉണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം കരുതുന്നു—ലോക സത്ത, അവനവന്റെ സത്ത, ഈശ്വര സത്ത. യുക്തിയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ ഈശ്വരാസ്തിത്വത്തിനു തെളിവുകളില്ല എന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഈശ്വരനെ കണ്ടെത്താൻ വിശ്വാസത്തിന്റെ പാതയിലൂടെയാണു ജാസ് പേഴ്സു ചരിക്കുന്നതു. ഈശ്വരനിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതു യുക്തിയുടെ വീഥിയിലൂടെ അല്ല; പ്രത്യുത, അന്തർ ദർശനം വഴിയാണു. ജാസ്പേഴ്സിന്റെ ഈശ്വരാന്വേഷണം മനുഷ്യനു ചില പരിമിതികളും ഉണ്ടെന്നും, ഈ പരിമിതി അപരിമേയമായ ഒന്നിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നുമുള്ള നിഗമനത്തിലാണു ചെന്നെത്തുന്നതു. നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും ഉറവിടം നാം തന്നെ അല്ലെന്നുള്ള അവബോധവും, നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം സമയത്തിലും ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിലും മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നതല്ലെന്നുള്ള ചിന്തയും അപരിമേയമായ ഒരു പരാശക്തിയിലേക്കു നമ്മെ ആനയിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ജാസ് പേഴ്സിന്റെ ഈശ്വര ദർശനം വിശ്വാസത്തിന്റെ പാതയിലാണു.

അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ ഹൈഡെഗർ, ഹുസ്സേ
ളിന്റെ പ്രാതിഭാസിക വിശകലനസമ്പ്രദായത്തെയാണു്
പിൻതുടർന്നതു്. മനുഷ്യൻ തന്റെ അസ്തിത്വത്തിലൂടെയാണു്
പ്രാതിഭാസികവിജ്ഞാനത്തിലേക്കു് കടക്കുന്നതു് അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ ചിന്തയനുസരിച്ചു്, പൂർണ്ണതയിലേക്കു നീങ്ങുന്ന
മനുഷ്യൻ മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയാൽ അസ്വസ്ഥ
ചിത്തനാവുന്നു. മരണം ഇല്ലായ്മ ആകുന്നു എന്ന ഭീതി
ആകുലതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന
ലൗകിക സത്തയാണു് മനുഷ്യൻ. സാമൂഹികതയുടെ പശ്ചാ
ത്തലമില്ലാതെ മനുഷ്യനെ പറ്റി ചിന്തിക്കുക സാധ്യമല്ല.
ആയിരിക്കുക എന്നതു് അപരനുമായി ഒന്നായിരിക്കുക (to
exist is to co - exist) എന്നതാണു് ഈശ്വരദർശനം.
തത്വചിന്തയുടെ മണ്ഡലത്തിനു് പുറത്താണെന്നതിനാൽ
അദ്ദേഹം ഈശ്വരനെക്കുറിച്ചും, ഈശ്വരവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചും
പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. തത്വചിന്ത യഥാർത്ഥ സത്തയായ
ഈശ്വരനെ കൂടുതൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം കരുതു
ന്നില്ല ആ സത്ത മനുഷ്യനു് സ്വയം കൂടുതൽ വെളിപ്പെടുകയാ
ണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഈശ്വരനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ദാഹിക്കുന്നുണ്ടു്.
എന്നാൽ ആ ദാഹശമനത്തിനു് മുതിരുന്നില്ല ഇരുളിൽ
തപ്പി നടക്കുന്ന ഒരു ഈശ്വര അന്വേഷിയല്ല ഹൈഡെഗർ
എന്നു സാരം.

ഫ്രാൻസിൽ എക്സിസ്റ്റൻഷ്യലിസം വളർത്തി എടുക്കുന്ന
തിനു് മുൻനിരയിൽ പ്രവർത്തിച്ച ആളാണു് ഗബ്രിയേൽ
മാർസൽ. സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം
തന്റെ ദർശനം ആവിഷ്കരിച്ചു. വ്യക്തികളുടെ മനോഭാവ
ത്തിൽ നിന്നും വേണം തത്വശാസ്ത്രം ഉടലെടുക്കേണ്ടതെന്നാണു്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. തന്റെ ദർശനത്തിന്റെ വികാ
സ പരിണാമത്തിൽ വിശ്വാസത്തിലേക്കും ഈശ്വരനിലേക്കും
അദ്ദേഹം അടുക്കുകയായിരുന്നു. ഹൈഡെഗർ, ജാസ്പേഴ്സ്
എന്നിവരുടേതുപോലെതന്നെ സത്തയായിരുന്ന മാർസലി
ന്റേയും ചിന്തയുടെ കേന്ദ്രബിന്ദു. മറ്റു സത്തകളെപ്പോലെ
കേവലസത്തയല്ല മനുഷ്യൻ. ഓരോ മനുഷ്യനിലും
വ്യക്തിത്വം വികസിക്കണം. ഇതിനു് സഹ അസ്തിത്വം
അനിവാര്യമാണു്. മാർസൽ ഈശ്വരാസ്തിത്വത്തിലേക്കു് കട
ക്കുന്നതു് ""ഞാനാരാണു്"" എന്ന ചോദ്യത്തിലൂടെയാണു് ഞാൻ
ഒരു രഹസ്യമാണു്. ആ രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം
മനുഷ്യസത്തയിലൂടെ പരമമായ ഒന്നിനെ കണ്ടെത്തുക എന്ന
അനിവാര്യതയിലേക്കു് ആനയിക്കുന്നു. സ്നേഹവും വിശ്വസ്ത
തയുമാണു് മനുഷ്യവ്യക്തി അന്വേഷിക്കുന്നതു്. ഈ അന്വേ
ഷണം സഫലമാകുവാൻ തന്നെ അവിരാമമായി സ്നേഹിക്കുന്ന
ഒരു സമ്പൂർണ്ണസത്തയുണ്ടാകണം. ആ സത്ത തന്നെ പൂർണ്ണ
മായി വിശ്വാസമർപ്പിക്കുന്നതും പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരി
ക്കാവുന്നതുമായിരിക്കണം. അപ്പോഴാ, ഞാൻ ആരാണെന്ന
ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരം ലഭിക്കാൻ ആ സർവ്വാതിശായിയായ
ആ സത്തയെ ഞാൻ അംഗീകരിക്കണം. ഈ സത്തയെ ""പരമ
നായനീ"" (The absolute thou) എന്നു് മാർസൽ വിളി
ക്കുന്നു. പരമമായ നീ തന്നെയാണു് ഈശ്വരൻ.

പി. കെ. ബിന്ദു

പ്രീഡിഗ്രി രണ്ടാം വർഷം

പുണ്യമീപകലിന്റെ പൊന്നിളം നെറുകയിൽ
നിന്നു നീറുന്ന മഞ്ഞിൻ കണങ്ങളം വിമൂകമായ്.....
പുൽക്കൊടിത്തുമ്പിൽപ്പുതുമണ്ണിനെയാശ്ലേഷിച്ചും,
പുത്തൻ പുലരിയുടെ നിശ്വാസ ഗന്ധമേറ്റും,
സ്തബ്ധത താലോലിച്ച നിത്യ നിദ്രയിൽച്ചുട-
തപ്തമീ സംയമന മൗനവിഷാദം തേങ്ങി!
ചുറ്റിലും തുളുമ്പുന്ന ശക്തമായ് നിരാലംബം
വാറിയ വിലാപങ്ങളം, സ്നേഹാർദ്രനൊമ്പരങ്ങളം.

കൊഴിഞ്ഞോരിരവിന്റെ സ്മൃതിതാഴ്വാരങ്ങളിൽ
ഉഴറും ശ്രുതഭ:ഖക്കരിനിഴലുകളിൽ,
പ്രതിബിംബിക്കും ആത്മരോദനങ്ങളായ് ചിന്നി-
ച്ചിതറും കാലത്തിന്റെ മോഹഭംഗുരങ്ങളിൽ
അടർന്ന വീഴും ദിവ്യ, മമൃതകണംപോലെ
വിടരും വസന്തത്തിൽ വിമുഗ്ധസംഗങ്ങളിൽ
പടരും ഹിമകണകിരണങ്ങളായ് ശാന്തം
മയങ്ങിടുന്ന ശോകമൂർച്ഛയിൽ നിർവ്വികാരം.

അക്ഷരകണങ്ങളായ് സ്ഫുരിക്കാൻ കഴിയാത്തൊ-
രേകാന്ത ദു:ഖഭാരം പേറുമെൻ ഹൃദന്തത്തിൽ
നിഷ്ഫലം നിങ്ങളുടെ കളിർ വെൺചാമരങ്ങൾ,
സ്വസ്ഥതയേകാ, നിന്നീയജ്ഞശാലയിൽ പോലും:

മിന്നലിൽത്തെളിയുന്ന, ജീർണ്ണമിലോകത്തിന്റെ
വന്യമാം സ്വാർത്ഥതയിൽ നുറുങ്ങുമസ്ഥികൂടം
അഗ്നികുണ്ഡങ്ങളം ജ്വലിച്ചമരും ശ്മശാനത്തിൽ
നഗ്നപാതയിൽബ്ബലിയർപ്പിച്ച കനലുകളം.

സായാഹ്നത്തിന്റെ കൂട്ടുകാക്കായി ഒരു വർഷം

ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരി

എം. എ. എക്കണോമിക്സ് രണ്ടാം വർഷം

മരണമെന്ന മഹാസത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള സ്ഥിരയാത്രയിലെ ഒരു നടക്കുന്ന കാലയളവാണ് വാർദ്ധക്യം. യൗവനത്തിന്റെ തേനൂറുന്ന നല്ലനേരങ്ങളും സമയത്തിന്റെ മഹാപീഡനങ്ങളും അടിയറവച്ച് കലകളും ചുളിവുകളും മുഖത്തേറ്റുവാങ്ങിയ ഒരു സമൂഹത്തിനെ ഒറ്റയടിയ്ക്ക് രക്ഷിച്ചുകളയുമെന്ന പിടിവാശിയിലാണ് ഐക്യരാഷ്ട്രസഭ ഇത്, വൃദ്ധന്മാരുടെ വർഷമാണ്. വനിതാവർഷവും ശിശുവർഷവും ഉത്സവത്തിമിർപ്പോടെകൊണ്ടാടിയ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു തമാശനാടകത്തിനും സർക്കസ്സിനുമുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകൾക്ക്, ഇനി ഒരുപച്ചക്കൊടിക്കുറ ആഘോഷത്തോടെ മുകളിലേയ്ക്ക് പാറ്റുകയുമാവാം.

ഈ ഘോഷങ്ങൾക്കും കൊടിതോരണങ്ങൾക്കുമിടയിൽ എവിടെയോ പാവം കിഴവന്മാരുടെ ദീർഘവ്യഥകൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നു. രോഗങ്ങളൊഴിഞ്ഞ് ഒരു ശാന്തിതീരത്തു വിശ്രമിയ്ക്കാനുള്ള അവരുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ പാഴ്സ്വപ്നങ്ങളുടെ ശവവണ്ടിയിൽ പ്രയാണമാരംഭിയ്ക്കുന്നു. പടിഞ്ഞാറുള്ള വയസ്സൻ ക്ലബ്ബുകളും ഔദ്യോഗിക പരിപാടികളുമൊക്കെ ഒട്ടും മറക്കാതെ തന്നെ പറയട്ടെ, ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ വ്യർത്ഥവ്യായാമങ്ങൾ മൂന്നാം ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെറുതെയുള്ള വേഷംകെട്ടലാണ്. ജനസംഖ്യയുടെ അനസ്യൂതമായ വർദ്ധനക്ക് ആനുപാതികമായി ഇന്ത്യയെ സ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വൃദ്ധന്മാരും തങ്ങളുടെ പങ്കുവഹിയ്ക്കുന്നു. ഏഷ്യൻ സാമൂഹ്യക്ഷേമക്കമ്മീഷന്റെ ഔദ്യോഗിക രേഖകൾ നമുക്ക് പറഞ്ഞുതരുന്നു, ഇവിടത്തെ മാറിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ജനസംഖ്യയിൽ അറുപതു കഴിഞ്ഞവർ പണ്ടത്തെക്കാൾ കുറെക്കാലം കൂടി ജീവിയ്ക്കുന്നു. ആധുനികമായ ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങൾ മനുഷ്യർക്ക് ലഭിയ്ക്കുന്നു എന്നതാണത്രെ ഇതിനുകാരണം. കുടുംബാസൂത്രണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഒരിയ്ക്കലും, ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള വൃദ്ധന്മാരെ ഭൂമിയിൽ നിന്നും തുടച്ചു നീക്കുന്നില്ലല്ലോ.

ഏഷ്യയിൽ മൊത്തത്തിൽ പ്രായം ചെന്ന സ്ത്രീകളാണധികം. ബംഗ്ലാദേശ്, പാക്കിസ്ഥാൻ, ശ്രീലങ്ക എന്നിവിടങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാർ എണ്ണംകൊണ്ട് വയസ്സുചെന്ന സ്ത്രീകളെ കിഴടക്കുന്നു. 1931ൽ ഇന്ത്യയിൽ അറുപതുവയസ്സിനുമുകളിലുള്ളവരുടെ എണ്ണം വെറും രണ്ടുശതമാനമായിരുന്ന 71ൽ അത് 6 ശതമാനത്തിനു മേലെയായി. 1981ൽ, ഔദ്യോഗിക രേഖകളെ വിശ്വസിയ്ക്കാമെങ്കിൽ അത് ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ 11 ശതമാനമായി വർദ്ധിച്ചു. യു എൻ നടത്തിയ ഒരു പഠനത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നത് ഒരു നൂറാണ്ടിൽ വൃദ്ധന്മാരുടെ എണ്ണത്തിൽ 18 ശതമാനം വർദ്ധനവുണ്ടാകുന്നു എന്നാണ്. ഡൽഹിയിൽ ഈയിടെ നടന്ന ഒരു സർവ്വേ നമുക്കു തരുന്ന പുതിയ അറിവുകൾ; 60 വയസ്സിനുമേലുള്ളവരിൽ 49 ശതമാനത്തിനും സ്ഥിര വരുമാനമില്ല. അവരിൽ 36 ശതമാനം ആളുകളുടെ മാസവരുമാനം 300 രൂപയിലും കുറവ്. 87 ശതമാനവും പാരമ്പര്യരോഗത്തിനു അടിമകളും അതിൽ 40 ശതമാനത്തോളം മാളുകൾക്കു തല ചായ്ക്കാൻ ഒരിടമുള്ള.

ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പറഞ്ഞുവച്ച പാരമ്പര്യരോഗങ്ങൾ വൃദ്ധസമൂഹത്തിന്റെ പ്രധാന ചോദ്യചിഹ്നങ്ങളിൽ ആദ്യസ്ഥാനം നേടുന്നു. ഏജ് കെയർ ഇന്ത്യയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽപെട്ട ഒഴിവുകാല സത്രങ്ങളും കുറഞ്ഞ വിലയുള്ള ഇറ്റക്ഷേണവും ക്ലബ്ബുകളും ചികിത്സാപദ്ധതികളും ഉന്നത വൃദ്ധന്മാരുടെ കിടക്കകളിലേയ്ക്ക് ചെല്ലുന്നു. ഏകാന്തതയുടെ കരാളതയും സമൂഹത്തിന്റെ നീണ്ടുവരുന്ന നെരിപ്പോടും ഭ്രൂപക്ഷം വൃദ്ധന്മാരെ സംബന്ധിച്ചും ഇന്നും പഴയപടി നിൽക്കുന്നു; പ്രവർത്തികളും പദ്ധതികളും ജലരേഖകളായി ബാക്കിനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കഴിഞ്ഞവർഷം ഒക്ടോബറിൽ മനിലയിൽവച്ച് ഏഷ്യയിലെയും പസഫിക്കിലെയും സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യകമ്മീഷന്റെ (ESCAP) നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സമ്മേളനം നടന്നു. ഈ വർഷം ജൂലായ് ഇരുപത്താറുമുതൽ ആഗസ്റ്റ് ആറുവരെ വിയന്നയിൽ വച്ചു നടക്കേണ്ട ലോകവൃദ്ധന്മാരുടെ ഒത്തുചേരലിനു രംഗമൊരുക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. ഈ രാജ്യാന്തര സമ്മേളനത്തിന്റെ കരടു പരിപാടികളും വായിച്ചറിയുക രസകരമാണ്: വിയന്നയിൽ വച്ച് വൃദ്ധന്മാരുടെ പ്രശ്നങ്ങളും വളരെ ഗൗരവമായി അവർ ചർച്ച ചെയ്യാനുദ്ദേശിയ്ക്കുന്നു. വികലമായിപോയ ഒരു വികലാംഗവർഷത്തിന്റെ കരിനിഴലിൽ നിന്നുനോക്കുമ്പോൾ, ഒരു കൂട്ടം പ്രസ്താവനകളും മാത്രമേ വൃദ്ധന്മാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ഇനിയും ഉണ്ടാവാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ളൂ.

യൂറോപ്പിനു സാധിച്ചതുപോലുള്ള വൃദ്ധക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളും, ന്യായമായും, ഇന്ത്യയ്ക്കോ, സമാനമായ മറ്റേതെങ്കിലും ദരിദ്രരാഷ്ട്രത്തിനോ ചെയ്യാനായി എന്നു വരില്ല. പക്ഷെ, ഇവിടെ ചെയ്യാവുന്ന ചിലതുണ്ട്. കേരളത്തിൽ നടപ്പിൽ വന്ന കർഷകതൊഴിലാളി പെൻഷനും കർണാടക സർക്കാരുണ്ടാക്കിയ 65വയസ്സു കഴിഞ്ഞവരെ സംരക്ഷിയ്ക്കാനുള്ള സ്കീമും അതിന്റെ മാനുഷിക പരിഗണനങ്ങളും വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മേന്മയുറവയാണ്. 1965ൽ കർണാടകയിൽ നടപ്പായ പ്രസ്തുത പദ്ധതി ഇന്ന് മറ്റേതൊരു ക്ഷേമപദ്ധതിയും പോലെ തകർച്ചയുടെ വക്കിൽത്തന്നെയാണ്. സ്കൂളുകളിലെത്തുന്ന കെയർഭക്ഷണത്തിന്റെ ക്രയവിക്രയങ്ങളിൽ തിരിമറി നടത്തി ലക്ഷങ്ങളും തട്ടിയ്ക്കുന്നു, അതുവഴി കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കഞ്ഞിപ്പാത്രങ്ങളിൽ കയ്യിട്ടുവാരുന്ന പ്രമാണിമാർ ഇവിടെ, വൃദ്ധന്മാരുടെ ക്ഷേമത്തിലും പൂർവ്വാധികം ഉത്സുകരായിരുന്നു എന്നതാണ് സാരം.

OO

Ploughs And Stars

ploughsandstarsploughsandstarsploughsandstarsploughs

Documents for Drama and Revolution -
From the American Revolution to the Brown Revolution.

The revolution is above all, a reaction. Therefore, it is not necessarily the universal solution to all problems in life. This interpretation, expounded by Duchesne is a bit too subtle. But it doesn't correspond to any ready-made ideas about revolution and guerilla warfare For a play wright like Duchesne, this was a discovery made possible by the strenuous saga of creating a drama. Revolution and Drama. in every sense, are inter related in a very particular manner history forces us to believe The purposes of the following anthology are to supplement and provide background through contemporary writings to the revolutions that have changed the vilest fabrication of the tyranny of life.

The American Revolution

Our late happy government is changed into the terrors of military execution. Our firm opposition to the establishment of a arbitrary system is called rebellion, and we are to expect no mercy but to yield property and life at discretion. This we are resolved at all evente not to do and therefore we have taken up arms in our defence and all the colonies are united in the great cause of liberty..... But how shall we live when civil government is dissolved? What shall we do without councillors and judges? A state of absolute anarchy is dreadful. Submssion to the tyranny of hundreds of imperious masters, firmly embodied against us, and united in the same cruel design of disposing of our lives and subsistence at their pleasure and making their own will our law, in all cases whatsoever, is the vilest slavery, and worse than death.

Samuel Langdon "The Pulpit of the American Revolution."

The French Revolution

I must finally speak the truth to you. I will tell it to you without diluting it. What do all the chimeras which can be spread against me matter, as long as I can serve my country! Yes, citizen, you are not doing your duty. You say the people are mislead, but why are you so write from them? Get closer to them. They will understand why the revolution can only advance, can only be consolidated with the people. The people are the instrument of the revolution, and it is up to you to serve The revolution in vain do you say that the popular soceities swarm with absurd informers, dreadful informers. What is to be done? A nation in revolution is like brass boiling in a crucible. The statue of liberty is not cast. If you do not regulate this metal boiling in the furnace, you will all be burned.

A Selection from Danton's speech of March 27, 1793.

Communist Revolution in the west

To wrok then comrades! We are faced with a new and difficult task. But it is a noble and grateful one to organise a broad multiform and varied literature inseperably linked with the Social-Democratic

working-class movement. All social democratic literature must become party literature. Every newspaper, journal, publishing house etc must immediately set about reorganising its work, leading up to a situation in which it will, in one from or another be integrated into one party organisation or another. Only then will "Social Democratic" literature become really worthy of that name, only then will it be abie to fulfil its duty and even within the framework of bourgeois society, break out of bourgois slavery and merge with the movement of the really advanced and thoroughly revolutionary class.

V. I. Lenin, from On Literature and Art.

1) Socialist Realism means realistically reproducing men's life together by artistic means from a socialist point of view. It is reproduced in such a way as to promote insight into societies mechanisms and stimulate socialist impulses. In the case of socialist realism a large part of the pleasure which all art must provoke is pleasure at the possibility of society's mastering man's faith.

2) A Socialist Realist work of art lays bear the dialetical laws of movement of the social mechanism, whose revelation makes the mastering of mans faith easier. It provokes pleasure in the recognition and observation.

3) A Socialist Realist work of art shows characters and events as historical and alterable, and as controdictory. This entails a great change; a serious effort has to be made to find new means of representation.

4) A Socialist Realist work of art is based on a working class view point and appeals to all men of goodwill It shows then the aims and outlook of the working class, which is trying to raise human productivity to an undreamt-of extent by transforming society and abolishing exploitation.

5) The Socialist Realist performance of old classical works is based on the view that man kind has preserved those works which give artistic expression to advances towards a continually stronger bolder and more delicate humanity. Such performance accordingly emphasises those works' progressive ideas.

Bertolt Brecht, from Brecht on Theatre

Irish Revolution

We declare the right of the people of Ireland to the ownership of Ireland, and to the unfeltered control of Irish destinies, to be sovereign and indefeasible. The long usurpation of that right by a foreign people and government has not extinguished the right, nor can it ever be extinguished except by the destruction of the Irish people In every generation the Irish people have asserted their right to national freedom and sovereignity; six times during past three hundred years they have asserted it in arms. Standing on that fundamental right and again asserting it In arms in the face of the world, we hereby proclaim the Irish Republic as a Sovereign Independant State, and we pledge our lives of our comrades-in-arms to the cause of its freedom, of its welfare, and of its exaltation among the nations.

From Declaration of The Irish Republic

The sky has gone black and the rain was falling; cold rain with the sting of vanishing winter in it. Among the silent empty streets, small groups of men came marching. They are tired tattered and sleepy, hungry shadows of the neat, trim, and steady volunteers who had marched the opposite way a week ago. Crowds behind the soldiers cheered when they saw the proud but woe begone men came marching through the blackened lanes of smouldering buildings. They march, silent;

no whistle or lilt came from any parched lip or dry throat: The time passed for song. The hot, bitter vapour from charred wood, leather, clothe seared their nostrils and cinders smoking red in the centre, strewing the street, crunched under their passing feet. Down they came, covered with hundreds of rifles with machine-guns trained on them, thousands of soldiers staring at then piling their poor arms in heap the Tommies wondering and bewrldered that such a pitiable pile of metal should try to overthrow the might and power of England's armed forces.

Sean O' Casey, from Drums Under The Windows

It is absolutely impossible to slaughter a man in this position without making him a martyr and a hero, eventhough the day before the rising he may have been only a minor poet. The short Irish men will now take their place beside Emmet and besides the Manchester martyrs, in Ireland, and besides the heroes of Poland and Serbia and Belgium in Europe; and nothing in heaven or on earth can prevent it.

Bernard Shaw, from The Matter with Ireland

Third World Revolution

People may ask, since Marxism is accepted as the guiding ideology by the majority of the people in our country, can it be criticized? Certainly it can. Marxism is a scientific truth and fears no criticism. If it did, and if it could be overthrown by criticism, it would be worthless. In fact aren't the idealists criticiizing Marxism every day and in every way? Are'nt those who harbour bourgeois and petty bourgeois ideas and do not wish to change – aren't they also criticizing Marxism in every way? Marxists should not be afraid of criticism from any quarter. Quite the contrary, they need to temper and develop themselves and win new positions in the teeth of criticism and in the storm and stress of struggle. Fighting against wrong ideas is like being vaccinated-a man develops greater immunity from disease as a result of vaccination. Plants raised in hot-houses are unlikely to be sturdy. Carrying out the policy of letting a hundred flowers blossom and a hundred shools of thought contend well not weaken but strengthen the leading position of Marxism on the ideological field.....

Mao Tse-Tung, from Let a Hundred...

Let us ask, has history ever known a long march to equal ours? No, never. The Long March is a manifesto. It has proclaimed to the world that the Red Army is an army of heroes, while the imperialists and their running dogs, Chiang Kai-Shek and his like, are important. It has proclaimed their utter failure to encircle, pursue, obstruct and intercept us. The Long March is also a propaganda force. It has announced to some 200 million people in eleven provinces that the road of the Red Army is their only road to liberation. Without the Long March, how could the broad masses have learned so quickly about the existance of the great truth which the Read Army embodies? The Long March is also a seeding machine. In the elven provinces it has sown many seeds which will sprout, leaf, blossom, and bear fruit and will yield a harvest in the future In a word, the Long March has ended with victory for us and defeat for the enemy...whoever questions our ability to lead the revolutionary wa will fall into the morass of opportunism.

Mao Tse-Tung, from On Tactics Against Japanese Imperialis

...No man would keep his hands off what was not his own when he could safely take what he like out of the market or go into houses and lie with anyone at his pleasure or kill or release from priso

whom he would, and in all respects be like a god among men. Then the actions of the just would be as the actions of the unjust, they would at last come to the same point. And this we may truly affirm to be a great proof that a man is just, not willingly or because wherever anyone thinks that he can safely be unjust there he is unjust. For all men believe in their hearts that injustice is far more profitable to the individual than justice, and he who argues as I have been supposing will say that they are right. If you could imagine anyone obtaining this power of becoming invisible, and never doing any wrong or touching what was another's, he would be thought by the looker - on to be a most wretched idiot, although they would praise him to one another's faces, and keep up appearances with one another from a fear that they too might suffer injustice.

-Plato, from The Dialogues of Plato

I wrote *Candaules, Commisioner* in the winter of 1964 - 1965 in retrospect, a happy time of illusion when it appeared that Barry Goldwater's overwhelming defeat by Lyndon B Johnson would permit the forces of liberalism to liquidate the war in Vietnam (still only a minor nightmare at that period) and bring about greater social and racial justice at home. By the time the play was starting to get known and be performed several years later, it was already more up-to date than when it was first written. The battle watching at the Ambassador's, I saw from reading the newspapers, was being imitated in Saigon by the customers at a fashionable roof top restaurant. And during the production at Stanford in the last week of January, 1968, all the details of the palace revolution that gets out of hand in Scene 4 were given new actuality by news reports of an impending coup in South Vietnam which made the audience think that the play was following current events closely, rather than vice versa. In a number of unexpected ways, *Candaules* has been pursued by history and constantly re-interpreted byi t. Not only the Gulf of Tonkin, the bombing of North Vietnam, and events in Saigon, but also the black revolution, student uprisings, the third world, and anti imperialism have all come into the picture.

-Daniel C. Gerould, from "The Author Looks At Revolution"

The play reveals the hidden pretext of revolution. It is a story that history ignores. However, Candaules' domestic failure is mysteriously linked to historical events, which now appear as a manifestation of an everlasting truth, and not only as the necessary conclusion of a twentieth-century colonial war or the inescapable consequence of class struggle and the internal contradictions of western capitalism. Candaules is responsible for his own fall and that of his fellow country men. Even if it seems that his own wife betrays him, he actually makes her desire to see him stumble and fall. Candaules makes history, but official history will ignoer him. Only art reveals him and uncovers what governs history.

Jean Duchesne, from Candaules Among the French Revolutionaries

The Black Revolution

. We are anti-exploitation, we're anti-degradation we're anti-oppression. And if the White man doesn't nt us to be anti him, let him stop oppressing and exploiting and degrading us. Whether we are ristians or Muslims or nationalists or agnostics or atheists, we must first learn to forget our differences. we have differences, let us differ in the closest; when we come out in front, let us not have anything argue about until we have finished arguing with the man. If the late President Kennedy could get

together with Khrushchev and exchange some wheat, we certainly have more in common with each other than Kennedy and Khrushchev had with each other.

Malcolm X, from Malcolm X Speaks

We will take in this country what we have power enough to take, and what we do not have power enough to take we will stop dreaming about. We will try to build power to take the things we have to have. This is the only kind of equality there is - an equality based on power. We are concerned primarily with our own black community. We are not trying to invade white communities, or take over white communities. But we do insist that white people cannot enjoy the luxury of separating us into black ghettos and also enjoy the privilege of exploiting us in these ghettos they have forced us into.

Albert Cleage, from Black Power

We want freedom. We want power to determine the destiny of our Black Community...We want land, bread, housing, education, clothing, justice and peace. And as our major political objective, a United Nations-supervised plebiscite to be held throughout the black colony in which only black colonial subjects will be allowed to participate, for the purpose of determining the will of black people as to their national destiny.

-From The Ten Point Program of Black Liberation Of The Black Panther Party.

The force we want is of twenty million spooks storming America with furious cries and unstoppable weapons. We want actual explosions and actual brutality: AN EPIC IS CRUMBLING and we must give it the space and hugeness of its actual demise. The Revolutionary Theatre, which is now peopled with victims will soon begin to be peopled with new kinds of heroes-not the weak Hamlets debating whether or not they are ready to die for what's on their minds, but men and women (and minds) digging out from under a thousand years of "high art" and weak faced dalliance. We must make an art that will function so as to call down the actual wrath of world spirit. We are with doctors and assassins, but we will open a place for the true scientists to expand our consciousness. This is a theatre of assault. The play that will split the heavens for us will be called THE DESTRUCTION OF AMERICA. The heroes will be Crazy Horse, Denmurk Vesey, Patrice Lumumba, and not history, not memory, not sad sentimental groping for a warmth in our despair; these will be new men, new heroes, and their enemies most of you who are reading this.

–Le Roi Jones from "The Revolutionary Theatre"

The Brown Revolution

The performance may end on stage, but what you do on stage is just plant a seed. It has to be cultivated before you can have any results. So after what we do on stage, we follow it through. As far as the Chicano movement goes, the most revolutionary want to change the system to collective living, socialism or a combination of things. I mean, we can't say communism is going to be it, or that capitalism or democracy is going to be it. More likely, it will be a combination of different things, a combination of the best things that come out of each ideology. Actually, there are two types of revolution going on-if you want to call the second one a revolution. One is a revolution against outside forces: The system, the dominant society, the ideology that's holding us down. Thre's also another revolution–within our own people.

–Guadalupe De Saavedra in an interview with Bernard F. Dukore

OO

"Ministers in India are quite strong-atleast when it comes to banging tables. Though it was heavy mahogany it shook terribly" A Story by S. G. Anand.

Assault And Battery

The investigative reporter of the largest selling newspaper, namely I, was in a jam. The Editor, a man of set standards and of iron will had summoned me, for not an unreasonable reason. It was not that I was bad in my revealations of excting news, but I had always failed to get tangible proof for it. As I quailed behind my specs the Big Boss addressed me, "you!" he said. His booming voice resonated with my quivering lean frame and my adams apple bobbed with the admirable frequency of ten Hertz. "Yes, Sir. No, Sir," I spluttered. "What is the matter with you, eh?" I had my excuses ready, of course. "Sir, I couldn't buy any women. I also could not take snaps of policemen pouring acid in bandits eyes, sir" "You fool! could'nt you at least find a chief minister who conducts child sacrifices or something. It is nearly two months, since the expose of Arun Shourie's. The people must be starving for news. I pointed out that there could be at the maximum only 21 C Ms (barring President's rule) and it was not quite hard to find them conducting cattle sacrifices. But human sacrifices...I shrugged my shoulders. 'Any way, we have made arrangements for you under the table, next to the wastepaper basket. Keep your ears screwed up and don't forget the batteries for the recorder' As I had told you, our Big Boss is a man of iron and of firm beliefs. He believed that if one Minister would be an Arab Spy then another could be a Pak Spy.

His reference to the batteries was obvious. The last time, I was behind a cupboard, the representative of the people remenecsing how they made both ends meet by pickpocketing in crowded buses and trams, I found my National Panasonic (property of the largest selling daily) did not have cells. Luckily, there was a socket behind the cupboard. As I plugged in heartily and pressed the button, the whirr of the A. C. came to a stop. I cursed my ill-luck. This state was one among many that has 70% electricity cut and the time was 3 p. m. That evening, I checked the batteries and the recorder. My friend had come over and we talked about tomorrows' cricket match against England. On the morrow, I took up my usual position under the table at 9.30 a. m. This Minister was having a meeting with another Minister and heated words were sure to fly. As I was a highly specialized man-under-the table my legs did not get cramped as the Minitser came punctually at 11.15 a. m.

After 15 minutes, the great meeting took place. I pressed the button.

As usual they greeted each other warmly and talked about the normal topics, like uplifting the downtrodden and building up national integration etc. etc.

The Big Fight started calmly.

By the way, did your son actually pass before getting through to Engineering College?'
'Yes, Yes,' testy voice said and continued 'Hasn't your son been arrested for eve teasing?'
Probably flushing red "Is your elder son still jumping bails ?"

This was small fry. I wondered when they were going from the infant class to their parents. lass.

Finally they started on each other.

'Do you still cheat at casino's?'

'Do you still smuggle?' said one. 'I don't smuggle heroin like you' said the other.

By the way, there was a little powder on the carpet on one side as he stamped his heel hard. His heel seemed to be slightly upturned and white powder spilled. No surprise since he had just returned from Nepal. I took some (not for personal use, mind you). They got into still higher class which I shall skip because they were common things like burglary, bribery, etc,...which will bore you 'You are a CIA man' said one 'And you are KGB!' the other spat. Both got up and breathed heavily as they both had hit the nail on the head and probably seared each other too. The Boss's intution paid off. They both banged the table hard. Ministers in India are quiet strong at least when it comes to banging tables. Though it was heavy mahogany it shook terribly and the ashtray full of State Express 555 stubs and XXX Rum bottle came down. The meeting was over. I ran to my building clutching my precious evidence. On the lift I met my friend and asked him the score. 235–3, Gavaskar century you know. By the way, I have borrowed the batteries from your recorder for my transistor. I thought, I had better let you know!

The BATTERIES, AGAIN.

with best compliments from:

M/s. PREMIER PRINTER

ANGAMAL

with best compliments from

TRINITY COLLEGE

Trinity Jn. Thevara

Courses – S. S. L. C.; P. D. C; B. A (Eco); B. Com; M. A (Eng & Socio); M. Com. & M. Sc (Maths)
Tuitions of all subjects for College going and S. S. L. C. students

Phone : Offi. 34027
Res. 38420
Hostel facilities for girls'

Principal – Prof-A. V. Polson M. A, L. L. B.
(Retd. from Maharaja's College-Ekm.)

There was a time when
Fertilizer
Was unknown to the Indian farmer
Then come
F A C T
The first large-scale fertiliser producer
in India on the banks of Periyar in Kerala
from where the
Fertilizer Cult
Spread over to lead the country to prosperity

THE FERTILIZERS AND CHEMICALS TRAVANCORE LIMITED
UDYOGAMANDAL 683501-KERALA

With best compliments from

RANI STORES

Chakola Colony Jn.

PERUMANOOR, COCHIN - 682015

Phone *Offi*: 33904, 33514, 33878 & 33853.
Fac: 5914 & 5915

Grams - BATTERIES
Telex - 0885 - 546
Cochin-682011

"TOSHIBA ANAND"

First Dry Battery in India with Factory Seal
To Ensure Freshness and Longer Life
Manufactured in Technical Collaboration
with
World Famous
Toshiba Ray – O – Vac Co. Ltd. Tokyo (Japan)
The First Dry Battery in India To Get ISI Mark
And
First Dry Battery in India with
Metal Jacket
The Largest Selling Metal Jacket Dry Battery

Manufactured by

TOSHIBA ANAND BATTERIES LIMITED

M. G Road, Ernakulam
COCHIN – 682011
Kerala

Statement of Ownership
FORM IV (Rule VIII)

Place of Publication: Cochin

Periodicity: Annual

Printer's name: Rev. Fr. Mathai Archangel

Address: Principal, SH College, Thevara

Editor's name: Ramkumar Sreekantan

Nationality: Indian

Address: Sacred Heart College, Thevara

Ownership: Sacred Heart College, Thevara

I, Fr. Mathai Archangel, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/–
Rev. Fr. Mathai Archangel

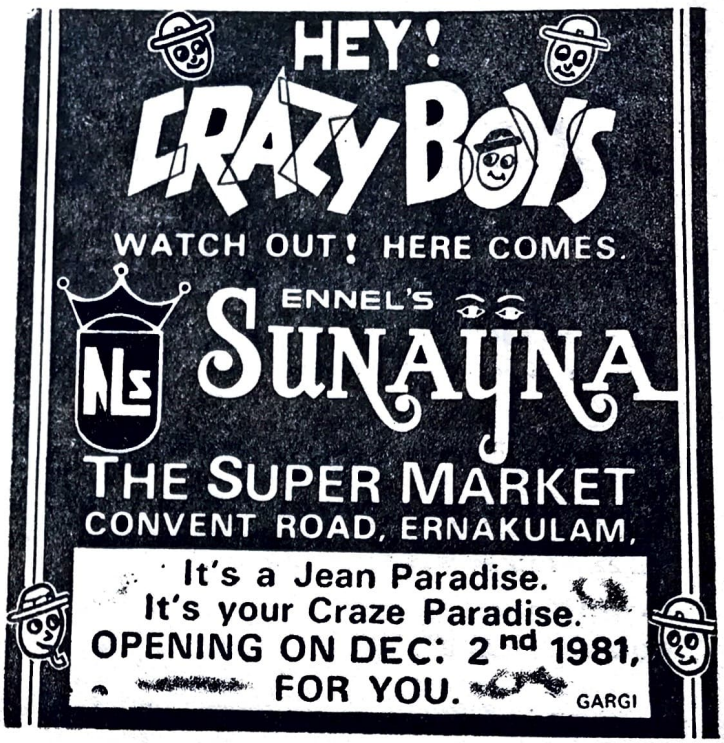

Lachmandas & Sons

Post Box No. 1221

M G Road, Ernakulam

COCHIN-682 011

Grams: Satnam

Phone: Off: 35440

Res: 35440, 39472.

INDIAN CARDAMOM

We can be proud of it. Because we produce the best cardamom in the world. And we produce the maximum quantity. Also we are the biggest exporters of it.

For 50 centuries and more Indian Cardamom has been making fascinating associations in flavouring the food tastes of all continents alike.

Indian Cardamom is used to add flavour and taste to umpteen number of food preparations. It is an ingredient for medicines too.

Try cardamom and get to know its taste.

For further information please contact:

CARDAMOM BOARD

Banerji Road
COCHIN – 682 018.

Telephone : 33837 Telegram : "CARDAMOM" Telex : CN - 480.

We are endeavouring to develop and expand making a tangible contribution to the country's industrial economy by manufacturing:

CAUSTIC SODA (Rayon Grade)
SODIUM HYDROSULPHITE &
SODIUM SULPHIDE (Iron Free)

THE TRAVANCORE - COCHIN CHEMICALS LIMITED

(Major Producer of Basic Chemicals)

UDYOGAMANDAL - 683501, KERALA

with best
Compliments from

Bliss Enterprises

T D Road, Cochin-682011

Wisdom College

CHITTOOR ROAD
ERNAKULAM

* * *

AGARWAL SWEETS AND RESTAURANT

DH ROAD
ERNAKULAM

Concord Tours and Travels

(IATA / IA recognised)

Telex: 0888 215 H O Kottayam

Phone: 3780 / 5350

Offices:

TIRUVALLA	CHANGANACHERRY
Ph: 2848	942
COCHIN	TRIVANDRUM
Ph: 37036	60603

For all your travel arrangements.

Cyrils Sari Centre

Cyrils Cut Piece Centre

Cyrils Readymade Centre

Tailoring Centre

Cyrils Buildings,

M. G Road, Ernakulam

Phone : 35827

AGSAR CHEMICALS PRIVATE LIMITED

PB No. 1326

38/928 A Chittoor Road,

ERNAKULAM COCHIN-682 011

Tel: 'AGSAR' Phone: 36738

Manufacturers and Suppliers of–

'AGSAR COAT' Synthetic Washable distember

'AGSAR COAT' Primer Paints

'AGSAR CEM' Cement Paints

'AGSAR COPAL Varnish & Insultion Varnish

'AGSAR' Stiff Paints & White Putty etc.

Regd. Office: 509 A George Road

TUTICORIN-3

Branches: Madras, Bangalore, Madurai, Hassan & Hyderabad.

SUIT HOUSE

CHITTOOR ROAD,

ERNAKULAM

A Mudra from the Indian classical dances depicting fish.

Fish has always been there in our past. It will always be in our future.

Legends. Lores. Imagery. History. Customs. And ancient trade with the world. Fish has an ageless association with the Indian way of life and culture

And, today this association is even deeper Marine products are now a major source point of our national growth and well-being

The marine products industry supports more than four million people It is a major influence on the economic activity on the entire Indian peninsula It brings in foreign exchange worth over Rs 250 crores every year

Yes' Fish is our hope of the future

THE MARINE PRODUCTS EXPORT DEVELOPMENT AUTHORITY
M G Road, Cochin 682016

When you think of travel think of
TRAVEL CORPORATION (India) PVT. LTD.
(Recognized by Govt. of India)
The largest travel and tour operators with branches all-over India & abroad

H. O. Bombay
Contact us for all your Foreign & Domestic AIR Booking, Passport & Visa Formalities

"Karuna Buildings"
Opp. Kavitha Theatre
Post Box No. 1136
M. G. Road, Cochin-11.

Telephone : 31646 & 31286
Telex : CN - 409

with best compliments from

COCHIN BAKERY
M G. Road, Ernakulam
COCHIN – 682011

With best compliments from

LOYAL TAILORS
Gents Tailoring House
Suit Specialist
Thevara, (Near Thevara Market)
COCHIN – 682013.

For Selection of best pair in Footwear
Bags, Purses, Umbrellas Etc.
Visit
B. S. C. SHOP
Parambil Estate
PERUMANOOR, THEVARA JN.

VARUNA ENTERPRISES the only BATA
Dealer in THEVARA

Maharaja Film Distributing Company

Mahatma Gandhi Road

ERNAKULAM

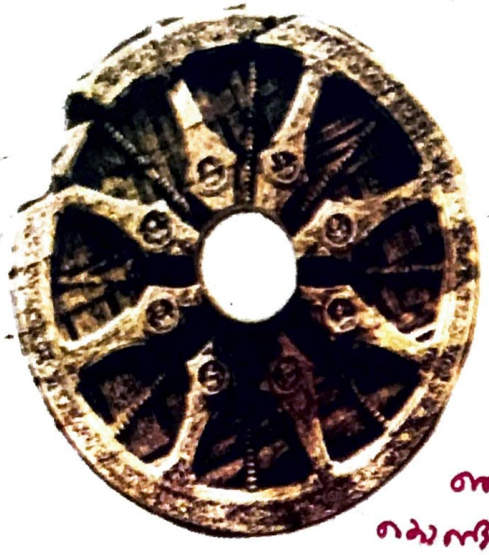

മുതൂർ മിനി ഇൻഡസ്ട്രിയൽ എസ്റ്റേറ്റ്
ചിട്ടിഫണ്ട് - കോഴഞ്ചേരി

തൊഴിലാളികളുടെ ബാങ്കിംഗ് സൗകര്യത്തിനായി 40 വർഷം
പൈതൃകമുള്ള പ്രമുഖ ചിട്ടിസ്ഥാപനമായ മുതൂർ ചിട്ടിഫണ്ടിന്റെ
ഓഫീസും പേഴ്സണൽ ചിട്ടിയും

A 2500 ഗ്രൂപ്പിന്റെ 1,00,000 രൂപ B 1250 ഗ്രൂപ്പിന്റെ 50,000 രൂപ
C 625 ഗ്രൂപ്പിന്റെ 25,000 രൂപ D 400 ഗ്രൂപ്പിന്റെ 16,000 രൂപ
E 200 ഗ്രൂപ്പിന്റെ 8,000 രൂപ F 100 ഗ്രൂപ്പിന്റെ 4,000 രൂപ
G 50 ഗ്രൂപ്പിന്റെ 2000 രൂപ

തലവച്ചിലാലുള്ള മുതൂർ മിനി ഇൻഡസ്ട്രിയൽ എസ്റ്റേറ്റ് ചിട്ടിഫണ്ട്, PB No 8,
കോഴഞ്ചേരി എന്ന വിലാസത്തിൽ തപാൽമാർഗ്ഗമോ
സ്വയം സ്ഥാപനത്തിന്റെ പേരിൽ 400 രൂപയുടെ
ഡി.ഡി. കൊടുക്കുന്നതായാലും

താഴെപറയുന്ന നിരക്കിൽ ലിഫ്റ്റേഡിംഗ് ചാർജ്ജ് ഈടാക്കുന്നതാണ്:

12 മാസത്തെ	ഓരോ നിക്ഷേപം	12 ശതമാനം
24 മാസത്തെ	ഓരോ നിക്ഷേപം	13 ശതമാനം
36 മാസത്തെ	ഓരോ നിക്ഷേപം	14 ശതമാനം
48 മാസത്തെ	ഓരോ നിക്ഷേപം	15 ശതമാനം
60 മാസത്തെ	ഓരോ നിക്ഷേപം	16 ശതമാനം
72 മാസത്തെ	ഓരോ നിക്ഷേപം	17 ശതമാനം

10,000 രൂപയ്ക്കോ അതിൽക്കൂടുതലോ നിക്ഷേപിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു ശതമാനം
ഡിസ്കൗണ്ട് പലിശ ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കും

72 മാസത്തേക്ക് മാസം സമർപ്പിക്കുന്നതിൽ 24 ശതമാനം പലിശ -
മുതൂർ മിനി ഇൻഡസ്ട്രിയൽ എസ്റ്റേറ്റ് ചിട്ടിഫണ്ട് എന്ന
വിലാസത്തിൽ ചെക്കോ ഡ്രാഫ്റ്റോ അയക്കുന്നതുമാണ്

മാനേജിംഗ് പാർട്ണർമാർ: എം. മാത്യു, റോയ് എം. മാത്യു

Printed at
Colourgraphs, Cochin